

ORSZÁGÚT

AZ ORSZÁGÚTI
FERENCES
PLÉBÁNIA LAPJA
2026. ŐSZ

ferenc
300

HAZATÉRÉS DICSÉRETTEL – SZENT FERENC TRANZITUSA
EMBERSÉG A MESTERSÉGES INTELLIGENCIA KORÁBAN
EGÉSZ ÉLETÉT KRISZTUSNAK AJÁNDÉKOZTA – P. KRISZTEN RAFAEL
NYÁRI TÁBOROK, ÉLMÉNYEK
TÍZ HÉT EGYÜTT, EGYMÁSÉRT – ORSZÁGÚTI JEGYESKURZUS

ORSZÁGÚTI
FERENCES PLÉBÁNIA

HAZATÉRÉS DICSÉRETTTEL SZENT FERENC ÁTVONULÁSA ÉS A HÚSVÉTI REMÉNY

Assisi Szent Ferenc tranzitusának nyolcszázadik évfordulója több, mint történeti emlékezés: kegyelmi idő, amelyben az Egyház, a ferences család és a hívek közössége újra szemlélheti, mit jelent keresztény módon élni és meghalni. A *transitus* a latin hagyományban nem pusztán elmúlás, hanem átvonulás, húsvéti átmenet: nem lezárás, hanem beteljesedés; nem vég, hanem megérkezés. Ezért a Poverello utolsó órái sem választhatók el egész életétől. Tranzitusa nem különálló esemény, hanem annak az evangéliumi életformának végső pecsétje, amelyet egész életében hordozott és megélt. Aki lemondott arról, hogy önmaga birtokosa legyen, a szegénységet szabadságként fogadta, és a testvériségben Isten országának előízét ízlelte meg, annak halála sem értelmezhető pusztán veszteségként. A ferences hagyomány ezért látja Szent Ferenc tranzitusában a húsvéti titok különös felragyogását: *transitus ad vitam*, átmenetet az életre.

AZ ÁTVONULÁS TEOLÓGIÁJA

Az Egyház ősi nyelvén az ember *homo viator*: úton levő lény, zarándok, aki nem itt rendezi be végleges otthonát. Földi életünk nem birtok, hanem út; halálunk nem végállomás, hanem átmenet. Ezért mondja a Szentírás: *Non habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus* – nincs itt maradandó hazánk, hanem az eljövendőt keresünk. Ferenc atyánk egész élete ennek az igazságnak tiszta

tanúsága: nem biztosítékokban kereste élete szilárdságát, hanem Isten gondviselésére bízta magát. Szabadsága éppen ebből fakadt: nem a mulandóhoz kötötte szívét, hanem ahhoz, aki egyedül marad meg örökké.

A hit fényében a tranzitus ezért nem pusztán földi életünk lezárulása, hanem teológiai jel: végső odafordulás ahhoz az Istenhez, akitől életünket kaptuk. A keresztény ember halála – ha valóban Krisztus követésében élt – nem a semmibe hullás, hanem hazatérés az Atyához: *In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum*. Sőt, a keresztény élet mélyén maga is tranzitus rejlik: átvonulás az önmagába záruló létből a szeretet szabadságába, a szorongásból a gyermeki bizalomba, a szétszórtságából abba a belső rendbe, amely Istenben talál békét. Szent Ferenc életének és halálának szemlélete erre tanít: a hit nemcsak vigasz a végső órára, hanem már most formálja az embert. A *transitus* így nemcsak a halál neve, hanem a keresztény lét belső törvénye: napról napra átadni magunkat Istennek.

Ezért a Tranzitus800 sem maradhat meg a kegyeletes emlékezés szintjén. Ha valóban ferencesen akarunk emlékezni, akkor nem elég felidéznünk Isten szegénykékének alakját; engednünk kell, hogy tanúsága kérdéssé váljék számunkra. Nemcsak az a kérdés, emlékezünk-e rá, hanem az is, hogy életünk valóban Isten felé tart-e. Mi köt még bennünket túlságosan a mulandó világhoz? Mi az bennünk, amit még nem tudtunk egészen Istenre bízni? Mi az, amit még nem adtunk vissza teljesen annak, akitől mindent kaptunk?

A REMÉNY MEGTISZTULT ARCA

A Tranzitus800 a hívek számára a keresztény remény leltisztult arcát mutatja fel. Nem olcsó vigaszt kínál, hanem annak húsvéti bizonyosságát, hogy életünk törékenysége nem cáfolja Isten hűségét. Sőt a kegyelem gyakran éppen ott mutatkozik meg a legerősebben, ahol emberi biztonságunk megrendül. Assisi Szentje ma is ezt hirdeti: nincs olyan elveszettnek látszó élet, amelyet az irgalom ne tudna újrakezdeni; nincs olyan seb, amelyen át Krisztus ne tudna üdvösséget fakasztani; nincs olyan kicsinység, amely Isten kezében ne válhatna kegyelemmé.

A ferences testvérek és atyák számára ugyanez az évforduló vigasz és vizsgálat egyszerre. Nem elég a Szeráfi Atyát ünnepelni: vissza kell térni ahhoz a forráshoz, amelyből ő élt. Újra fel kell tenni a kérdést, mit jelent ma kisebb testvérként jelen lenni a világban; nem uralni, hanem szolgálni; nem zajt kelteni, hanem békét hordozni; úgy hirdetni Krisztust, hogy a szó mögött ott álljon a megélt evangélium igazsága. A karizma akkor marad élő, ha újra rátalál saját evangéliumi középontjára. Ha tehát a Tranzitus800 csupán esemény marad, a lényegét veszítjük el; ha azonban megtérés, elmélyülés és önazonosság idejévé válik, akkor valóban kegyelmi idő lesz.

Ebben a megújulásban különös helye van a dicséretnek, amely Ferenc lelkiségének egyik legtisztább jegye. Ő nemcsak a világosság óráiban áldotta Istent, hanem a szenvedés, a szegénység és a testi gyöngeség idején is. A *Laudes Creaturarum* szelleme ezért több, mint költői szépség: a valóság eucharisztikus látása, amelyben minden ajándék, minden Istenre mutat, minden az ő jóságának nyomát hordozza. A *tranzitusban* ez a látás eléri végső tisztaságát: lehull mindaz, ami mellékes, és az ember ott áll az Egyetlen előtt, aki valóban elég. Itt nyeri el teljes súlyát a ferences hitvallás: *Deus meus et omnia* – Istenem és mindenem. Aki ezt komolyan kimondja, annak életében lassan helyére kerülnek a dolgok: a birtoklás helyét átveszi a hála, a félelem helyét a bizalom, a nyugtalanság helyét a béke.

EMLEKEZETBŐL MEGTÉRÉS

Nyolcszáz év az emberi emlékezet számára nagy távolság, az üdvösség távlatában azonban csak egy pillanat az Egyház idejében. Ezért a szentek emlékezete nem pusztán múltidézés: életükben a kegyelem úgy vált áttetszővé, hogy rajtuk át ma is Krisztus világossága sugárzik. Szent

Ferenc jelentősége sem egyszerűen történeti vagy lelki vonzerejében áll, hanem abban, hogy benne az Evangélium látható formát öltött. Nem vallásos hős csupán, hanem olyan ember, akiben a *forma Christi* különös tisztasággal ragyogott fel.

A tranzitus szemlélete arra tanít, hogy a keresztény élet nem más, mint annak lassú, sokszor fájdalmas átengedése, amit sajátunknak hittünk, hogy végül minden Krisztusban nyerve el igaz alakját. *Per Christum, cum Christo et in Christo*: ezen az úton lesz a végből kezdet, az elmúlásból hűsvéti átmenet, az odaadásból pedig élet.

Transit sancti memoria, manet gratia exemplorum. A Szent földi emléke átvonul az időn, de példájának kegyelme megmarad. Ezt a kegyelmet kérjük a Tranzitus800 ünnepén: hogy erősödjék a hívek reménye, újuljon meg a testvérekben az első szeretet tüze, és mindnyájunk előtt világosabbá váljék az út, amely az evangéliumi szabadságon át az Atyához vezet. Mert az emlékezés csak ott lesz igazán kereszténnyé, ahol nemcsak felidéz, hanem átfurmál, és nemcsak Ferenc múltját szemléli, hanem a mi jelenünket is megnyitja az örökkévalóság felé. **T**

fr. Efrém

„BECSES DOLOG AZ ÚR SZEMÉBEN SZENTJEINEK HALÁLA.”

Ünnepszünk már néhány éve elkezdődött. Főleg számunkra, ferencesek számára meghatározó ez a jubileum, de azoknak a testvéreinknek is fontos lehet, akik szimpatizálnak velünk, akiket – még ha nem is kötelezték el magukat fogadalommal – Ferenc személyisége és példája megragadott.

2009-ben már ízelítőt kaptunk, hogy milyen nagy dolog is az, hogy éppen akkor élünk ferencesként a Földön, amikor centenáriumot ünnepelhetünk. Ugyanis 2009 volt az az esztendő, amikor pontosan 800 éve annak, hogy Szent Ferenc megkapta III. Ince pápától rendi szabályzatunk szóbeli jóváhagyását, és ezzel megalapította a Kisebb Testvérek Rendjét. Különös kegyelem, hogy XIV. Leó pápa is szívén viseli sorsunkat. A „Remény éve” szentév idén január 6-án, Vízkeresztkor lezárult, és nem sokkal a Szent Péter Bazilika szent kapujának 25 évre történő bezárása után egy újabb rendkívüli szentévet hirdetett meg a Szentatya Assisi Szent Ferenc tiszteletére. A 2027. január 10-ig tartó kegyelmi időszak során teljes búcsúban részesülhetnek mindazon hívek, akik az Egyház által meghatározott feltételeket teljesítik, és elzarándokolnak Assisibe, illetve bármely ferences templomba vagy kegyhelyre a világon. A szentév megnyitóján konfliktusokkal sújtott világunkban Leó pápa a béke és a kiengesztelődés fontosságát hangsúlyozta.

Az Úr jelenlétében imára összegyűlve a lelkünkben visszhangzik a zsoltáros mély vallomása: „*Amit fogadtam az Úrnak, megadom egész népének színe előtt*” (Zsolt 116,14). Ebben a mondatban benne van az egész életünk: az ígéreteink, a hitünk és a felvállalt hűségünk. De a zsoltár nem áll meg itt. Egy váratlan, mégis gyönyörű fordulattal összeköti a földi életet az örökkévalósággal, megadva spirituális reflexiónk és belső utazásunk alaphangját: „*Becses dolog az Úr szemében*

szentjeinek halála” (Zsolt 116,15). Ízlelgessük ezt a mondatot. Milyen halált kívánhat az Úr? A pusztulást, a megsemmisülést, ami eleve rossz? Semmi esetre sem. Isten ezt a fajta pusztulást soha nem akarta, hiszen Teremtőnk nem a halálban leli örömét. Isten az Élet abszolút Ura, a minket újjáteremtő és megtisztító Lélek, az irgalom kifogyhatatlan Atyja, a feltámadás örök Istene. Isten szentségéhez semmi rossz, gonosz, vagy bűn nem férkőzhet. Akkor hát mit jelent szentjeinek ez a „becses halála”? Ennek megértéséhez Szent Ferenc életútját kell szemlélnünk, amely a „kis meghalások” folyamatos láncolata volt.

Ferenc nem sokkal megtérése után, apja és a püspök előtt mindenétől megvált, még a ruháit is eldobta, ezzel is jelezve, hogy ezentúl csak a Mennyei Atyát ismeri el Atyjának, és nem csak vagyonáról mond le, hanem társadalmi identitásáról is. Ferenc ezzel a gesztusával – tudta, vagy sem – elindult egy olyan úton (a kis meghalások útján), amely az élete következő 20 évében a teljes önátadásig folytatódott. Ferencnek, mint minden finom úrinővendéknek, fizikai iszonya volt a betegségtől és a betegektől. A fordulat akkor következett be (egy újabb kis meghalásnak lehetünk tanúi), amikor Assisi mellett találkozott egy leprással. Korábban elfordult volna, de most belső készletét érezte, leszállt a lóról és megcsókolta a beteg kezét, ami belső gátlásainak áttörését jelentette. Innentől nincstelenül, mezítláb járva kezdett prédikálni, templomokat újíttott fel, követői lettek, akiket nem ő választott. A testvérek önként csatlakoztak ehhez a szegényes, de Istennek tetsző életformához, amit Ferencben láttak megvalósulni. Ferencet megérteni a ferences misztika nélkül lehetetlen, mely Ferenc lelki tapasztalatán alapul, és jellegzetessége, hogy („A világban, de ne a világból!” – elvet vallva) soha nem szakad el a látható világtól, a teremtményektől és az emberi valóságtól. Nem lenne azonban teljes a kép, ha csak a pipacsos mezőn futkározó madarak barátját, vagy a patakparton szemlélődő Ferencet mutatnánk be. „*Megvetett volt, utolsó az emberek között, a fájdalmak férfja és a betegség ismerője...*” – mondja Izajás az Úr szenvedő szolgájáról (Iz 53,3). Ferencre is igazak lehetnek ezek a próféta szavak, hisz ő volt az *alter Christus*, vagyis a másik vagy második Krisztus.

A következőkben tekintsünk rá, hogyan vált ő krisztusivá élete folyamán (nekünk is példát hagyva), milyen tisztulási folyamaton ment keresztül, hogyan adta fel azt a „hamis énjét” („egóját”), amely addig válaszfalat húzott Isten és öközé. Mi az a „hamis én”, az „ego” amit fel kell számolnunk? Nem az emberi mivoltunkat, nem az egyediségünket akarjuk megölni, nem az értelmünket és nem is a személyiségünket, hanem azt a görcsös részünket, amely állandóan félti önmagát. Az ego az a belső építményünk, amely védeni akar, amely címkéket aggat ránk: „sikeres vagyok”, „fontos vagyok”, „megbántottak”. Ez az ego azonban egy illúzió, egy rozsdásodó páncél, ami elválaszt Istentől. Az, aminek meg kell halnia, az a hamis én. Ferenc tudta, ha ebben a görcsben maradunk, akkor a halálunk tragédia lesz. Mert a testi halál – az első halál – mindent elvesz, amit az ego felépített. Aki csak az egójával azonosítja magát, annak a biológiai halál egyenlő lesz a megsemmisüléssel.

Oly szépen ír erről Szent Ferenc a *Naphimnusz* végén (Kardos Csongor OFM fordítása):

**„Dicsértessél, én Uram, testi Halál nővérünkért,
ki elől élő ember senki el nem szökhethet.
Jaj azoknak, kik halálos bűnökben hálnak meg.
De boldogok, akiket szent akaratodban talál,
azoknak nem fog fájni a második halál.”**

Az „első halálnál” van egy nagyobb veszély is: a „második halál”. Ez az örök elszigeteltség állapota, amikor az ember annyira bezárkózik a saját egójába, a saját igazába és önszeretetébe, hogy képtelenné válik befogadni Isten szeretetét. Az ego „túlélése” a végsőkéig – ez a pokol, a lélek végleges elszakadása Istentől. Aki nem hajlandó lemondani az önzéséről, az a halálakor is csak a „sajátját” akarja védeni, de mivel ott minden evilági dolog elvész, csak az üresség és a magány marad számára. Aki nem tanul meg szeretni és elengedni, az a halál után is „önmagába zárt” marad. Isten ott van, a Szeretet ott van, de mi képtelenek vagyunk nyitni rá, mert az egónk páncélja túl vastag. Hogyan szabadulhatunk meg ettől? Szent Ferenc válasza erre (amit az életével adott), a szemlélődés és a szegénység volt.

A szemlélődő ima – amit Ferenc oly sokat gyakorolt a hegyek barlangjaiban – valójában a „meghalás művészete”. Amikor leülünk a csendbe, és megpróbálunk csak Istenre figyelni, mi történik? Az egónk azonnal lázadni kezd. Eszünkbe juttatja a holnapi munkát, egy tegnapi vitát, vagy elkezd hajtogatni: „ez unalmas, nincs értelme, inkább csinálj valami hasznosat”.

Ha ekkor nem állunk fel, hanem szelíden elengedjük ezeket a gondolatokat, akkor egy „kis halált” élünk át. Meghal a vágyunk az irányításra, meghal a vágyunk arra, hogy fontosnak érezzük magunkat. Ebben a csendben a hétköznapi, zajos tudatunk elcsitul – „meghal” –, és valami más kezd éledezni: a lélek tiszta figyelme. Ferenc nem azt kereste a magányban, hogy ő mit gondol Istenről, vagy hogy mit mondhat Neki, hanem azt akarta, hogy Isten

legyen őbenne. Ezért tudta mondani: „Ki vagy Te, és ki vagyok én?”. Ahogy a hamis én (az ego) egyre kisebb lett benne, úgy tárgult ki lelkében az Isten.

Aki a szemlélődésben és a mindennapi önátadásban naponta „meghal” egy kicsit – elengedi az igazát, elengedi a haragját, elengedi a birtoklási vágyát –, azt a testi halál már nem tudja meglepni. Amikor Ferenc a halálos ágyán feküdt, a Halálnővér már nem talált benne semmit, amit elvehetett volna tőle. Ferenc már korábban odaadott mindent. Ferenc logikája egyszerű, de radikális: ami már meghalt, azt nem lehet megölni. Aki „Isten legszentebb akaratában” van, az már túllépett az egón. Isten akarata ugyanis a tiszta szeretet, a szeretetben pedig nincs „én” és „enyém”. Aki a szemlélődésben eljut az egón túli tudat állapotába, az már itt a földön megízleli az öröklétet. Számára a testi halál csak egy függöny elhúzása lesz, amikor az első halál bekövetkezik, viszont a második már nem talál rajta fogást, mert már nincs benne önzés, ami elválaszthatná őt Istentől. A testi halál (az első halál) nem egy rabló lesz, aki megfoszt az életünktől, hanem egy testvér (Halálnővér), egy barát, aki leveszi rólunk az utolsó súlyokat is. Aki fél a haláltól, az valójában az egója megszűnésétől fél. Pedig, mint tudjuk, aki fél, az még nem tökéletes a szeretetben (vö. 1Jn 4,18).

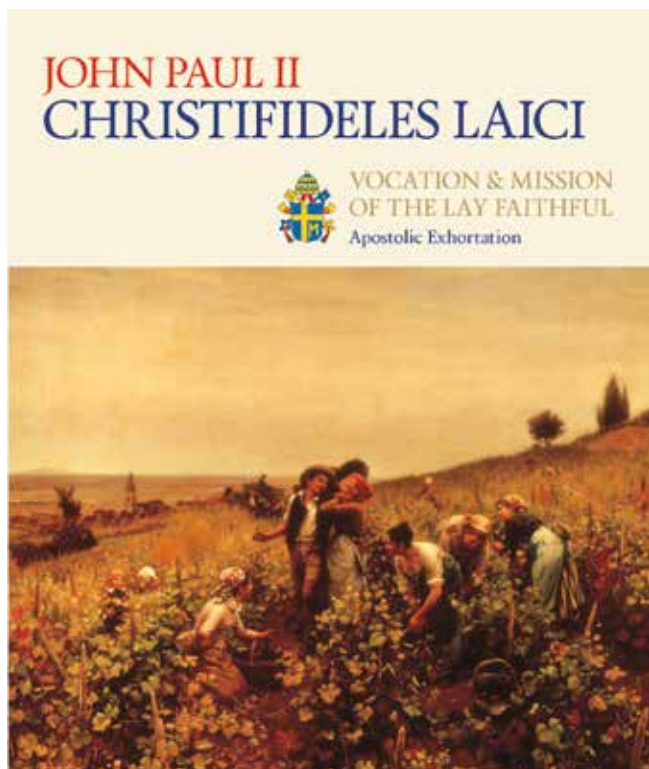
Ez a pont a keresztény misztika legfontosabb „finomhangolása”. Ha ugyanis csak az ego haláláról beszélünk, az könnyen tűnhet valamiféle megsemmisülésnek vagy buddhista ürességnek. De a keresztény út – és Szent Ferenc útja – a Húsvét logikáját igazolja: a halált (a Krisztusba való eltemetkezést [Róm 6,4]) mindig a feltámadás követi. Szent Ferenc példája mutatja meg legszebben a feltámadást. Ahogy Ferenc egyre inkább „meghalt” önmagának, nem egy unalmas, megsavanyodott figura lett. Éppen ellenkezőleg! Soha nem volt annyira önmaga, mint élete végén. A költészete, a radikális szabadsága, a természet iránti szeretete – ez mind-mind az ő feltámadt személyisége. Ferenc stigmákkal a testében vált eggyé Krisztussal. Ez a végső szemlélődés, amikor megszűnik a különbség az imádkozó és az Imádott között. „Már nem én élek, hanem Krisztus él bennem” (Gal 2,20) – mondja Pál, és Ferenc ezt tette láthatóvá.

Ferenc atyánk boldog halálára október 3-án emlékezünk, így jubileumi megemlékezéseink sorozatának utolsó alkalomához érkezünk. De valójában a Ferenc800 záró akkordja, egyfajta csúcspontja és betetőzése két év múlva lesz, ugyanis 1228. július 16-án kanonizálta jóbarátja és a ferences rend hivatalos pártfogója, a korábbi Hugolino bíboros, már IX. Gergely pápaként. Szent Ferenc boldog halála arra hív bennünket, hogy ne féljünk a csendtől és az elengedéstől, a „kis meghalásoktól”. Üdvözítő életút ez, Ferenc már élénk élte, csak követnünk kell a példáját. Tranzitusa nem a múlttól szól, hanem a mi jelenünkről, és arra hív, hogy merjünk „szegények” lenni – üresek önmagunktól –, hogy Isten teljesen betölthessen minket. Amikor az ego meghal, nem a „semmi” marad, hanem a „Minden”. Ferenc szemlélődő szavaival élve: „*Deus meus et omnia*” – Istenem és mindenem. †

fr. Levente

MUNKÁSOK AZ ÚR SZŐLŐJÉBEN

A VILÁGI KERESZTÉNY HÍVŐK KÜLDETÉSE AZ EGYHÁZ KÖZÖSSÉGI ÉLETÉBEN

Húsz esztendővel a II. Vatikáni Zsinat után...

1987-ben, húsz esztendővel a II. Vatikáni Zsinat után és hat évvel az 1981. május 13-i merénylet után, II. János Pál pápa püspöki szinódust hívott össze, amely az eltelt időszak tapasztalatai alapján iránymutató tanítást fogalmazott meg „a világi hívők hivatásáról és küldetéséről”. Az azóta szentté avatott pápa a „Christifideles Laici” kezdetű apostoli buzdításában adta közre „Krisztus húséges népének világi tagjainak az egyházban és a világban betöltött hivatásról és küldetésükről” címmel. Közel negyven év telt el azóta, és még ma is ez az egyik legfőbb elemző és iránymutató szentszéki dokumentumunk a világi hívők küldetéséről és az Egyházzal megélt kapcsolatáról.

Christifideles Laici – Krisztushívó világiak

Az Országút tavaszi számában a szentmise kegyelmi ajánlásait vizsgáltuk. Most a hívó világi keresztényeknek az Egyház életébe szóló meghívását, hozzá kapcsolódását, egyházi létét és környezetét, annak alapvető titkait gondoljuk át, elsősorban Szent II. János Pál pápa apostoli buzdítása nyomán:

- *Hol van a hívő keresztény helye és bekapcsolódása, mi a szerepe, teendője, hivatása és küldetése, mik a lehetőségei és kötelességei ahhoz, hogy a Római Katolikus Egyház egészének a saját és mások üdvössége számára is, megfelelő helyen tevékenykedő munkása legyen?*
- *Mi kell ahhoz, hogy egyházi környezetünk valóban a Mennyeek Országának földi másává, hívő testvéreinket befogadni kész, Istennek is tetsző, otthont adó közös lelki hajlékunkká legyen?*
- *Mi a teendőnk e téren, mik a lehetőségeink, és mik a kötelezettségeink, amiért szüntelen munkálkodhatunk?*

A tanítás alapigéje Jézus példázata: „A mennyek országa hasonlít a gazdához, aki kora reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon szőlőjébe.” (Mt 20,1).

Egy kert, egy otthon, egy ház mindig olyan, mint a gazdája. El lehet hanyagolni, pokollá lehet tenni, és lehet már korán reggeltől azon munkálkodni, hogy élő mennyország legyen. Itt korán kelt a gazda miattunk, s mi is, hogy munkásai lehessünk, hogy ránk leljen, megtaláljon, felfogadjon, s hogy az Ő szőlőjébe mehessünk, mely hasonlatos a Mennyeek Országához, ahhoz, ahová vágyakozunk. Ő nem hagy árván ácsorogni, sem tétlenül, hanem meghív, hogy munkásai legyünk (vö. Mt 20,3). Amint Nagy Szent Gergely pápa is így szólt híveihez: „Kedves Testvérek, vajon Isten munkásai vagytok-e? Vajon az Úr szőlőskertjében dolgoztok-e?” (Homilia in Evang. I, XIX, 2: PL 76, 1155)

Jézus meghív mindannyiunkat: „Menjete ti is a szőlőmbe” (Mt 20,3-4). Nem csak a papokhoz, szerzetesekhez, egyes „kiváltságosakhoz” szól, hanem mindenkor és mindenkihez, hív, feltételtől mentesen! A pápai dokumentum minden világi keresztényt megszólít, hív szerte a világon, „hogy készséges szívvel válaszoljanak Krisztus hívására és a Szentlélek ösztönzésére,” amint az evangéliumi Szőlősgazda is mindenkit szólít, hív és küld: „Menjete ti is a szőlőmbe!”

Jézus azt várja minden tanítványától, hogy a föld sója és a világ világossága legyenek (vö. Mt 5,13-14), mert a világban terjed a vallási közömbösség és ateizmus, és a féktelen, torz szabadságvágy. A megtévedt ember kitépi szívéből a vallás gyökereit, nem látja Isten jelenlétének az értelmét az életében. Elveti Istent, hogy különféle bálványokat imádhasson szabadon, és ne figyelmeztesse senki sem.

Mérhetetlenül rögzös az a terület, ahová a Szőlősgazda küldött. Nehézségekkel teli, amit a bűn és a gonosz lélek okoz az emberek tetteiben. Az Egyház tudatában van mindennek, de él a remény, mert élő és személyes az Evangélium is, és általa Jézus Krisztus új örömet hoz a világba. Az Egyház minden nap Őt hirdeti, és minden ember előtt róla tanúskodik. Akkor is, amikor mi magunk szavakat sem találunk.

A SZŐLŐTŐ ÉS A SZŐLŐVESSZŐK - A VILÁGI HÍVŐK AZ EGYHÁZ KÖZÖSSÉGÉBEN

A **szőlőskert** képe Isten népét jeleníti meg. A világi hívők benne nem csak egyszerű munkások. Részei a szőlőskertnek. Már az Ószövetségben is így szól az Úr: „*En ültettelek téged, mint választott szőlőskertet*” (Jer 2,21).

A **szőlőtő** Jézusnak a képe. Az Egyház, az evangéliumi szőlőskert, misztérium. A közösség misztériuma. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek életét és szeretetét ingyen ajándékként kapják mindazok, akik vízből és Szentlélekből újjászülettek: meghívást kaptak az Istennel való közösség megélésére. „*Azon a napon majd megtudjátok, hogy Atyámban vagytok, ti bennem, s én bennetek*” (Jn 14,20).

A **világi Krisztushívők** mindazon keresztények, akik *nem a papság szentségének, vagy szerzetesközösségek tagjai* (ld. *Lumen Gentium*). A világi Krisztushívőket a keresztség szentsége építette be Krisztus testébe, Isten népének tagjai közé, és tette őket Krisztus papi, próféta és királyi tiszttségének részeseivé. XII. Piusz pápa szavaival: ők „*nem csak az egyházhoz tartoznak, hanem ők maguk az Egyház*”, a pápa és a püspökök vezetése alatt.

Szent idő ez, melyben a keresztség újjászül bennünket Isten gyermekeinek életére, Jézus Krisztushoz, az Ő testéhez, Egyházához kapcsol, és fölken a Szentlélekben, hogy így az „*általa felszentelt lelki házzá*”, lelki templomává legyünk mindannyian (LG 10).

Isten Országának gyermekeiről Jézus ezt mondta: „*Bizony, bizony, mondom neked: Aki nem vízből és Szentlélekből születik, az nem megy be az Isten országába*” (Jn 3,5).

A **keresztség** tehát egy új születés mindazok számára, akikre Jézus feltámadása által „*a mennyben elpusztíthatatlan,*

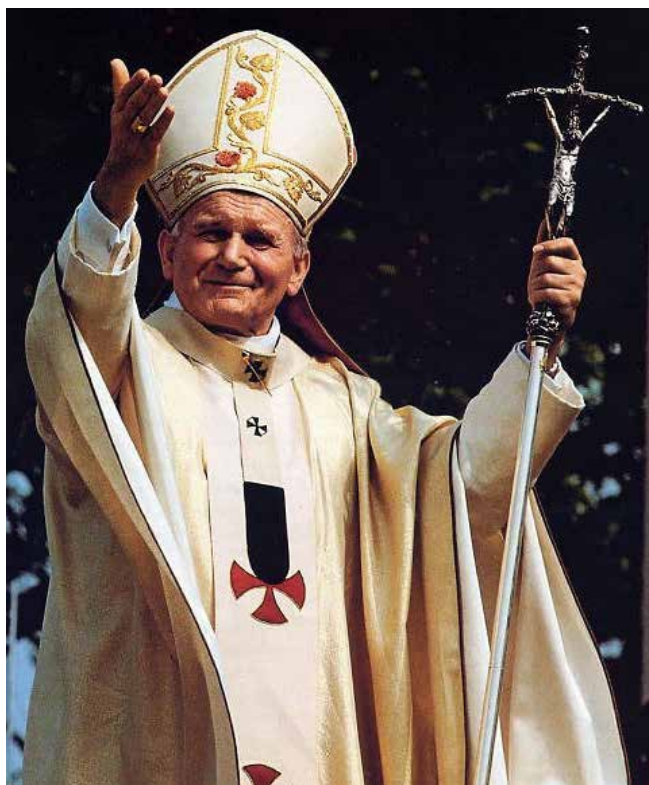
tiszta és soha el nem hervadó örökség vár” (1Pt 1,4). A keresztség megújítja a keresztények szívét, és hallják az égi szót szavait: „*Te vagy az én szeretett fiam, akiben kedvem telik*” (Lk 3,22). Hallják és átélik, amint fogadott fiakká, Krisztus testvéreivé teszi őket a Lélek, ahol Krisztus az elsőszülött a sok testvér között (ld. Róm 8,29). Szent Pál apostol is erről a nagy Lélek-tapasztalatról tett tanúságot, amikor így szólt „*Mi ugyanis mindnyájan egy Lélekben egy testté lettünk a keresztséggel: akár zsidók, akár pogányok, akár rabszolgák, akár szabadok vagyunk. Mindannyiunkat egy Lélek itatott át.*” (1Kor 12,13). „*Ti Krisztusnak teste vagytok, s egyenként tagjai.*” (1Kor 12,27). S „*Mivel az Isten fiait vagytok, a Fia Lelkét árasztotta szívünkbe az Isten, aki ezt kiáltja: Abba, Atya!*” (Gal 4,6).

Isten gyermekei a Fiúban újjászületve, megkeresztelkedve, „*Krisztus és az Egyház testének elválaszthatatlan tagjai*” lettek. Jézus a keresztség szentsége által a megkereszteltet saját halálához köti, hogy a feltámadásához is hozzákapsolja és részeseivé tehesse őket (vö. Róm 6,3-5). A „*régi emberből*” kivetközteti, és az „*új emberbe*”, Önmagába öltözteti mindnyájukat (vö. Gal 3,27; Ef 4,22-24; Kol 3,9-10). Így mindnyájan egy testté lesznek, de más és más testrészeként egyazon Krisztusnak, amint az egyes szőlővesszők is, bár különbözőek, de egyazon szőlőtőből növekedve, Krisztusban egyetlen testté lehetnek mindannyian.

A **Szentlélek élő templomairól** Péter apostol egy másik hasonlattal élt. A megkeresztelt „*élő kövei*” lesznek egyazon lelki háznak, melynek a szegletköve Krisztus (ld. 1Pét 2,4-5), s akikhez így szól a Lélek: „*Ti azonban választott nemzet, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép vagytok, hogy annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből meghívott benneteket csodálatos világosságára*” (1Pét 2,9). A világi hívők maguk is részt vesznek Jézus Krisztus hármasküldetésében, amely papi, próféta és királyi. Isten egyetemes népe részese e hármasküldetésnek.

A **királyi papság** a feltámadás ajándéka minden megkeresztelt hívő számára. Krisztus a Pap, a Próféta, a Tanító és a Király, a Szentlélek ajándékaként. A világi hívők ezzel arra kaptak hivatást, hogy az életük során a teremtés eredeti értelmét visszaadják, e küldetés ajándékaként. Gyökere a keresztség megkenésében található, mely a bérmlásban küldetéssé lesz, a *Szentgyónásban* és az *Eucharishtiában* pedig állandó támogatásban részesül, ha az Úr Testével egységben marad.

Így a világi hívők részeseivé válnak egyfajta papi küldetésnek is, mely *nem azonos az egyházi rend szolgálati papságával, mely Isten népe megszentelését szolgálja*. A hívek munkájuk, imádságuk, apostoli kezdeményezéseik, a hűséges hitvalló életük által Krisztus „*királyi*” papi küldetésének részesei. Ha a Szentlélek tölti be őket, és az élet terheit hordozzák türelmesen, és Jézus Krisztus által Istennek kedves lelki áldozattá válnak (vö. 1Pét 2,5). A világi hívőket mindez alkalmassá teszi és kötelezi is őket arra, hogy befogadják az Örömhírt a hitben, és azt hirdessék is szóval és tettel, bátran a világi életük során. De nem tévesztendő össze, és nem is társítható a szolgáló papság tetteivel, hanem meg kell őriznie a világi jellegét.

A világi hívők Isten népét képezik, melynek minden tagja közös az újjászületés méltóságában, az istengyermekségre, tökéletességre, üdvösségre, reménységre és szeretetre való meghívásban is. A keresztség közös méltóságából az következik, hogy a világi hívő a fölszentelt szolgálókkal és szerzetesekkel együtt felelős az Egyház küldetéséért, mégha a sajátosságaik révén különböző módon is, de mindenkor egységben.

A világi hívő sajátos vonása a világhoz tartozás. Az Egyház ugyanis a világban él, mégha nem is ebből a világból való (vö. Jn 17,16). Pál apostol kifejezetten is arra szólít, hogy „maradjon meg testvérek, mindegyiktek abban a hivatásban az Isten előtt, amelyet kapott.” (1Kor 7,24), miközben rájuk bízta a hivatást, hogy kovásszá legyenek, és belülről szenteljék meg a világot az Evangélium szelleme szerint. Meghívta őket, hogy vegyenek részt a teremtés munkájában, szabadítsák meg a teremtést a bűn befolyásától, életüket pedig szenteljék meg a hivatásuk és társadalmi tetteik által.

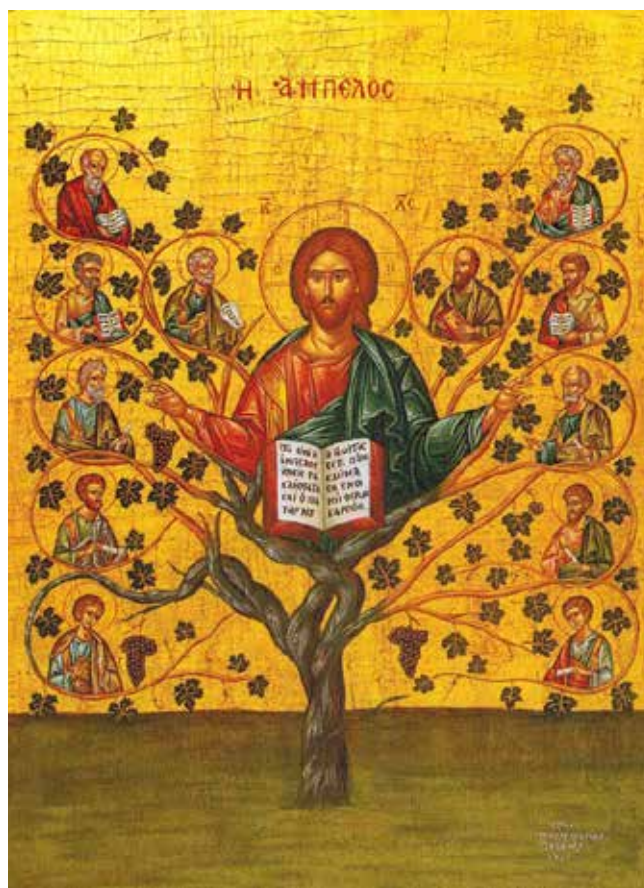
Meghívás az életszentségre. A II. Vatikáni Zsinat életszentségre szólító buzdítása egyetemes meghívás az Egyház minden fia és leánya számára! Jóval több ez, mint erkölcsi buzdítás vagy példabeszéd. Az Egyház misztériumából sürgetően áradó szükségesség, amit semmi módon nem lehet megkerülni!

Hallottuk, az Egyház a választott szőlőskert. A szőlővesszők csak általa tudnak élni és növekedni. Az Egyház egyben az Úr Jézus Krisztus szeretett jegyese is, akiért Önmagát adta, hogy megszentelje (vö. Ef 5,25). A Szentlélek az, aki Jézus emberi természetét Szűz Mária méhében megszentelte (vö. Lk 1,35), és Ő az, aki az Egyházban jelen van és munkálkodik, hogy Isten megtestesült Fiának szentségét vele közölje.

Ezért sürgető, hogy minden keresztyén az evangéliumi megújulás útjára lépjen, és teljesüljék a hívás: „Legyetek ti is szentek minden körülmények között” (1Pét 1,15). Mivel az Egyház Krisztusban létező misztérium, szükséges, hogy a szentség jelének és eszközének tekintsük.

Az Egyházban mindenki, annak tagjaként közös hívást kap az életszentségre: „minden keresztyén meg van hívva az életszentségre, állapotának megfelelő tökéletesség elérésére, és ez a kötelessége is!” (LG 42). Ez a meghívás a keresztségben gyökerezik, de elhangzik a többi szentséghez, s különösen az Eucharisziához kapcsolódóan is. Szent Pál apostol is így buzdít minden keresztyént, hogy úgy éljen, „amint a szentekhez illik” (Ef 5,3).

A **megszentelődés** a Lélek szerinti élet gyümölcse (vö. Róm 6,22, Gal 5,22). Minden megkeresztelt arra kap buzdítást, hogy Jézus Krisztust követő életet éljen. Kitűzött célja a liturgikus és szentségi élet, a családi, közösségi és személyes imádság, a krisztusi szeretet és igazság megélése, különösen a gyermekek, elhagyatottak, szegények és szenvedők szolgálatában.

A világi hívők életszentségre és megszentelődésre szóló hivatása fejeződjék ki a Lélek által, a világi élethez való hozzáállásuk és cselekedeteik során. „Akár mondtok, akár tesztek valamit, tegyetek mindent Urunk Jézus nevében, így adjatok hálát általa Istennek, az Atyának.” (Kol 3,17).

Sem a családért, sem a világban végzett tevékenységeink ne haladják meg lelki életünk határait. Világi hivatásuknak és lelki életüknek a közösségi életünket kell megszentelnie, Istenhez kapcsolva, az Ő akaratát teljesítve, másokat szolgálva, hogy mindnyájan Krisztushoz jussunk.

Fontos, hogy az életszentségre való meghívás Isten szeretetének legyen a jele az életünkben, kényszerességektől mentesen. A kitűzött hivatást nem szabad a megkeresztelt, megtért, életszentségre vezető új lélettől elkülöníteni.

A megélt szentség az isteni kegyelem által a „szentek közösségében” válik láthatóvá. Ők az Úr szőlőjének fáradhatatlan, alázatos munkásai, Isten Országá általuk növekszik. Javasolt, hogy minden megkeresztelt mérlegelje Szent Ágoston szavait: „Örvendünk és hálát adunk, mert nem csak keresztyének lettünk, hanem mert Krisztus leszünk... Örvendezzetek, mert Krisztus lettünk!”

Ez az a méltóság, az Úr szőlőskertjében munkára meghívottak méltósága. Segíteni kell, hogy megvalósuljon Isten terve, és beteljesedjék minden hívó ember üdvössége!

Wildner Dénes

LITURGIA. AMIKOR AZ ANYAG MEGSZÓLAL – 1. RÉSZ

„...ITT VALAMI MISZTIKUS, EMBER FELETTI, MÉGIS MÉLYEN EMBERI TÖRTÉNIK.”

Kevés irodalmi mondat ragadja meg olyan pontosan azt a tapasztalatot, amelyet az ember az eucharisztikus ünnep-
lés legmélyén átél. Karen Blixen Babette lakomája című
novellája az érzékelhető világ gazdagságán keresztül veze-
ti el olvasóját ehhez a felismeréshez: az étel, az ital, az illat,

a megterített asztal és az egymásra hangolódo közösség
mind arról tanúskodnak, hogy az anyag nem néma. Van
úgy, hogy a kenyér, a bor, a fény, a színek és a hangok túl-
lépnek önmagukon, s a látható világ a láthatatlan valóság
nyelvévé válik.

A katolikus liturgia éppen ebben a tapasztalatban él. Nem
pusztán tanítást közöl vagy eszméket fogalmaz meg, hanem
a szentségi jelek nyelvén cselekszik. A teremtett világ anyagá-
ból építkezik: kenyérből és borból, vízből és olajból, tömjén-
ből és gyertyából. Ezek azonban nem szemléltető eszközök
és nem is csupán díszítő elemek. A szent cselekményben a
teremtett valóság a kegyelem hordozójává lesz: a látható a
láthatatlant közvetíti, az érzékelhető az érteken túli üdvözítő
jelenlétének szolgálatába áll.

Ez az írás annak a tapasztatát kívánja bemutatni, hogyan Krisztus az Egyházzal az emberi világ konkrét formáiban lép kapcsolatba. Ahol a teremtett anyag valósága a Szentlélek munkálkodási helyévé válik, ott a liturgia nem pusztán Istenről szól, hanem Isten cselekvésének jelen idejű tere lesz.

SZIMBÓLUMAINAK NYELVE

A liturgia nem szertartások egymásutánja, hanem a teremtés megváltott rendje, amelyben Isten a látható világon keresztül szólítja meg az embert. Semmi sem közömbös benne. A kenyér, a bor, a víz, az olaj, a tömjén illata vagy a gyertya lángja nem pusztán valamire utalnak, hanem részesednek abból a valóságból, amelyet hordoznak. A liturgia nem magyarázza túl önmagát; csendesen enged megköszölni a dolgok belső igazságát. Nem annyira fogalmakat közöl, mint inkább jelenlétet teremt. Aki belép ebbe a szimbolikus világba, azt nem csupán ismeretek gazdagítják, hanem maga a Szent formálja át.

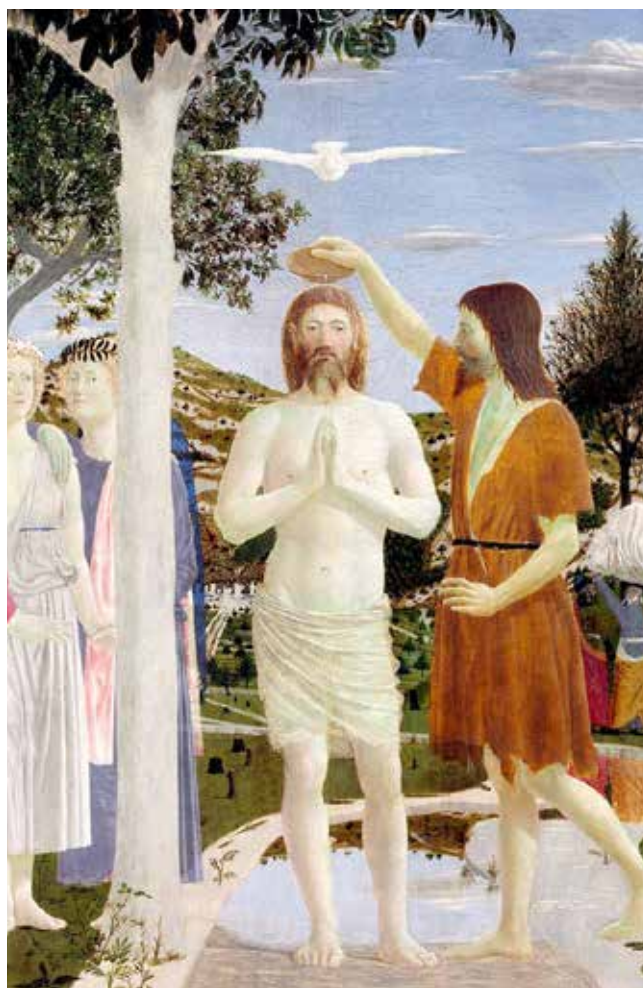
A keresztény hagyomány kezdettől fogva úgy tekintett a szimbólumokra, mint a teremtés eredeti nyelvére. Az atyák számára a világ sohasem önmagába záruló valóság volt, hanem olyan könyv, amelynek minden lapja Teremtőjéről beszél. A liturgia ezt az ősi nyelvet veszi újra ajkára: nem elvonatkoztat az anyagtól, hanem visszaadja annak eredeti méltóságát, hogy a teremtett világ ismét az isteni szeretet átlátszó jelévé váljék.

ÉLET ÉS ÁLDOZAT

A kenyérben a föld egyszerűsége és az emberi munka alázata találkozik. Mindennapi táplálék, mely szinte észrevétlenül kíséri végig életünket, s éppen hétköznapisága teszi méltóvá, hogy a legnagyobb titok hordozójává legyen. A bor ezzel szemben az ünnep, az öröm és az áldozat jele. Magában hordozza a túláradó élet derűjét, ugyanakkor a szőlő összezúzott szemének hallgatag tanúságát is. A kenyér és a bor együtt hirdetik: Isten nem a világ peremén találkozik az emberrel, hanem az emberi élet alapvető szükségleteiben lép kapcsolatba velünk. A hit ezért vallja, hogy az Eucharisziában e szerény anyagok többé nem pusztán önmagukat jelentik. A Trienti Zsinat klasszikus megfogalmazásával élve: *fit conversio totius substantiae panis...* azaz a kenyér és a bor teljes valósága Krisztus Testének és Vérének szentségi jelenlétévé alakul át. Amit az érzékek továbbra is kenyérnek és bornak látnak, azt a hit már a Feltámadott Úr önátadásaként szemléli.

ÚJJÁSZÜLETÉS TÜKRE

A víz a Szentírás egyik legősibb képe. Ott hullámszik a teremtés hajnalán, amikor Isten Lelke lebeg a mélységek fölött; végigkíséri Izrael történetét, megtisztít, éltet, átvezet, hogy végül Krisztus oldalából fakadva az új teremtés forrásává legyen. A liturgiában a víz ezért sohasem egyszerű természeti elem. Mindig annak titkát hordozza, hogy az ember meghívást kapott önmaga zártságából való kilépésre, és Isten életében részesedésre.

Az Egyház húsvéti örömeinek egyik legszebb antifónája így énekel: *Vidi aquam egredientem de templo, a latere dextro. A templomból fakadó víz Krisztus megnyitott oldalából ered, abból a szeretetből, amely nem ismeri a mértéket. Az atyák ezt a forrást az új teremtés kezdetének tekintették: annak a kegyelmi áradásnak, amelyben a Feltámadott élte eléri Egyházát. Ezért a keresztelőkút nem egyszerűen vízzel telt medence, ti. a húsvéti misztérium eleven helye. A patrisztikus hagyomány szívesen nevezte a keresztutat sírnak és anyaméhnek egyszerre: sírnak, mert benne eltemetődik a régi ember; anyaméhnek, mert ugyanonnan új teremtményként születik meg. A keresztség így valóban kapu: átmenet a régi életből az újba, a halálból az életre, az elszigeteltségből az Egyház közösségébe.*

A szenteltvíz ennek a keresztségi kegyelemnek mindennapi emlékezete. Amikor a hívő meghinti magát vele, nem pusztán felidézi egy régi esemény emlékét, hanem újra engedi, hogy szíve Isten felé rendeződjék. Szentviktori Hugó találóan írja: „A víz, amelyet az Egyház megáld, nem marad közönséges; a Lélek szelíd ereje járja át, hogy megtisztítsa és megvilágosítsa a hívő szívét.” Ennek okán a szenteltvíz nem babonás eszköz, hanem a hit gesztusa. A templom küszöbén, otthonaink csendjében vagy a nap kezdetén és végén emlékeztet arra, hogy életünk nem önmagunkból ered. A kereszt jele és a megszentelt víz együtt újra és újra visszavezeti az embert keresztségének forrásához, ahol Krisztus nevén szólította, s ahol a Szentlélek új szívet-lelket ajándékozott neki.

KENET ÉS KÜLDETÉS

Az olaj a Szentírás és a liturgia egyik egyik legviszafogottabb, mégis jelentéssel teli anyaga. Gyógyít, enyhít, megerősít és megszentel. Kívülről érinti az embert, mégis belülről hatja át. Évэгтт a patrisztikus hagyomány – Jeruzsálemi Szent Cirill, Nagy Szent Baszileiosz és Szent Ambrus – az olajat a Lélek halk, éltető jelenlétéhez köti: ahhoz a munkához, amely felemel, megerősít és krisztusivá formál.

A Szentírás lapjain a felkenés mindig Isten választó szeretetének szigmája. A királyok, a próféták és a papok nem önmaguk erejéből vállalják küldetésüket, hanem azért, mert Isten Lelke nyugszik meg rajtuk. A kenet annak látható pecsétje, hogy az Úr maga áll melléjük, és alkalmassá teszi őket arra a szolgálatra, amelyre meghívta őket. Ezt az archaikus, bibliai tapasztalatot őrzi tovább az Egyház szentségi élete. A szent krizma illatos olaja a keresztségben és a bérnálásban azt hirdeti, hogy az ember immár Krisztushoz tartozik, részesedik az Ő papi, prófétai és királyi küldetésében. A püspök- és papszentelésben, valamint a templomszentelés liturgiájában pedig annak nyoma, hogy a Szentlélek elkülöníti és megszenteli azt, akit vagy amit az Egyház szolgálatára rendel.

A betegek olaja különös gyengédséggel beszél Isten közelségéről. A szenvedés óráiban az ember könnyen megtapasztalja saját törekenységét, kiszolgáltatottságát. A liturgia azonban nem hagyja magára ebben az állapotban, hanem Krisztus együttérző szeretetét viszi oda hozzá. Az evangéliumokban Jézus újra és újra lehajol a betegekhez, megérinti, felemeli őket. Az apostoli Egyház ugyanezt a küldetést folytatja, amikor a betegek kenetében a Szentlélek vigasztaló és megerősítő kegyelmét közvetíti. E szentség nem valamiféle rendkívüli csoda ígérétét hordozza, hanem annak bizonyosságát, hogy Krisztus a szenvedésben sem hagyja magára az embert. A megszentelt olaj erőt ad a kereszthordozásához, békét ajándékozik a szívnek, oldja a félelmet, és megnyitja a lelket a kiengesztelődés kegyelme előtt. A szenvedés nem szűnik meg, de Krisztus keresztségében új értelmet nyer. Szent Pál szavaival élve így a hívó ember még inkább saját testében is részesedhet Krisztus szenvedésének misztériumában, hogy megpróbáltatása az Egyház javára is gyümölcsöt teremjen.

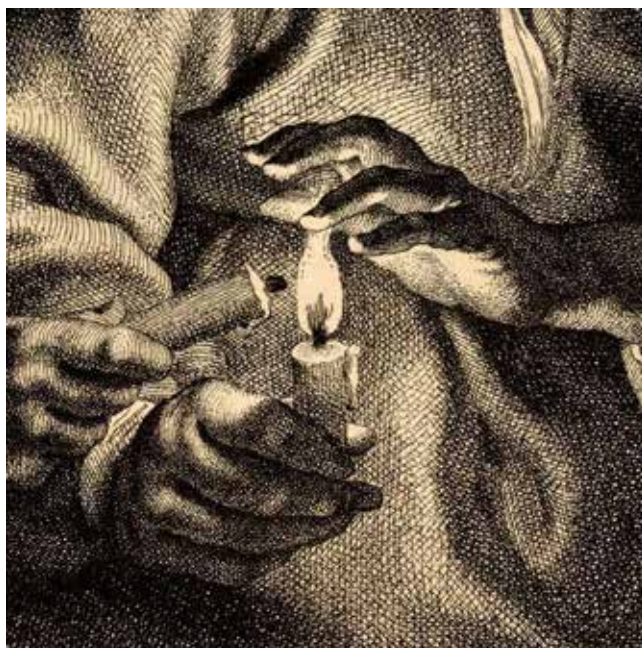
A katekumenek olaja a keresztyén élet kezdetének komoly és reményteljes szimbóluma. Arra emlékeztet, hogy a keresztség nem csupán ajándék, hanem döntés is: szakítás a bűn uralmával, és odafordulás Krisztus világosságához. A korai Egyház ezt a lelki küzdelmet mélységes komolysággal élte meg. Az Apostoli Konstitúciók tanúsága szerint a felkenés azt fejezte ki, hogy Krisztus ereje megtöri a gonosz hatalmát, világosságot gyújt a lélekben, és megerősíti a megkeresztelendőt a hit útján. Szent Ambrus úgy tekintett erre az olajra, mint amely felkészíti az embert a hitvallás bátorságára; Kassziani Szent János pedig a Lélek csendes munkáját szemlélte benne, amely tisztább látsást és belső szabadságot ajándékozik. Az Apophthegmata Patrum tanúsága szerint a gonosz felett aratott győzelem

nem az ember erejéből fakad, hanem a Lélek szelíd hatalma töri meg a sötétség uralmát. Ezért használja az Egyház a katekumenek olaját olykor szentelményként is azokért, akik lelki megkötözöttséget vagy zaklatottságot hordoznak. Ennélfogva nem varázseszközzről van szó, hanem könyörgésről: alázatos kérésről, hogy Krisztus világossága megtörje azt az ördögi jelenlétet, amelyet az ember saját erejéből nem képes felszámolni.

SZÁLLJON IMÁDSÁGOM

A tömjén az egyik legtitokzatosabb anyag. Füstje lassan emelkedik a magasba, betölti a teret, majd szinte észrevétlenül eltűnik a szem elől. Mégis e mulékonyságban látatja azt, ami önmagában láthatatlan: a szív halk vágyakozását, amely Teremtője után sóvárog. E sóvárgást a Biblia a zsoltáros ajkán is megszólaltatja, mondván: „Szálljon imádságom színed elé, mint a tömjénfüst.” A Jelenések könyvének anyaga pedig aranyfüstölőjéből felszálló tömjénjét a szentek könyörgésével egyesül Isten trónusa elé helyezi. A füst fölfelé ívelő útja így nem csupán költői kép, hanem a liturgia mély igazságának kifejezése: az ember nem önmagába zárt létező, hanem olyan teremtmény, akinek végső irányultsága mindig Isten felé mutat.

XVI. Benedek pápa liturgikus írásaiban gyakran hangsúlyozta, hogy a keresztyén istentisztelet mindig túlmutat önmagán. A liturgia nem zárt emberi esemény, hanem bekapcsolódás Krisztus örök főpapi imádságába. A tömjén ennek érzékelhető eszköze. Illata, felszálló füstje és csendes mozgása megtisztítja a figyelmet, elcsendesíti a szívet, és segít, hogy az ember egész létével Isten felé forduljon. Így a tömjén a liturgia kozmikus távlatát is feltárja. A teremtett világ egyszerű anyaga részesévé válik annak a dicsőítésnek, amelyet az egész teremtés zeng Teremtőjének. A füst lassú emelkedése mindig fölemeli az embert önmaga határain túl, s megtanít arra, amit az Egyház így foglal össze: Sursum corda! – Emeljük föl szívünket!

KRISZTUS VILÁGOSSÁGA

A fény a teremtés első ajándéka. Mielőtt a világ alakot öltött volna, Isten szólt: „*Legyen világosság!*”. Ettől a pillanattól kezdve a világosság nem pusztán természeti jelenség, hanem Isten teremtő és életadó jelenléte. A Szentírás egészén végighúzódik ez a motívum. A pusztában tűzoszlop vezeti Izrael népét; a csipkebokor lángjából szólítja meg az Úr Mózes; Illés áldozatát mennyei tűz emészt meg; végül maga Krisztus mondja ki a beteljesítő szót: „*Én vagyok a világ világossága!*”. A liturgia minden meggyújtott gyertyája ebből az egyetlen világosságból részesedik. Különös erővel ragyog fel ez a húsvéti vigíliában. Az új tűz fellobbanása a teremtés és a megváltás találkozása. Mintha ismét felhangzana az első teremtő szó, de immár a feltámadott Krisztus győzelmének fényében. A húsvéti gyertya nem egyszerű jelkép, hanem annak liturgikus hirdetése, hogy Krisztus világossága végérvényesen áttörte a bűn és a halál sötéttségét. Erről a fényről gyulladnak meg az oltár gyertyái, erről kapja lángját a keresztségben átadott gyertya is. Az Egyház ezzel hitvallást tesz: minden keresztény élet Krisztus világosságából táplálkozik, s nem saját fényével világít, hanem abból él, amelyet ajándékba kapott.

XVI. Benedek pápa gyakran figyelmeztetett arra, hogy a liturgia fényei sohasem öncélú szépség. A gyertyák lángja nem díszlet, hanem Krisztus jelenlétének csendes tanúsága. Ahol az oltár körül felragyognak, ott maga az Úr cselek-

szik népe között. Oly világosság ez, amelyet semmiféle földi sötétség nem képes legyőzni. Ezért őrzi az Egyház olyan hűséggel az örökmécses lángját is. A tabernákulum mellett égő mécses, miképp a szent sátor mécsese Izrael számára Isten állandó jelenlétét jelezte, akképp tanúskodik ma az örökmécses arról, hogy az Emmanuel – a Velünk lévő Isten – nem hagyta magára Egyházát.

A JELENLÉT NYELVE

A liturgia anyagai nem néma tárgyak, a kegyelem szolgálatába állított teremtmények. A kenyér és a bor, a víz és az olaj, a tömjén és a gyertya ugyanannak a misztériumnak különböző nyelvei. Mind arról tanúskodnak, hogy Isten nem kívülről érinti a világot, hanem belép annak anyagi valóságába, belülről alakítja át és emeli önmagához. A látható a láthatatlan felé megnyílik, az érzékelhető a kegyelem hordozójává válik, az anyag pedig – anélkül, hogy elveszítené teremtett valóságát – Krisztus üdvözítő jelenlétének eszközévé lesz. Így teljesedik be az Egyház ősi meggyőződése: a teremtés végső hivatása a dicsőítés.

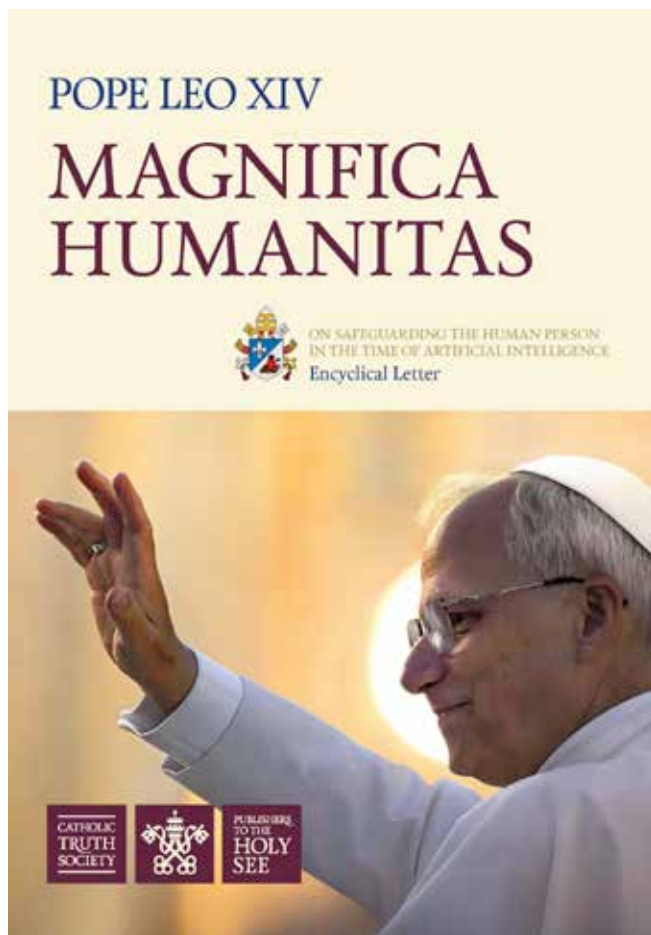
E dicsőítésbe az ember is belép önnön válaszával: a gesztus és az ének formáiban, amelyekben részesedik Krisztus Atya felé irányuló imádságában; ennek kifejtésére a következő lapszámban kerül sor.

fr. Efrém

EMBERSÉG A MESTERSÉGES INTELLIGENCIA KORÁBAN

MIT ÜZEN NEKÜNK XIV. LEÓ PÁPA MAGNIFICA HUMANITAS ENCIKLIKÁJA?

2026 májusában XIV. Leó pápa közzétette első enciklikáját, *Magnifica Humanitas* – Az emberi méltóság nagyszerűsége – címmel.

Sokan meglepődtek, értetlenkedtek, egyesek kritikus véleményét hangoztattak: miért foglalkozik egy pápa a mesterséges intelligenciával? A történelem során az Egyház mindig megszólalt, amikor az emberiség új korszakhatárhoz érkezett. Így tett XIII. Leó pápa is 1891-ben, amikor az ipari forradalom és a marxizmus kihívásaira válaszolva megírta a *Rerum Novarum* enciklikát. Most, több mint százharminc évvel később, XIV. Leó pápa körlevélben a mesterséges intelligencia korának kérdéseire keresi a keresztény választ.

Ahogy már a cím is jelzi, a pápa szerint a mai világ legfontosabb kérdése nem az, hogy mire képes a technológia, hanem az, hogy megőrizzük-e az ember nagyszerűségét. Keresztény hitünk szerint ugyanis az ember nem egyszerűen fejlett biológiai lény vagy adatfeldolgozó rendszer, hanem Isten képmása, akit szeretetre, közösségre és örök életre teremtett az Úr. Ebből fakad sérthetetlen méltósága, ame-

lyet semmilyen technológiai fejlődés nem írhat felül. Az enciklika tehát valójában nem a gépekről szól, hanem az emberről: *kik vagyunk, mi adja méltóságunkat, mi marad az emberből egy olyan világban, ahol egyre több döntést algoritmusok hoznak meg, és ahol a technológia egyre mélyebben alakítja életünket?* A pápa válasza és útmutatása világos és reményteli: minél okosabbak lesznek a gépek, annál emberibbé kell válnunk.

Két út áll előttünk

Az enciklika nyitógondolata két bibliai kép, mint két lehetséges út köré épül. Az egyik kép Bábel tornya (Ter 11,1-9): az emberek hatalmas építményt akartak emelni, hogy saját „isteni” erejüket bizonyítsák, ám a történet kudarcba fulladt, az önelégültség, a gőg és az Isten nélküli önmegvalósítás jelképe lett. A másik kép Jeruzsálem – egyrészt a város és a templom újjáépítése a babiloni fogság után (Neh 1-2), ahol Isten népe újra felfedezett egy közös nyelvet – nem az egyformaság, hanem a közösség nyelvét, azt a harmóniát, amely akkor keletkezik, amikor minden ember vállalja a saját szerepét, és felismeri, hogy ereje az Úrtól származik. Másrészt a Jelenések könyvében János már az Új Jeruzsálemet láttatja, amely „az égből szállt alá Istentől” (Jel 21,2), és amely ajándék az egész emberiség számára. Ez a kegyelemvízió meghívás számunkra, keresztények számára, hogy együttműködjünk a békés, igazságos és méltóságteljes közösségi élet előmozdításában a mai világban.

XIV. Leó szerint korunk technológiai fejlődése is hasonló választás elé állít bennünket. Építhetünk egy új „digitális Bábel tornyát”, ahol a technika, a gazdasági érdek és a hatalom uralja az embert, vagy olyan társadalmat, közösséget kell építenünk, amely felismeri, hogy a technológia is csak akkor szolgálja az embert, ha Isten rendjébe illeszkedik és egyben a közjót szolgálja. A fő kérdés tehát nem az, hogy használjuk-e a mesterséges intelligenciát, hanem hogy az milyen emberképet szolgál.

Az ember több, mint adat – Isten képe

A pápa tanításának középpontjában az emberi méltóság áll. A keresztény hit szerint az ember nem pusztán fejlett biológiai lény, nem információhalmaz, és nem egy rendkívül összetett gép, hanem Isten képmása. Személy, akit Isten szeretetre teremtett, és örök életre hívott meg, és az ember Krisztusban válik teljessé. Ezért méltóságunk sem attól függ, mennyire vagyunk sikeresek, egészségesek, hasznosak vagy hatékonyak, nem függ intelligenciánktól, teljesítményünkötől vagy társadalmi helyzetünkötől sem. Korunk egyik veszélye éppen az, hogy az embert egyre inkább teljesítménye alapján értékeli: mennyi adatot tud feldolgozni, mennyi hasznot termel? A keresztény válasz ezzel szemben az, hogy az ember értéke nem abból fakad, amit tesz, hanem abból, aki ő: *Isten szeretett gyermeke*. Ha pedig az ember méltósága megelőzi minden technológia értékét, akkor minden új eszközt ebből a szempontból kell megítélnünk. Innen érthető meg az enciklika további gondolatmenete is.

Nem a technológia az ellenség

Fontos hangsúlyozni: az enciklika nem technológiaellenes, az Egyház nem a fejlődés megállítását akarja, hanem annak erkölcsi irányítására irányítja a figyelmet. A pápa elismeri, hogy a mesterséges intelligencia rendkívüli lehetőségeket hordoz: segíthet a gyógyításban, a kutatásban, az oktatásban, a környezetvédelemben és a kommunikációban. Olyan problémák megoldásában is szerepet játszhat, amelyek korábban meghaladhatták az emberi képességeket. A kérdés nem az, hogy használjuk-e a mesterséges intelligenciát, hanem az, hogy milyen célokra és milyen értékek mentén használjuk, és hogy az ember valóban ura marad-e saját alkotásának.

A pápa figyelmeztet arra, hogy a technológia sohasem teljesen semleges: minden eszköz mögött emberek, érdekek, gazdasági szereplők és politikai döntések állnak. Ha a technológiai hatalom túlzottan kevés kézben összpontosul, akkor könnyen kialakulhatnak az új függőségek, egyenlőtlenségek és manipulációk formái. A digitális világban különösen nagy a veszélye annak, hogy az ember fokozatosan pusztá adattá, fogyasztóvá vagy termelési tényezővé válik.

A pápa figyelmeztet a „technokrata szemlélet” veszélyére: arra a gondolkodásmódra, amely szerint minden emberi problémára technikai megoldás létezik. A technikai racionalitás önmagában nem elegendő az emberi élet vezetéséhez. Vannak kérdések, amelyeket nem lehet algoritmusokkal megválaszolni. Egy gép kiszámíthatja a legjobb útvonalat, de nem tud szeretni. Képes hatalmas adatmennyiséget feldolgozni, de nincs lelkiismerete. Utánozhatja az emberi beszédet, de nem tudja, mit jelent megbocsátani, együttérezni vagy önmagát ajándékozni.

Az igazság védelme

Külön fejezet foglalkozik az igazság kérdésével. Az algoritmusok egyre nagyobb szerepet játszanak abban, hogy milyen információk jutnak el hozzánk, mit látunk a közösségi médiában, sőt sok esetben hogyan alkotunk véleményt a világról. A pápa felhívja a figyelmet, hogy az igazság közjó, egyben figyelmeztet, hogy a manipulált képek, hamis tartalmak és algoritmikus torzítások korában egyre nehezebb lesz megkülönböztetni az igazat a hamistól. A keresztény ember feladata ezért az igazság keresése, a kritikus gondolkodás és a felelős tájékozódás marad.

Különösen fontos ez a családokban. A gyermekek és fiatalok olyan digitális környezetben nőnek fel, amely folyamatosan formálja gondolkodásukat. A pápa ezért arra hívja a szülőket, pedagógusokat és közösségeket, hogy segítsék

a fiatalokat a bölcs és felelős médiahasználatban.

A keresztény ember számára az igazság nem pusztán sokrétű és pontos információk halmaza, hanem Krisztus személye: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” (Jn 14,22)

A munka méltósága

Az enciklika egyik visszatérő témája a munka. A mesterséges intelligencia sok területen kiválthat emberi munkát és ez hatalmas gazdasági változásokat hozhat. A pápa azonban emlékeztet: a munka nem pusztán pénzkereset, hanem általa részt veszünk a teremtés alakításában, szolgáljuk embertársainkat, kibontakoztatjuk képességeinket és kapcsolatokat építünk. Ezért nem fogadható el olyan fejlődés, amely emberek tömegeit teszi feleslegessé vagy kiszolgáltatottá. A technológiai haladás akkor szolgálja az embert, ha új lehetőségeket nyit, nem pedig új kirekesztettséget teremt. A munka nem csupán termelés, hanem önanjándékozás is a másik ember javára.

A szabadság megőrzése

A pápa egy másik veszélyre is figyelmeztet: a láthatatlan befolyásolásra. Napjaink digitális rendszerei hatalmas mennyiségű adatot gyűjtenek rólunk. Tudják, mit nézünk, mit vásárolunk, mire kattintunk és milyen témák érdekelnek bennünket. Ez önmagában nem feltétlenül rossz, ám a veszély akkor jelentkezik, amikor az ember döntéseit és viselkedését észrevétlenül kezdik alakítani. A keresztény szabadság ugyanis nem csupán azt jelenti, hogy választhatok több lehetőség közül. A valódi szabadság azt jelenti, hogy képes vagyok a jót választani. A szabadság nem az algoritmusok hiányát, hanem a lelkiismeret elsőbbségét jelenti. Ehhez pedig szükség van csendre, imádságra, önismeretre és lelki éberségre – olyan értékekre, amelyeket a digitális zaj könnyen háttérbe szoríthat.

A béke szolgálatában

Az enciklika egyik legerőteljesebb része a háborúról szól. XIV. Leó határozottan elutasítja azt a gondolatot, hogy autonóm fegyverrendszerek vagy algoritmusok dönthessenek emberi életekről. A mesterséges intelligencia katonai alkalmazását szigorú erkölcsi korlátok közé kell szorítani, mert emberi felelősség nem ruházható át gépekre. A pápa arra figyelmeztet, hogy a technológiai fejlődés önmagában nem teszi békésebbé a világot. Ha hiányzik az erkölcsi irányító, a legfejlettebb eszközök is az erőszak szolgálatába állhatnak. A béke végső soron nem technikai, hanem erkölcsi és lelki kérdés.

A remény üzenete

A *Magnifica Humanitas* végső hangja nem a félelemé, hanem a reményé. A kereszténység középpontjában a Megtestesülés áll: Isten emberré lett és ezzel örökre megerősítette az emberi életet, az emberi testet, az emberi kapcsolatokat és az emberi történelem értékét. A technológiai fejlődés sem változtatja meg az ember végső hivatását, hanem új körülmények között teszi időszerűvé annak megélését. Ezért a jövő nagy kérdése nem az, hogy mire lesz képes a mesterséges intelligencia, hanem hogy mi, emberek képesek leszünk-e megőrizni szívünk emberségét.

XIV. Leó pápa arra emlékeztet, hogy a jövő nem a gépeké vagy a piacé, hanem azoké az embereké, akik képesek felelősséggel, szeretettel és reménnyel alakítani a világot. Ebben a küldetésben pedig a keresztényeknek ma is különleges feladatuk van: tanúságot tenni arról, hogy az ember több, mint adat, több, mint teljesítmény, és több, mint egy algoritmus által leírható valóság. Az ember Isten képmása, és ebből a méltóságból semmilyen technológiai forradalom nem vehet el semmit.

A mesterséges intelligencia korában a keresztény küldetés nem csupán az, hogy megőrizzük emberségünket, hanem hogy Krisztusban egyre teljesebben kibontakoztassuk azt. Minél fejlettebbé válik a technológia, annál inkább szüksége lesz a világnak olyan emberekre, akik szeretni, megbocsátani, igazságot keresni és reményt adni tudnak. Ez az a nagyszerű emberi méltóság, amelyet semmilyen algoritmus nem képes helyettesíteni.

A jövőt azok az emberek formálják, akik az igazságot választják a hamisság helyett, a szolidaritást az önzés helyett, a békét az erőszak helyett, és a szeretetet a közöny helyett. A mesterséges intelligencia korában talán ez a keresztény küldetés legfontosabb megfogalmazása: **megőrizni és felragyogtatni az emberi méltóság nagyszerűségét, amelyet semmilyen algoritmus soha nem képes helyettesíteni.**

fr. Zalán

„EGÉSZ ÉLETÉT KRISZTUSNAK AJÁNDÉKOZTA”

P. KRISZTEN RAFAEL — EGY CSALÁDTAG SZEMÉVEL BESZÉLGETÉS PÉTERI ANNÁVAL

A hét ferences vértanú boldoggá avatási eljárásának részeként a folyamat rendi felelőse, Kálmán Peregrin atya az egyik mártír, Kriszten Rafael atya unokahúgával, Péteri Annával beszélgetett, felidézve személyes emlékeit, Rafael atya alakját, jellemét. Az alábbiakban az interjú szerkesztett változatát olvashatják.

CSALÁDI GYÖKEREK

- Milyen rokonságban állt Kriszten Rafael atyával?
- Nekem ő a nagybátyám volt. Az ő édesanyja és az én nagymamám, vagyis édesanyám édesanyja testvérek voltak. Lánykori nevük Dolezsál Amália és Lujza volt. Édesanyám tehát Rafael atya elsőfokú unokatestvére volt, nekem pedig nagybátyám.
- Megmutatná a családi fényképen, hogy kit látunk?
- Ez édesanyám családja. Itt van a nagymamám, mellette a nagyapám. Ez az édesanyám, mellettük pedig a két testvére. A képen szerepel még a dédapám is, róla azonban már semmit sem tudok. A másik fénykép nagymamánk hetvenedik születésnapján készült. 1943-ban gyűlt össze a család Nagyváradon. Itt látható Rafael atya édesanyja, Lujza néni is.

– **Rafael atya édesanyjának életéről mit tudna elmondani?**
– Nagyon nehéz sors jutott neki. A férje Amerikába ment szerencsét próbálni, és itthon hagyta a feleségét három kisgyermekkel. Soha többé nem tért haza, pénzt sem küldött, így egyedül kellett felnevelnie a gyermekeit. A legidősebb fia, János megnősült és külön költözött. Rafael belépett a ferences rendbe. A legkisebb gyermek, Erzsike pedig tizenéves korában tüdőbajban meghalt. Lujza néni nem volt különösebb végzettsége, egész életében a háztartást vezette, gondoskodott a családjáról. Különösen szomorú volt, hogy tulajdonképpen soha nem volt igazi otthona. Mindig valamelyik rokon fogadta be. Lakott nálunk is, édesanyám egyik húgánál is, később pedig ott, ahol Rafael atya szolgált, egy-egy jó család adott neki szállást. Hol egyik helyen, hol a másikon élt. Soha nem mondhatta azt, hogy „ez az én otthonom”. 1955 tavaszán halt meg Pécsen. Egy szerencsétlen mozdulattal elesett. Pécsen temették el.

– **Tudta-e, hogy mi történt a fiával?**

– Nem. Egész életében várta és siratta. Folyton leveleket írt, illetve édesanyám segített neki kérvényeket fogalmazni, hogy megtudjon valamit Rafaelról. Soha egyetlen választ sem kapott. Mindig reménykedett. Úgy halt meg 1955-ben, hogy nem tudta: a fia már évekkel korábban meghalt a börtönben. Talán jobb is volt így. Még a halálos ágyán is folyton csak azt ismételte: „Rafi... Rafi...” Mindig ő járt az eszében.

Kriszten Rafael atya fiatalok óta törekény egészségű volt. Nem véletlen, hogy édesanyja levélben kérte fia ügyének méltányos kezelését:

„Szeretnék neki meleg ruhát is vinni, mert szegénynek csak egy veséje van, félttem őt, hogy meghűl. Nagyon kérem, ne utasítson vissza engem, szegény, szerencsétlen édesanyát. Szíveskedjék értesíteni, hogy hol és mikor látogathatom meg fiamat, Kriszten Ferenc Rafalelt.” (1950. XI.2.)

A LELKIPÁSZTOR

– **Arról tud valamit, hogyan került kapcsolatba a ferencesekkel? Milyen emlék maradt meg róla a családban fiatal ferences papként?**

– Erdélyben több ferences rendház is működött, de hogy pontosan melyiken keresztül jutott el hozzájuk, azt nem tudom. Egy biztos: amikor meghozta a döntést, egész életét ennek szentelte. Belépett a rendbe, végigjárta a képzés állomásait, és hűséges maradt a hivatásához. Nagyon szerette a családját, ragaszkodott az édesanyjához, és hozzájuk is. Ez nagyon jellemző volt rá. Ugyanolyan szeretettel fordult a családjához, mint a híveihez. Nagyon szerették az emberek. Nem olyan plébános volt, aki csak az irodában ült. Amennyire az akkori viszonyok engedték, igyekezett közösségeket szervezni. Imakörök alakultak körülötte, sokat foglalkozott az emberekkel, valóban pásztor volt a híveknek.

– **Milyen volt Rafael atya Pécsen lelkipásztorként? Mire emlékszik abból az időből?**

– 1948-ban kerültünk Pécsre, amikor a bátyám megkezdte jogi tanulmányait az egyetemen. A ferences rendházban akkor sajátos helyzet volt: Rafael atya volt a plébános, a rendház házfőnöke pedig Juvenál atya, aki idősebb volt nála. A rendi ügyekben természetesen a házfőnök döntött, Rafael atya pedig elsősorban a plébániai munkát végezte. A rendház mellett álló épületben volt az irodája. Nagyon szeretett szépíteni, építeni, rendezni. A templomban több kisebb kezdeményezése is volt: például kialakított egy kis barlangkápolnát, amelyet a hívek nagyon megszerettek. Sokat gondolkodott azon is, hogyan lehetne a gyerekeknek örömet szerezni. Mesélte egyszer, hogy játszótér szeretett volna létesíteni a Fiume úti iskola közelében. Már tárgyalt is az illetékes hatóságokkal, úgy tűnt, megvalósulhat a terve. Aztán megváltozott a politikai helyzet. Egyre inkább megkezdődött az egyház ellehetetlenítése, és végül már semmit sem engedélyeztek.

– **A szegénygondozásban is részt vett?**

– Igen, bár a részleteket nem ismerem. A plébánián működött karitatív munka, és ő fontosnak tartotta a rászorulóknak segítségét. Nagy szeretettel fordult a rendházban dolgozó testvérek felé is. A pécsi kolostor udvarán működött egy jelentős asztalosműhely, ahol a ferences fráterek készítettek többek között a templom gyönyörű padosait. Ezeket ma is csodálni lehet. Rafael atya gyakran lejárt közéjük. Szerette figyelni, hogyan készülnek a bútorok, hogyan születik meg a kétféle munka eredménye.

A BUDAI ÉVEK

- Említette Rafael atya ezüstmiséjét. Arra hogyan emlékszik?
- Az ezüstmiséjét nem nagy ünnepség keretében tartotta, hanem csendesen, visszafogottan. Balatonlellén mutatta be, mert egyik nagynénje, Manuella nővér – aki a Miasszonyunk Iskolanővérek rendjéhez tartozott – akkor a balatonlellel rendház vezetője volt. A rendház kis kápolnájában mutatta be a szentmisét. Jellemző volt rá, hogy nem szeretette a külsőségeket. Pedig a hívei nagyon rajongtak érte, biztosan nagy ünnepséget rendeztek volna neki, ő azonban nem ezt kereste. Inkább a csendet választotta.
- Hogyan emlékezik vissza Rafael atya személyiségére? Mi volt az, ami leginkább jellemezte?
- Azt hiszem, mindenekelőtt az, hogy nagyon szeretette a hivatását. Egész életét Krisztusnak ajándékozta. Attól kezdve, hogy belépett a rendbe, hűséges maradt a papi és szerzetesi életéhez. Nem voltak kilengései, nem voltak különösebb szenvedélyei vagy olyan dolgai, amelyek eltérték volna az újáról. Csendesen, következetesen élte azt az életet, amelyre Isten meghívta. Ferencesként természetesen vette az engedelmisséget. Ahová helyezték, oda ment. Megszerették az egyik helyen, eltöltött ott néhány évet, aztán újra tovább kellett indulnia. Minden új helyen előlről kezdte a munkát: megszervezte a plébániai életet, közösséget épített, és teljes odaadással szolgált.
- Készült róla fénykép ebből az időből is?

- Igen. Van egy fénykép, amely a budai ferences templomban készült. Valamelyik idős rendtársának arany- vagy gyémántmiséjén szolgált. Éppen az evangéliumot éneкли vagy olvassa a képen. Valószínűleg 1945 körül készülhetett. Mi 1945 nyarán látogattuk meg Budán. Akkor utaztunk keresztül a rommá lőtt Budapesten. Kislány voltam még, de ma is élénken emlékszem arra, amit láttam. Kassáról kellett elmenekülnünk a front közeledése miatt. Mindenünket ott hagytuk. Békéscsabára tértünk vissza, mert ott korábban is éltünk, ott tanított édesanyám, és ott voltak ismerőseink. Budapesten keresztül vezetett az utunk, és akkor kerestük fel Rafael atyát is. A város siralmas állapotban volt. Mindehütt romok, belütt házak, üres telkek, összedölt épületek. Még évekkel később is látszottak a lövések nyomai a házfalakon. Borzalmas látvány volt.

HELYTÁLLÁS A HÁBORÚ IDEJÉN

- Beszélt akkor arról is, amit a háború alatt átélt?
- Igen, mesélt róla. Elmondta, hogy a nunciatúrával együttműködve igyekeztek üldözött embereket megmenteni. Olyan iratokat – keresztleveleket – szereztek számukra, amelyek reményt adhattak arra, hogy elkerülhetik a deportálást. Különösen egy történetre emlékszem. Elmesélte, hogy az egyik utolsó deportáló szerelvény már útnak indult, amikor végre megkapták a szükséges keresztleveleket. Nem késlekedtek. Autóval indultak a transzport után, és valahol útközben, még a határ előtt sikerült utolérniük. Átadták az okmányokat, és ennek köszönhetően egy egész csoport embert leszállítottak a deportáló járműről. Hazaengedték őket. Nem tudom, hány ember életét sikerült így megmenteni, de ő úgy mesélte ezt el, mint élete egyik legnagyobb öröme. Nem magáról beszélt, hanem arról, hogy embereket sikerült megmenteni. Ma is úgy érzem, ez óriási dolog volt.
- Másról is mesélt a háborús időkből?

- Igen. Arról is, hogy népkonyhát szerveztek. Nagy mennyiségben főztek, hogy az éhező emberek legalább naponta egyszer meleg ételhez jussanak. A rendházban volt hozzá megfelelő konyha és szakács is. Az emberek tudták, hogy oda fordulhatnak segítségért, mert nem küldik el őket éhesen. Ezt mindig nagy örömmel mesélte. Számára természetes volt, hogy aki bajban van, azon segíteni kell. A háború borzalmairól is beszélt. Arról, milyen volt átélni Budapest ostromát, látni a romba dőlt várost, az emberi szenvedést. Ezek mély nyomot hagytak benne, de soha nem keserűséggel beszélt róluk. Inkább mindig azt emelte ki, hogy a legnehezebb időkben is lehetett segíteni az embereken.

ELHURCOLÁSA ÉS A BÖRTÖN IDŐSZAKA

– Mit tudtak Rafael atya elhurcolásáról?

– Kezdetben nagyon keveset. Annyit tudtunk, hogy elvitték. Később kezdtek lassan kiszivárogni a részletek. Úgy hallottuk, hogy népszerűségének is áldozatává vált. A hívek látták, amikor az ÁVH teherautói megjelentek a rendháznál. Azt hitték, a ferenceseket viszik el, ezért sokan odasiettek, körülvették a teherautókat, és nem akarták engedni, hogy elvigyék a papjaikat. Az ávósok erre erőszakkal oszlatták fel a tömeget: ütötték, verték az embereket, végül mégis elvitték a szerzeteseket. Ezeket a történeteket csak később hallottuk vissza ismerősöktől és rokonoktól. Mi sokáig úgy tudtuk, hogy Vácon van börtönben. Arról, hogy bírósági eljárás is indult ellene, és életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték, csak évekkel később szereztünk tudomást.

– Haláláról mikor értesült a család?

CSALÁDI EMLÉKEZET

– Van még olyan fénykép Rafael atyáról, amely különösen kedves Önnek?

– Van egy másik fénykép is róla, de azt már nem tudom megmondani, hol készült. Valószínűleg valamelyik szolgálati helyén fényképezték le. Talán ő küldte el nekünk, vagy az édesanyjától kaptuk meg. Erre már nem emlékszem pontosan. Számunkra azonban minden róla készült fénykép nagy értéket jelentett, hiszen hosszú éveken át semmit sem tudtunk a sorsáról.

– Hogyan őrizte meg a család az emlékét?

– Amikor végül megtudtuk, hogy a börtönben halt meg, szerettük volna, ha valamilyen módon mégis marad utána kézzelfogható emlék. Ezért a családi síremlékre felvettük a nevét is. Tudtuk, hogy nem ott nyugszik, de legalább legyen egy hely, ahol rá is emlékezhetünk. Az első síremlék még egyszerű műkőből készült. Később gránit síremléket állíttattunk, és azon is ugyanúgy szerepel Rafael atya neve. Az egyik oldalon édesanyja és Rafael atya neve olvasható, a másikon a bátyámé és az enyém. A bátyám már ott nyugszik, és ha majd eljön az én időm is, én is oda kerülök. Így lesz együtt a család.

– Csak évekkel később. Édesanyja addigra már meghalt anélkül, hogy megtudta volna fia sorsát. Mi sem ismertük a részleteket. Csak hosszú idő elteltével tudtuk meg, hogy a börtönben halt meg. Nagyon megrendítette az egész családot. Mindenki szerette őt. Rendkívül jó ember volt, aki ragaszkodott a családjához, és ahol csak szolgált, mindenütt szerették az emberek. Amikor később megtudtuk, milyen szenvedések után halt meg, még fájdalmasabb lett az emléke. Már fiatal korában súlyos betegségen esett át: tuberkulózis miatt eltávolították az egyik veséjét. Így eleve gyengébb szervezettel került börtönbe. Azt hiszem, az ottani embertelen körülményeket már nem tudta elviselni. Nem is volt sokáig fogságban; szervezete feladta a küzdelmet.

BUDARÓZSA

Imádsággal plébániánkért, hazánkért és a világért

Az idei év tavaszán született meg BudaRózsa néven plébániai virtuális imakörünk, hogy imádságunkkal naponta Isten elé vigyük plébániaközösségünket, papjainkat, szerzeteseinket, hazánkat, a világot, közbenjárva a béke ajándékáért.

Hogyan jött létre a BudaRózsa?

Még évekkel ezelőtt kolléganőmtől hallottam a pasaréti ferences plébánia online rózsafüzérköréről, a PasaRózsáról. Ez adta az ötletet, hogy mivel az Országúton is sokan imádkozzák a rózsafüzért – talán út közben, álmatlan éjszakákon, vagy rendszeres imájukként –, és mivel már régebb óta működik plébániai rózsafüzér-imacsoport is (Látogatás imaközösség), illetve az Asszonyima csoport is minden hónapban elmond egy-egy közös rózsafüzért, hogy kapcsoljuk össze imádságainkat.

Természetesen a szentmise és a bűnbánat szentsége a legfontosabbak minden keresztény számára. A rózsafüzér imádkozásával Jézust és az ő életét szemléljük, s ez észrevétlenül is hatással lesz gondolkodásunkra, cselekedeteinkre, kapcsolatainkra, egész életünkre.

A világban és az országunkban egyre növekvő békétlenség is arra indítottak, hogy itt, az országúti közösségben is intenzívebben imádkozzuk valamilyen formában közösségekbe kapcsolódva, együtt a rózsafüzért.

A PasaRózsa imakör mintájára a csatlakozók itt is napi egy tized rózsafüzér elimádkozását vállalják, hogy egybekapcsolódó imádságunkkal hordozzuk szándékainkat. Az imádság mondható otthon, utazás közben, a nap bármely szakaszában – ott és akkor, amikor alkalmas.

Az imalánc úgy szerveződik, hogy egy-egy rózsafüzért öt hétig imádkozunk, elosztva, hogy az adott héten ki, melyik titkot imádkozza. Mindenki hetente lép a következő titokra, ilyen módon mindenki a teljes rózsafüzér minden titkát egy-egy hétig hordozza, ugyanakkor így a teljes rózsafüzért is elimádkozzuk minden nap egymáshoz kapcsolódva. Jó tudni, hogy sokan imádkozunk közösen, nem vagyunk imádságunkkal egyedül. Jelenleg hatvanöt tagunk van, összesen így 13 teljes rózsafüzért mondunk el naponta.

A csoport email listáján a Szűzanya medjugorjei üzeneteit, egyéb kapcsolódó híreket is megosztunk.

A virtuális kapcsolódás mellett személyes jelenléttel imádkozunk havonta egyszer, az első szombati reggeli szentmise után együtt is – akinek alkalmas, be tud kapcsolódni

így is. (Az első szombatok Szűz Mária Szeplőtelen Szíve tiszteletének szentelt napok a fatimai jelenés óta.)

Imádságaink állandó szándékai ezek: Magyarországért, a magyar nép, Európa és a világ megtéréséért, Istenhez fordulásáért; a békéért; az ország vezetőiért; szűkebb környezetünkért: plébániánkért, papjainkért, szerzeteseinkért, családjainkért, fiataljainkért, időseinkért és a betegekért, valamint a plébániához tartozó minden hívő és nem hívő emberért. Egyéni szándékokat is lehet kérni, melyeket megosztva a csoport tagjaival egy hónapon át hordozunk imádságban.

A rózsafüzér imádkozását a Szűzanya megjelenései (Lourdes, Fatima, Medjugorje, Kibehó) alkalmával már régóta kéri tőlünk. A mai népszerű akciófilmek azt üzenik, hogy a nagy dolgok véghezviteléhez, a gonosz legyőzéséhez, a háborúk megszüntetéséhez, a világ megmentéséhez legalábbis szuperképességek kellenek (a minimum, hogy egyik helikopterről a másikra át tudjunk ugrani :). De a Szűzanya csak imát kér. Ez nagyon egyszerű dolog. Az egyszerűsége miatt talán azt is gondolhatjuk, hogy ez alig hatásos, jelentéktelen csepp a tengerben. Ezért sokszor hamar abba is hagyjuk, nem tartunk ki. Pedig gondoljunk csak a csodálatos kenyérszaporításra! A kisfiút öt kenyérével Jézus ötezer embert jóllakott, és az asszonyokat, gyerekeket nem is számolták... De azt a néhány kenyérkénket nekünk fel kell ajánlanunk neki. Ezért is hívunk mindenkit, aki indítást és felelősséget érez, és aki szívesen csatlakozik, hiszen minden egyes elmondott imádság nagyon is számít!

A BudaRózsa imakörrel további információ és a jelentkezés, imaszándék kérés lehetősége a honlapon található.

Tömörné Sári Virág

BUDARÓZSA IMAKÖR

IMÁDSÁGGAL
EGYHÁZUNKÉRT, MAGYARORSZÁGÉRT
ÉS A VILÁGÉRT

Ha szívesen csatlakozol napi egy tized rózsafüzér imádsággal

- Magyarországért, Európáért és az egész világért
- Egyházunkért – plébániánkért, papjainkért, szerzeteseinkért, családjainkért, fiataljainkért, időseinkért és a betegekért
- Egyéni szándékainkért

Itt teheted meg:

orszagutiferencesek.hu/budarozsa/

AMIKOR A HÚSVÉTI ÖRÖM TÁNCRA HÍVOTT

„Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete!”
Fil 4,4

Az Országúti Ferences Plébánia idén első alkalommal szervezte meg a Húsvéthétfői Locsolóbált, amelynek a Szent Angéla Ferences Általános Iskola és Gimnázium adott otthont. A feltámadás ünnepének öröméhez kapcsolódó ifjúsági esemény célja az volt, hogy a húsvéti napok családi és liturgikus alkalmai mellett teret adjon a vidám találkozásnak, a táncnak, a közösségépítésnek és a fiatalok felszabadult együttlétének.

A bál előkészítésében a plébánia ifjúsági közösségei vettek részt Efrém atya vezetésével. A Szentföld közösség tagjaihoz a Boanergész, Antióchia, Eutikhosz és az Isten kölkei fiataljai is csatlakoztak. A szervezők már hónapokkal korábban megkezdték a munkát, és önszerveződő módon osztották fel egymás között a feladatokat. Volt, aki a hirdetést és a grafikát készítette elő, mások a regisztrációt, a beengedést, a büfét vagy az esti háttérfeladatokat vállalták. A közös munka során különösen is meg tapasztalható volt az egymásra figyelés: minden feladatra akadt lelkes jelentkező, a fiatalok pedig nemcsak résztvevőként, hanem valódi házigazdaként voltak jelen.

Az este programja a hagyományos báli elemeket és a húsvéti tematikát kapcsolta össze. A nyitótáncot követően a SobriBoogie zenekar szolgáltatta az élőzenét, amely hamar közös néptáncban alakult. Később a társastánc, a szabad tánc, a 80-as és 90-es évek ismert dallamai, valamint a mai kedvencek is helyet kaptak a parketten. A program különleges része volt a fordított locsolódás, amely során a lányok locsolhatták meg a szerzeteseket, hogy a testvérek se hervadjanak el az év során. A gemkapcsos táncos játék szintén sokakat bátorított arra, hogy minél többeket felkérjenek, beszélgessenek, kapcsolódjanak. A szervezők számára a bál nemcsak rendezvény, hanem

valódi közösségi tapasztalat is volt. A házigazdák sok személyes megkereséssel találkoztak, figyeltek az egyéni igényekre, és az este folyamán számos új kapcsolódás született. Különböző plébániák és ifjúsági társaságok fiataljai gyűltek össze, így sokaknak a viszontlátás öröme is jelentette az alkalom. Régen nem látott ismerősök találkoztak újra, új beszélgetések indultak el, és sokan érezhették úgy, hogy könnyű belépni ebbe a közösségbe.

A bál sikere különösen is ajándék volt, hiszen a szervezés során nem minden alakult magától értetődően. Az előzetes regisztrációk száma sokáig jóval elmaradt a várakozásoktól: egy időben mindössze 98 jelentkezővel számoltak. Emellett a költségek is magasabbnak bizonyultak az eredeti becsléseknél, így a szervezők egy kisebb, bizonytalan kimenetelű rendezvényre készültek. Az utolsó napokban azonban váratlan fordulat történt: végül közel 430 fiatal érkezett a bálra, a beengedéskor a sor egészen az utcáig kígyózott, a hangulat pedig az első perctől az utolsóig örömteli és felszabadult volt. A résztvevők visszajelzései is azt mutatták, hogy az első locsolóbál valóban elérte célját. Többben meglepetten kérdezték: „Első alkalommal szervezitek ezt? Komolyan? Nagyon profi!” A szervezők számára ezek a mondatok különösen sokat jelentettek, hiszen a gördülékeny este mögött sok munka, bizonytalanság, kitartás és remény állt. A 2026-os Húsvéthétfői Locsolóbál így egyszerre lett hálaadás, közösségi ünnep és meghívás. Szépen illeszkedett a húsvéti idő napjaiba, mert megmutatta, hogy a feltámadás öröme nemcsak a templom falai között, hanem a találkozásokban, a táncban, a nevetésben és az egymás felé fordulásban is testet ölthet. Az este során meg tapasztalható volt az az egység, amelyre Jézus hív minket, és amelynek megteremtésére ünnepnapokon és hétköznapiakon egyaránt törekednünk kell.

Aki ott volt, bizonyára szívesen gondol vissza erre az estére. Aki pedig most olvas róla, annak ez a tudósítás egyben meghívás is: érdemes bekapcsolódni, érdemes eljönni, érdemes részévé válni annak az örömnak és közösségnek, amely ezen a húsvéthétfői estén ilyen szépen megmutatkozott. Szeretettel várunk minden fiatalot a következő Locsolóbálra is!

Simon Tamás és Malczanek Orsi

NYÁRI TÁBOR A SÍPÁLYA TETEJÉN

ORSZÁGÚTI HITTANTÁBOR DOBOGÓKÖN

Plébániánk idén is megszervezte hagyományos gyerektáborát, ezúttal a dobogókői jurtatáborban.

A tábort lelkes 10 főből álló szervező-csapat vezetésével, Efrém és Achilles testvér tevékeny hozzájárulásával hétfőn kezdtük. A HÉV és a kalandos buszút végeztével rövid séta után megpillantottuk a jurtákat, ahol négy éjszakát töltöttünk. A 27 résztvevő között új táborozókat is köszönthettünk az ismerkedő nap során. A tábor témája a Honfoglalás-hazakeresés volt, ehhez kapcsolódóan önkéntes színészek előadták Lehel kürtje és a Fehér ló mondáját. A jurták neveinek a csapatok egy-egy ősmagyar elnevezést választottak, mely névnek a történetét másnap színdarab formájában elő is adták.

A tábornyitó szentmisét az erdőben, illetve a sípálya tetején gyönyörű kilátással ünnepelhettük. Az estét rövid éjszakai túrával zártuk.

Kedd reggel fakultatív misével kezdődött a nap, majd egy kiadós reggeli után délelőtt kreatív kézműves feladatok közül válogathattak a résztvevők. Árpád vezér fejedelmi jurtájának rejtélyét is segítettünk megoldani egy szabadulószober keretében. Később közös sportolási lehetőség volt, zászlós játék, röpi, foci, babzsákdobás. A legbátrabbak a sípálya-kihívást is teljesítették. Izgalmas „Alszik a város” játék volt a napzáró program.

Összességében nagyon jó tábor volt, nagyon sokat mozgunk. Érdekes helyen volt a szállás is. A hittan tábor jellege is megvolt a tábornak, voltak misék, amit meg mindenképp hazaviszek, az az imaösvény, ami nagyon szép volt. A kedvenceim a számháború és a zászlós játék voltak.

Berci, a Vasgyúrók csapatból

A szerdai nap volt a lelkinap, amikor Zalán atya is meglátogatott minket. A nap keretét a tábori téma lelki feldolgozása adta: otthontalálás és otthon. Efrém testvér bevezetője után a kisebbek magyar szentek példája által kreatív feladatok segítségével beszélgettek. A nagyobbak pedig a saját életcéljaikon elgondolkodva dilemma helyzetekkel szembesülve próbálták a helyes utat megkeresni. Az erdő katedrálisában szentségimádás és gyónási lehetőség után a ferences atyák mutattak be Szent Mária Magdolna ünnepén gitárral kísért szentmisét. Csillagnézés és interaktív imaösvény várt minket az este a fényekkel megvilágított erdőben.

Nagyon jó volt a kaja és a szállás is és nem volt túl meleg, se túl hideg. Nagyon jó volt, hogy szabadon tudtál lenni focizás és röpzés közben. Tetszett, hogy a mi jurtánknak volt ablaka.
Dani, Az öt vezér csapatból.

Csütörtökön a reggeli szemerklő eső nem szegte a kedvünket, így felkerekedtünk és a Dunakanyar megcsodálása után a Rám-szakadék felé vettük az utunkat. Táskánkban a rántott húsos és fasírtos szendviccsel ereszkedtünk, miközben páros beszélgetés során egy-egy sorsolt társunkat jobban megismerhettük. Ebéd és pihenő után vágtunk neki a szakadéknak, ami gyönyörű és izgalmas kihívás volt. A patakon átlépkedős, kapaszkodókkal és létrákkal kísért útszakasz után még egy hosszan emelkedő út várt ránk. A túrát a táborozók apraja-nagyja sikeresen teljesítette. Az utolsó este szokásos táborúzi hangulatot a Nagyjurtában tudtuk megteremteni a képzelte tűz körül. A közös játékok, beszélgetés és énekek megkoronázták az addig gyűjtött közös élményeket. Éjszaka folytatódott a kötetlen beszélgetés.

Pénteken a jurták rendbeszedése után egy fergeteges számháborúval zártuk a közösen eltöltött hetet. A közben kapott frissítő dinnye, alma és kekszek nagyon jól jöttek. Ebéd előtt hálaadó misén vettünk részt. A jurtákban egész héten szép rendet őrző csapatok finom jutalomban részesültek, majd megcéloltuk a buszmegállót és hazafelé vettük az irányt, szívünkben a közösség és a tábor örömeivel.

DBH

„LEGYÉL AZ ÖRÖM HORDOZÓJA!”

OFIT ÉS IFITALI – SZEGED, 2026.07.13-19.

..... Az elmúlt évek során hagyománnyá váltak a nyári OFIT-ok, vagyis az Országúti Ferences Ifjúsági táborok, amikben elfogultság nélkül Achilles atyát hatalmas hála illeti. Az ő vezetésével és lelkesítésével volt lehetőségünk üdülni kétszer is a Balatonon, elzarándokolni Lisszabonba, Medjugorjéba, tavaly pedig eljutni a kegyelmekben gazdag Alverna-Assisi-Róma zarándokútra. Idén újra egy belföldi utazás mellett döntöttünk és Szegedre mentünk, amit aztán össze is kötöttünk a Kárpát-medencei Ferences Ifjúsági találkozóval.

A három és fél nap során számos változatos programban volt részünk. Volt hangsúly a közös sportoláson is, így nagy méta, foci és röpi meccseket játszottunk, és szórakoztató akadályversenyeket is rendeztünk. Az egyik délután ellá-

togattunk a szegedi Napfényfürdő Aquapoliszba, Werner Bazsi jóvoltából egy ismeretterjesztő vízben mérhettük össze tudásunkat, esténként együtt szurkoltunk a VB elődöntős focicsapatoknak, majd utolsó este egy kis táncos mulatsággal búcsúztunk. Lelkileg is épültünk, a szép nyitó és záró miséken kívül szentségimádást is tartottunk, Kosztolányi Dezső novellája segítségével pedig a boldogságról és abban a Jóistennek betöltött szerepéről elmélgedtünk. Sok kegyelemben részesültünk ezalatt a pár nap alatt, közelebb kerülhettünk egymáshoz és a Jóistenhez egyaránt, de azt hiszem, fontos megfogalmazni azt is, hogy ezzel a rövid táborral méltó búcsút vehettünk Achilles atyától, aki: mérhetetlen energiával, kedvességgel, támogatással és soha nem szűnő mosollyal kísért minket az elmúlt pár évben az utunkon. Igazi pásztorként.

Werner Júlia

OPT 2026 – AVAGY BESZÁMOLÓ A KÖZEL TÖKÉLETES PLÉBÁNIAI TÁBORRÓL

• Július 29. és augusztus 2. között a plébánia közössége Balatonfenyvesen táborozott az Országúti Plébániai Tábor 2026-os kiadásában, ahol hetvenen jöttünk össze a II. kerületi önkormányzat táborhelyén. Volt aki hozott gyerekeket, volt aki hozott barátnőket, volt, aki hozott férjet és volt aki hozott feleséget, vagy éppen papot. Egy szóval sokan összejöttünk, kicsik és nagyok, családosok és egyedül érkezők, szerzetesek és hívek egyaránt. Szubjektív beszámoló következik egy lelkes elsőbálozó tollából.

KÖZEL TÖKÉLETES

Remek táborunk volt, de a beszámoló hitelessége érdekében, kezdem a „negatívumokkal” és csak utána sorolom a rengeteg pozitív élményt, amely ebben az öt napban érte a táborozókat.

Óriási hőség volt, de szerencsére a táborhely saját partszakasszal rendelkezett, így bármikor adva volt a lehetőség, hogy lehűtsük magunkat a Balatonban. Naponta sokan és sokszor éltek a lehetőséggel, legyen szó úszásról, labdázásról, ugrálásról, vagy éppen sárkányhajózásról. Jó szívvel engedték be a gyerekeket a vízbe, hiszen mindig volt jó pár felnőtt, aki vigyázta a gyerekek minden lépését. Így akár azt a luxust is megengedhették maguknak a szülők, hogy egy remek előadáson vegyenek részt a hitről és a reményről, vagy hogy a ping-pong versenyen álljanak rajthoz, amíg a gyerekeik a magyar tenger habjait élvezik.

Esténként akadt egy-két fáradt és nyugós gyerek (többek között jelen sorok írójának gyermekei is), akik már nehezebben viselték a programokat, a meleget, vagy éppen azt, hogy el kell menni aludni fél tíz magasságában. De ezeket a hisztiket is mindig tudta kezelni a közösség és öröm volt látni, ahogy a nagyobb gyerekek és az éppen arra járó felnőttek játszottak, kézműveskedtek, vagy vigasztalták a megfáradt kicsiket.

Végezetül annyit jegyeznek meg, hogy lehattunk volna sokkal többen is, hiszen szép nagy táborhelyünk volt és sokkal többen járunk vasárnaponként a Margit körútra, mint ahányan eljöttek Balatonfenyvesre. A következőkben leírom, hogy jövőre miért jöjjenek el azok is, akik idén nem táboroztak velünk.

A LÉNYEGES

A tábor első közös programja a nyitómise volt, amelyben Zalán atya Jézus Mártához intézett intelmét emelte ki a prédikációjában és bennünket is a lényeges észrevételre és megtalálására biztatott a tábor idejére (is). Erre meg is volt a lehetőség, hiszen a Balaton és a közösségi mókák mellett a szervezők gazdag lelki programmal is készültek. A programok önkéntesek voltak, így ki-ki igénye és lehetőségei szerint tudott több, vagy kevesebb lelki táplálékhoz jutni.

A korán felkelni tudók misén és zsolozsmán vehettek részt a reggeli előtt, de gyónásra is volt lehetőség a tábor folyamán. A „kötelező program” minden nap az imával, majd a reggelivel indult.

A hitről szóló értékes előadás mellett asszonyima is volt és péntek este különleges hangulatú szentségimádásra is lehetőségünk nyílt. Ezúton is szeretném kiemelni Marcsiék zenei szolgálatát és a díszítők munkáját, amely lehetővé tette, hogy a susogó nádas mellett, gyönyörű zenei aláfestéssel, szép elmélkedéseket hallgatva és felemelő látványban imádhassuk az Oltáriszentségben jelenlévő Istent. Talán ezeknek is köszönhető, hogy még egy süni is tiszteletét tette a szentségimádáson.

REMEK PROGRAMOK, JÓ TÁRSASÁG

A hitbéli programok mellett móka és kacagás is volt bőven. Hiszen az első ismerkedő esten megtudhattuk többek között, hogy ki mit gyűjtött élete során, miben volt első, vagy éppen milyen szuperhős lenne. Másnap Tom Cruse-t megszegényítő képességekkel mentünk végig a feladatokon a Mission Impossible játék keretében, ahol a Szentírás ismerete mellett a csapatok koordinációja és a lézerrel biztosított széf kinyitása is kellett ahhoz, hogy megmenthessük a világot.

A plébánia miseborát szállító Kvaszinger borászat remek bora it és Tokaji Esszenciáját (!) csütörtök este kóstolhattuk, miközben a sporttól kezdve a filmeken át, egészen a Ferences Rend múltját és jelenét érintő kérdésekre is kiterjedő kvízben vetünk részt. A jegyzőkönyv kedvéért érdemes felidézni, hogy

Zalán atya (álnéven) bejutott a Top4-be (akárcsak Achilles testvér), azonban a játék egyik résztvevője egy bizonyos Penitencia volt, akinek kilétét lapzártáig nem tudtuk kideríteni. (Csak annyi bizonyos, hogy a Penitencia nevű játékos nem Achilles atya, de nem is Zalán atya művészneve volt).

De szólni kell a Máriabesnyőről érkező Anton testvér másfél órás bűvész showjáról is, ahol kicsik és nagyok is ámultak a szivacsabdák, vagy éppen a boros üvegek csodálatos szaporításán. De valószínűleg mindenkinek örök emlék marad a sárkányhajózás, ahol a szó szoros értelmében érezhettük, hogy milyen jó is az, amikor egy irányba (és egyszerre) evezünk.

Utolsó estére pedig, Ki mit tud? volt a program, ahol kicsik és nagyok léphettek a táborozók elé színesebbnél-színesebb számaikkal. Volt stand-up, néptánc, vers, de a táborra komponált családi kórusmű is.

MIÉRT GYERE JÖVŐRE?

Talán átérezhette már az olvasó, hogy milyen színes és élvezetes tábora volt a plébániának, ahol kiderült, hogy mennyi nyitott, segítőkész és tehetséges hívóból és mennyi életvidám, közvetlen és jó humorú atyából áll a Margit körüti plébánia közössége. Első táborozóként jó szívvel tudom ajánlani mindenkinek a 2027-es plébániai tábort, aki jövőre szeretne jó helyen, jó emberekkel és az Isten közelségében eltölteni 5 balatoni napot. Addig is nagy-nagy köszönet a szervezőknek és mindenkinek, aki hozzátett bármit is az ideai tábor sikeréhez.

dr. Weidinger Péter

Tábori napló nótá formában

írta a Bágya család, elhangzott az OCST-ben a szombat esti Ki mit tud?-on, rábaközi dallamra

Országúti plébánia egy jó hely,
Együtt táborozunk mi a menőkkel.
Nyitómisén felborultunk a paddal,
Marcsi ébren tartott minket dalokkal.

Biczi Feri kérdezi, hogy ki voltam:
Villamosvezető, bűvár, pilóta?
Mondd vissza, hogy mi a kedvenc kajája,
Mit főzött neki sokat a mamája?

A táborban sokat lehet imázni,
A hajnali szentmiséken kómázni...
Öt perces az ima reggel Marcsival,
Fakultatív zsolozsma az Andrással.

Csütörtökön prófétákra vadásztunk,
Állomásról-állomásra bókásztunk.
Zalán atya türelmesen megvárta,
Míg valaki besétál a csapdába.

Anton testvér kapucinus ruszin volt,
Elővarázsolt jó néhány üveg bort.
Sárga szivacsabdá az ő barátja,
Háromig figyelt a matek tanárra.

Kvaszingernek hozták ide a borát,
Meglocoltuk vele a nép a torkát.
Kvízkérdések voltak hozzá Kahoot-ban,
Többen már csak kapaszkodtak a padba.

A Pilissy szerzett hajót lapáttal,
Eveztünk egy jó nagy kört az atyákkal.
"Hoppa húzzad kisbarátom a lapát",
Száznál összevizezheted a ruhád".

"Háromszor hívott el engem az Isten,
Duplát mentem a Camino-n serényen,
Édesanyám nem bírta azt ideggel,
Hogy életem leélj em Istennel."

Köszönjük a szervezést a Matyinak,
Nem utolsó sorban a Paliéknak,
S mindenkinek, aki ehhez hozzátett,
Miket Soma képen megörökített!

„JÓ A MI ISTENÜNK. ÉS LEGJOBB BARÁTAIT KÜLDI EBBE A VILÁGBA”

EMLÉKEZÉS MIKLÓS ATYÁRA (1942-2026)

2026. március 5-én, életének 84., papságának 59., szerzetességének 41. évében hunyt el Szendrei Miklós atya, aki bő két évtizeden keresztül Isten irgalmas mosolyával szolgálta plébániánk híveit. Életének utolsó hónapjait Szécsényben, a ferences testvérek és a Ferences Szegénygondozó Nővérek gondos kísérésében töltötte.

„Az Úr lelke rajtam: Ő kent fel engem, hogy örömhírt vigyek.” (Lk 4,18) Újmisés jelmondata megjelölte őt: papi életútja és szolgálata sokunk számára a Mennyei Atya gondviselő és irgalmas szeretetének közvetlen megtapasztalása volt. Szerzetesi és lelkipásztori életét, jelenlétét, szavait, szolgálatát áthatotta a mély, csendes elkötelezettség és odaadottság. Nemcsak szóval tanított, hanem életével mutatott példát: Isten jó, vele és neki élni jó. Személyisége a hitből fakadó derű és a mély alázat különleges egysége volt. Úgy emlékezünk rá, mint aki türelemmel, mosollyal és figyelmes szeretettel fogadta a hozzá fordulókat, hordozta keresztségét, ajánlotta magát és a híveket Istennek.

Igazi lelkipásztor volt. Gyóntatóként és lelki vezetőként is azt a képességet hordozta, hogy a nehéz élethelyzetekben is meglássa és megláttassa a reményt. Nemcsak bűnököt oldozott fel, hanem valódi lelki támaszt is nyújtott. **Életbölcsség és humor jellemezte.** Utánozhatatlan humorával a legnehezebb időkben is felvidította környezetét, lelki bölcsséggel mutatott utat az istenkérésben, imádságban, derűjével és pozitív hozzáállásával megkönnyítette az élet kihívásainak elviselését. **Személyes figyelemmel volt mindenki felé.** Különleges adománya volt, hogy számon tartotta a hívek személyes körülményeit, örömeit és nehézségeit, így a gyónás, a találkozás legtöbbször személyes beszélgetéssé is vált. Az Úr irgalmát közvetítette sokak számára a szentgyónásban, a lényegre figyelő meghallgatásban.

Szerzetesi életét a kolostor falai közt élte, de jelen volt a hívek mindennapi életében is.

Közösségépítő volt. Szívén viselte közösségei fejlődését, bátorította a testvéri figyelmet és az egymás iránti nyitottságot. Több szerzetesközösség gondol vissza ma is hálával útmutatásaira, tanításaira, bátorító és kegyelmet közvetítő szavaira.

Imádkozó ember volt, akinek imája kisugárzott sokak életére. Számos család és hívő őrzi hálás szívvel, ahogy a gyermekre vágyás, a keresztelek vagy a házasságkötések, vagy épp a nehézségek idején mellettük állt. Isten nagy ajándéka volt sokak számára, akinek közbenjáró imája érezhetően formálta életüket.

Az evangéliumhoz hűségesen követte a Jó Pásztort, lett maga is jó pásztor. Papként is nagy alázatossággal, Szent Ferenc szellemében igyekezett megélni szerzetesi életét, és vált egyre inkább az imádság emberévé. Megjelölte őt Krisztus alázatának és szenvedésének misztériuma, Vele találkozott a napi szentmisében. A betegségével való küzdelem egész életét végigkísérte, de gyengeségeit, szenvedését nagy türelemmel és alázattal hordozta, abból erőt és megértést merítve mások szolgálatára. Mindebben végig kísérője volt derűje és sajátos, legendás humora. Így vált sokak keresett gyóntatójává és lelkiveztőjévé, jó pásztorrá. Szolgálatát és egyéni imaéletét szellemi igényesség és a mélységek felé törekvés jellemezte. Tudatosan és példamutatóan készült a Krisztussal való nagy találkozásra. Példája és élete hiteles útmutatást adott sokaknak a hitkeresésben.

Miklós atya emléke tovább él mindazokban, akik kapcsolatba kerültek vele, akik lelki gyermekei, gyónói, barátai, testvérei voltak. Hálát adunk érte a Jóistennek: köszönjük, hogy az irgalmas Atya szeretetét ismerhettük meg általa! Az az örök béke és derű, amelyet ő oly sokaknak adott, kísérelje őt mennyei hazájában!

Nyugodjon békében!

F.N.

ELSŐÁLDOZÓK LETTÜNK!

GYEREKEK ÍRTÁK

Templomunkban május első vasárnapján harminchét gyermek részesült először az Eucharisztia szentségében. Őket kérdeztük: hogyan élted meg az első gyónást és első szentgyónásodat és az első szentáldozást?

- Az első gyónás előtt nagyon izgultam, de aztán nagyon megnyugodtam és megkönnyebbültem.
- Örültem, hogy az osztálytársaimmal együtt készülhettem a szentáldozásra.
- A szentgyónáskor kicsit izgultam, hogy elfelejtem, mit kell mondani. De utána nagyon jó volt. Könnyebb lett a szívem.

- Örülök, hogy Zalán atyával tudtam beszélgetni. Jó érzés volt, megnyugtató és köszönöm, hogy Isten befogadott a házába.
- Jó volt Zalán atyával lenni, és hogy így ki tudtam engesztelni a bűneimet.
- Az elsőáldozás nekem nagy öröm volt. Amikor megkaptam a Szentostyát, úgy éreztem, mintha a szívem körül fény lett volna.

- Tiszta és boldog voltam abban a pillanatban.
- Amikor a mise kezdődött, akkor picit izgultam. De amikor felleptem az oltár körüli lépcsőre, az összes izgulás elmúlt. Amikor magamhoz vettem a Szentostyát, egy bizonyos öröm töltött el, de más volt, mint a hétköznapi örömök. Végül letérdeltem és imádkoztam. Ez egy csoda volt.
- A szentgyónás után olyan könnyűnek éreztem magam, mintha szárnyaim lennének. Nagyon vártam az elsőáldozást, és azóta is várom a vasárnapot, hogy újra találkozhassak Jézussal.

Az Úr Jézus vezesse gyermekeinket tovább egész életükben!

Összegyűjtötte: Kondorosy Mariann hitoktató

VEGYÉTEK A SZENTLELKET!

TANÚSÁGTÉTELEK A BÉRMÁLÁSRÓL

• Június 14-én vasárnap 24 fiatal testvér részesült a bérmálás szentségében. Arra kértük néhányukat, fogalmazzák meg, mit jelentett számukra a készület és a szentség vétele:

– A bérmálkozási felkészítőre Isten létezésében biztosan, de vele a személyes kapcsolatot nem találva jelentkeztem. Edigi életemben is mindig csak közvetve volt istenélményem mások tapasztalatain, életén keresztül, és ez az elmúlt egy év alatt sem változott. Abban viszont nyertem megerősítést Efrém testvér, a segítői és katekumen társaim által, hogy ez továbbra se befolyásoljon hitem megélésében. Hisz attól, hogy nem érzem a jelenlétét, Ő még létezik és terve van velem. Ahogy a bérmaszentemnek választott Pió atya is mondta: „Ha Jézus megmutatkozik, köszönd meg; ha elrejtőzik, azt is köszönd meg. Mindennel szeretetből kedveskedik.”

A szentmisében is a Szentlélektől azt a kegyelmet kértem, hogy tegyen érzékenyebbé Isten jelenlétére, de adjon erőt annak ellenére is betartanom a parancsait, és törekednem a megismerésére, ha a személyes megszólíttóság továbbra se adatna meg. Bízom a Szentlélek ajándékaiban, és hálásan köszönöm, hogy ilyen szép ünnepi szentmisében kaphattam meg őket és léphettem át a lelki nagykorúságba.

Szekeres Hunor

– Hosszú ideje vágytam arra, hogy megbérmálkozhassak, különösen a felekezetsváltás miatt is. Amilyen kegyelemmel teljes volt a bérmálkozásra felkészítő hittan csoporthoz való csatlakozásom, olyan kegyelmekben gazdag évet kaphattam Efrém atya és segítői által.

Megtudni, hogy az Egyház hogyan foglal állást adott témákban, illetve, hogy a gyakorlatban ezt hogyan teszi.

Mindezen gyakorlatok közel hoztak az Egyházhoz, és a hozzá való csatlakozásomhoz. Majd jött a fénypont, a bérmálkozás, amikor Fábry Kornél atya számomra elképesztő dimenziókban beszélt a Szentlélek kiáradásáról, hogy milyen dolgokra képes hívni, ha engedelmeskedünk neki. Azóta is ezt a hívást keresem a mindennapokban, és igyekszem formálni a lelkemet a Szentlélek befogadására.

A Jóistennek hálával tartozom, hogy minden családtagomat és szerettemet magam mellett tudhattam ezen a nagy napon, akikkel együtt élhettem át mindazt a sok lelki adományt, amit kaptam, és akikkel megoszthattam örömemet.

Glasz Bulcsú

– Számomra a bérmálás szentsége nagyon fontos lépés volt a hitben. Két évvel ezelőtt Nagyszőlősről (Kárpátalja) Budapestre költöztem tanulni. Akkor attól féltem, hogy eltávolodom Istentől, ezért sokat imádkoztam, hogy segítsen megőrizni a vele való kapcsolatomat. Ma már látom, hogy nemcsak meghallgatta az imáimat, hanem még közelebb is vezetett magához.

A bérmálási felkészítés során sokat tanultam a hitről, és megtapasztaltam egy támogató keresztény közösség erejét. Hálás vagyok mindazoknak, akik segítettek ezen az úton, különösen a szüleimnek, a közösségnek és a felkészítőimnek.

A bérmálási szentmisén valóban különleges és szent légkört éltem át. Érezhető volt Isten jelenléte, a hit szabadsága és az egész ünnep mély szentsége. Amikor a püspök megkente a homlokomat, lehunytam a szemem, és csak azután nyitottam ki, hogy megtörtént a bérmálás. Abban a pillanatban úgy éreztem, hogy a Szentlélek melege szállt rám a püspök kezén keresztül. Olyan volt, mintha új látást kaptam volna, és más szemmel néznék a világra és magára a bérmálás szentségére is. Ez az élmény még jobban megerősített a hitemben, és közelebb vitt Istenhez. „Ne félj, mert veled vagyok.” (Iz 41,10)

Német Dániel

A FELNÖTTÉ VÁLÓ HIT ÚTJÁN

– KÖZÖSSÉGBEN KRISZTUS NYOMÁBA LÉPVE

KATEKUMENJEINK TANÚSÁGTÉTELE

Minden év csodája és ajándéka plébániaközösségünk számára, hogy érett felnőttek a keresztség szentségét kérik, szentáldozáshoz vagy a bérmlás szentségéhez szeretnének járulni, majd egy másfél éves közös készület után eljutnak a keresztyén életbe és az egyház életébe beavató szentségek vételéhez. Katekumenjeinket kérdeztük: mi indította őket, mit éltek meg és mivel gazdagodtak a készület nyomán? Válaszaik tanúságtételek számunkra is.

1. Miért jelentkeztl két évvel ezelőtt a katekumen csoportba, mi indított rá, hogyan találtál ide?

- Úgy éreztem, hogy valami hiányzik az életemből, kerestem a hitet, az Istent, a kapcsolatot.
- Azt éreztem, hogy a Jóistenhez vezető útra szeretnék lépni. Munkahelyi főnöknöm bátorított ebben és az idetalálásban.
- Hitbéli kérdéseimre kerestem választ, ezért a bérmlkozás szentségéhez járulva szerettem volna megújulni a hitemben és hitéletemben.
- 2023-ban keresztszülő lettem, ezért jelentkeztem az akkor induló Szent Tamás csoportba.
- A Szent Angéla iskolában megláttam a plakátot, és mivel korábban is már kerestem a "visszatérés" lehetőségét, megörültem neki.
- Szerettem volna megbérmlkozni, és már régóta tervben volt, hogy eljárjak a felkészítőre, ezt az elmúlt évben sikerült végre megoldanom.
- Kiskoromban keresztteltek, az Evangéliumokat olvastam, misét egy időben rádión hallgattam, de nem jártam. Két éve kezdtem a környéken dolgozni, egy este munkából hazafelé menet láttam a templom falán a hirdetményt, hogy itt felnőtteknek hittant oktatnak. Nem sokkal korábban lett egy keresztygyerekem, ezért azt gondoltam, hogy legfőbb ideje jobban megismerkednem a vallással.
- A Margit-szigetre jártam futni, kosarazni. Egyik alkalommal nem járt a villamos, gyalog indultam a metróállomás felé. Ahogy jöttem, a templom ajtaja résnyire nyitva volt, és bejöttem. Ott állodgáltam kosárlabdával a kezemben a bejárat mellett, és hallgattam a misét. Em-lékszem, amikor Rókus testvér ment körbe a kosárral, és meglátott, megállt és csak nézett rám messziről, nagy kerek szemekkel - nem tudom mire gondolhatott. Aztán ment körbe tovább, nem jött oda, nem mondott semmit. Vissza-visszajártam, kérdeztem van-e felnőtt hittan, azt mondták, lesz majd - azt nem tudtam, hogy gyakorlatilag kereszttelésre való felkészítés, de az akkor mindegy is volt. Korábban sok minden marhaságot csináltam, sokfelé kerestem és jól összetörtem magam, mielőtt kinyílt az Országúti Templom ajtaja, mielőtt Rókus testvér nagy kerek szemekkel meg nem állt láttomra.

2. Milyen várakozással indultál, milyen reményeid, elvárásaid voltak, ezek miben és mennyire teljesültek? Mit kaptál személyes életedben, miben változtál, változott-e és ha igen, akkor hogyan változott az Istennel való kapcsolatod a másfél éves készületben? Voltak-e ebben nehézségeid, mi adott segítséget, támogatást neked?

- Vágytam közeledni Istenhez, elmélyülni a hitben, megértéseket tapasztalni, és egy közösségre is találni. Sokat adott a csoport a rendszeresség és jól szervezettség, a remek, informatív és gyakran ihletett előadások által. Nem beszélve a hiteles előadókról, csoportvezetőkrol, akiktől mindez nagy mértékben függött. Sokkal többet is találtam: jó fej ismerősöket és igazi jó barátokat. Szétesett, semmihez sem igazodó, támpont nélküli, elveszett életemet sikerült tető alá hozni, hogy elinduljon egy rendezett úton, a saját igazi lelki útján. Gyógyír volt sok sebem. Köszönet mindezért! Remélem, hogy valamiképpen folytatódik majd a kapcsolatom a plébániával és a közösséggel. És talán vissza is tudok adni mindebből.

- Kíváncsiság volt bennem az elején, keresés, hisz én sajátos gyerekként elvesztettem a hitemet édesapám halálakor. Hinni akartam. Istennel lévő új életet, belsőt, lelket kaptam. Ahogy a változást láttam, éreztem magamon, az maga a csoda. Leírni ezt lehetetlen. Ami talán a legfontosabb, hogy napi "kapcsolatban" vagyok Istennel, és ez biztonságot, nyugalmat ad az életemben. Nehézségeim persze voltak, hogy vajon nekem sikerül-e eljutnom Hozzá. A segítség a folyamatos hittanra járás volt, ahol az idő előrehaladtával egyre biztosabb voltam abban, hogy jó helyen járok, és szeretnék ezen az úton maradni.
- Vágytam a megismerésre, a találkozásra, a „hit tan”-ra. Sok választ kaptam a feltett és a fel nem tett kérdésekre, és megismerhettem a katolikus egyház hitét és annak alapjait.
- Eleinte túl nagy vállalásnak tűnt, kétségeim voltak, hogy vajon minden péntek este el tudok-e jönni. Ez utólag várakozáson felül jól sikerült, valahogy mindig megoldódott. Nagy élmény volt az, ahogy közelebb kerültek, kezdtek otthonossá válni a helyek a templom körül, és ahogy közösségként éltük meg az egyes alkal-makat. Különösen tetszett a szécsényi lelkigyakorlatos hétvége.

- Tanulni szerettem volna a hitről és a vallásról. Ez teljesült. Az jó volt már az elején is, hogy mindig lehetett kérdezni. Istenkapcsolatom is változott, hiszen a korábbiánál többet és máshogy kellett foglalkoznom az Istennel, közvetlenebb lett vele a kapcsolat.
- Mivel fogalmam sem volt róla hova jövök, ezért elvárásaim sem voltak. Az Istennel való párbeszéd és a személyes kapcsolat felélénkített. Istentől tudtam, de hogy párbeszédet lehet vele kialakítani, azt nem. A katekéták és Zalán atya személyes lelkülete, mindenikek a karakterén átszűrődő, meg nem fogalmazható jelenléte tanított elsősorban. A védőszentem kiválasztása nehézséget okozott, talán mert idő kell beleszocializálódni a szentekkel való közösségbe és a keresztény életbe. Fontos felismerés, hogy egy erényt gyakorolni, a bűnt hétről hétre kigyomlálni mennyire alapvető.

- Mit jelentett neked a szentség(ek) felvétele, hogyan élted meg? Mit jelent a csoporthoz, plébániához tartozás? Mit viszel magaddal a kurzus zárultával?
- Új megélés volt, valami igazi, valami komoly. Csodálatos volt. Azóta is érzem hatását, valami megváltozott. És sokkal jobb irányba. A nyilvánosság miatt előzetesen sokat agyaltam, izgultam és nehéz volt, sok idegességgel járt, de végül az ünnepélyesség érzését adta, felejthetlenné téve a szentségek föl vételét. Nagyon jó érzés tartozni valahova, és barátokat tudni magam mellett! Azt tapasztaltam, hogy egy kis bátorság, keresés és választ, megerősítéseket kap az ember. Aki keresi Istent, az kap visszajelzést, választ és megerősítést. Érdemes elindulni.
- Eljutottam Istenhez és többé már nem szeretnék más útra térni. Őszintén, nem hittem, hogy sikerülni fog. A plébániához, csoporthoz tartozás, megint egy nagyon jó érzés. Csupa szeretet, nyugalom és hit. Tartozom valakihez, ha már az eddigi életemben nem sikerült. Bár még kicsit félénken csatlakozom a közösséghez, a zárándoklatokhoz, de vágyom rá. Mit viszek magammal? A közösség erejét, a tanultakat, és azt a nyugalmat,

ami minden órán várt, a történeteket, a csoport kísérőinek kedvességét, szeretetét, és nem utolsósorban, a JÓISTENT!

- Meghitt és felemelő élmény és érzés volt részesülni a szentségekben. Magammal viszem a megismert hitet, a Jóisten áldását.
- Ragyogó szép ünnepként és ujjongva éltem meg a szentségek vételét, utána pedig nagy békességet éreztem. Kicsit sajnálom, hogy a csoport most továbblép, de mivel megmarad a plébániához tartozás, talán nem lesz hiányérzetem. Nagy felismerésem, hogy mennyi mindent nem tudtam eddig, pedig úgy éreztem, nem most kezdtem a hittan tanulást. Jó volt rácsodálkozni néhány összefüggésre, más szempontból nézni az eddig ismerteket.
- Örömmel töltött el, hogy végre megbérmálkoztam. A plébániát „otthon templomomnak” tartom, valahogy itt érzem a legjobban magam, régóta ide járok, és ide járnak a korábbi iskolatársaim, barátaim is, nagyon jó a közösség.
- Bár a szertartás közben nagyon lekötötték a figyelmet a teendők, de ettől még a Szentlélek átjárta a lelkünket. A csoporthoz jó volt együtt lenni. Bár kevés embert ismerek a plébánián, mindenképp magammal viszem a Szentlelket, a tanultakat, és szép emlékeket a kísérőkről és csoporttársakról.
- Az üdvösségért vagyok versenyben a „Róma klub”-csapatban, van tanúm a magasságban, ahogy Jóbnak, és a nyakunkban lógó tau keresztől ismeretlenül is ismerjük egymást.

„MESTER! HOL LAKSZ?
GYERTEK. NÉZZÉTEK MEG!”

FELNÖTT KATEKÉZIS
A HIT ÉS ISTEN UTÁN
ÉRDEKLŐDŐKNEK

- Ha nem vagy megkeresztelve, de keresed Istent...
- szeretnéd Jézus Krisztust és tanítását megismerni, megélni, és az Egyház életét megismerve abba bekapcsolódni...
- bár meg lettél keresztelve, de nem lettél még elsőáldozó, bérmálkozó, és vágy él benned a szentségek iránt...

SZERETETTEL VÁRUNK
FELNÖTT KATEKUMEN
CSOPORTUNKBA!

A csoport első alkalommal 2026. szeptember 25.
péntek 19.00 órákor találkozik
a plébánia hittantermében.

BENEDEK. AZAZ BENCE ATYA

HIVATÁSA A SZOLGÁLAT MINDEN TERÜLETEN

2006 és 2020 között már tagja voltam a Margit körüti közösségnek. Ebben az időszakban központi rendi megbízatásaim mellett a vasárnapi fél nyolcas szentmisét vezettem, valamint nyolc éven át tanítottam a Szent Angéla Iskolában.

2020-ban Pasarétre kerültem, ahol a rendház vezetése mellett növendéknevelői feladatokat láttam el. Ez idő alatt fél évet ismét Budán tölthettem, mivel a pasaréti rendház teljes felújítása idején közösségünk a budai rendház vendégszeretét élvezte.

2023 augusztusától a Ferenciek terén szolgáltam. A helyi lelkipásztori feladatok – gyóntatás, misézés, csoportvezetés – mellett több külső megbízatást is kaptam. Szakmai vezetője lettem a szerzetesi együttműködésben létrejött Emberi Méltóság Stratégiának, valamint képzésszervezőként dolgoztam a Sapientia Főiskolán. A két terület szorosan összefügg: a szerzetesi közösségek együttműködésében kialakított gyermekvédelmi és safeguarding, vagyis – nevezzük így – a biztonságos intézményi működést támogató szakmai és képzési rendszer fejlesztését és működtetését foglalja magában. Emellett a tartományfőnökségen is voltak feladataim, különös tekintettel a beruházások kísérésére.

Most, hogy ismét a Margit körütra költözöm, korábbi feladataim nagy része megmarad, ugyanakkor új megbízatásokkal is bővül a szolgálatom. A rendház házfőnökeként a szerzetesi élet lelki és fizikai kereteinek biztosításáért leszek felelős. Továbbra is folytatom munkámat a gyermekvédelem és safeguarding területén a szerzetesi irodában és a Sapientián, valamint ehhez kapcsolódóan a tartomány emberi méltóság védelméért létrehozott bizottság vezetése is hozzám kerül. A tartományfőnökségen emellett a kommunikációs és forrásszervezési tevékenység kísérése tartozik majd hozzám, továbbá mindazok a feladatok, amelyekkel tartományfőnök-helyettesként a provinciális megbíz.

Mindezek mellett a budai kolostorban elsősorban továbbra is ferences szerzetesi hivatásomat szeretném megélni. Számomra ez minden konkrét feladatnál és megbízatásnál alapvetőbb, még akkor is, ha éppen ezek szolgálatában válik kézzelfoghatóvá.

fr. Benedek

LEVENTE TESTVÉR

OTTHONRÓL HAZA

Mészáros Levente vagyok, gondolom, még sokan emlékeznek rám, ugyanis nem olyan régen (2021-23 között), itt, a Budai rendházunkban laktam, és a plébánián is teljesítettem szolgálatot. Tevékenységeim közé tartozott a rászoruló testvérek gondozása, ápolása (Félix atya, Kolos atya, Miklós atya, Didák testvér) és a Gondviselés Háza Gondozási Központba jártam át Pasarétre. Plébániánkon a Ferences Ifjúsággal foglalkoztam és Fülöp testvérral ketten vezettük a Szentföld hittan csoportot, mindezek mellett szívesen vettem részt a nyugdíjas klub alkalmain (előadás, diavetítés, kirándulás). Fő feladataim mellett – dispozió szerint – FVR asszisztensként segítettam a pasaréti világi rendi testvéreket. 2023 augusztusában megkaptam a dispoziómat Esztergomba, ahol két évet szolgáltam: a Ferences Szociális Otthonunkban dolgoztam teljes állásban szakápolóként. Ez időtájt az esztergomi és a piliscsabai világi rendi közösségek asszisztenseként

tevékenykedtem. 2025 augusztusában Szegedre helyezett a tartományfőnök atya, ahol többek között a sekrestyei szolgálatot láttam el, a ház körüli különböző teendők lebonyolítása volt a feladatom, a vendégfogadást koordináltam és a Szegénykonyhán a napi feladatok végrehajtásánál segítettam. Szegedi küldetésem augusztusban lejár, és ismét az Anyaházban fogok élni. Piusz tartományfőnök atya bizalmat szavazott nekem, amikor a házfőnök-helyettes (vikárius) kinevezést megkaptam. Úgyis mondhatom, haza költözök, ugyanis az állandó lakcímemet soha nem változtattam meg, tudtam, hogy eljön az idő, amikor ismét itt fogok szolgálni a Margit körüti házunkban. Már várom a közös szolgálatot!

fr. Levente

QUIRIN TESTVÉR

HIT, ÉLET, KÉSZÜLET, MUZSIKA

Quirin testvér vagyok, Vilmos a keresztnem. Rendi nevemet Szombathely vértanú püspökéről kaptam, hiszen ez a szülőhelyem. Itt nőttem fel, és az érettségiig a városban éltem. Nagycsaládból származom: öt testvérem van. Édesapám levéltáros és történész, édesanyám pedig hegedűművész a városi szimfonikus zenekarban.

Fiatalkoromat két meghatározó terület formálta. Az egyik a zene volt, amely családjunk életének természetes része; mindannyian tanultunk valamilyen hangszeren. A másik a hit és az egyházi közösség. Családom gyakorló vallásos, a szombathelyi ferences plébániához tartozik, így már egészen fiatal koromtól kapcsolatban álltam a ferences testvérekkel. Hat éves korom óta ministráltam, és szívesen vettem részt a plébánia különböző programjaiban és liturgiáin. Középiskolai tanulmányaim zenei irányban folytattam, később két öcsém is ugyanabba az iskolába járt. Az érettségi után bátyámmal együtt költöztünk Budapestre, ahol megkezdtem tanulmányaimat a Zeneakadémián. Ezekben az években fogalmazódott meg bennem először komolyan a szerzetesi hivatás gondolata. Amikor az egyik testvért megkerestem ezzel kapcsolatban a Ferenciek terén, azt mondta, hogy nem kalandrokra van szükség, nem olyanokra, akik középkoriasdit szeretnének játszani. Ha valóban erre az életre hív Isten, akkor szerezzem meg előbb a diplomámat, fejezzem be azt, amit elkezdtem, és utána lépjek be. Akkor ez a válasz kissé elszomorított, ma azonban nagyon hálás vagyok érte. Az egyetemi évek fontos időszakot jelentettek a hivatásom tisztázásában. Zenészként bejárhattam Európa számos országát, sok szép helyen és kiváló közösségekben muzsikálhattam. Ezekért az élményekért ma is hálás vagyok. Ahogy azonban közeledett a diploma megszerzése, egyre világosabbá vált számomra, hogy Isten más útra hív. Ezért jelentkeztem Benedek atyánál, az akkori tartományfőnöknél, és 2018 szeptemberében megkezdtem a jelöltévet Pasaréten. A szécsényi noviciátus után ismét Pasaréten, majd Esztergomban és Assisiben szolgáltam. Jelenleg teológiai tanulmányaimat fejezem be, és a nyáron az örökfogadalomra készülök.

Nagy örömmel fogadtam a hírt, hogy a budai rendház tagja leszek. Az előttem álló feladatok mind segítenek a papságra való felkészülésben. Az iskolában Péter atya mellett szolgálhatok a Szent Angéla Iskolában, emellett pedig a plébániai

életbe is bekapcsolódhatok. A lelkipásztori szolgálat mindig közel állt hozzám: szívesen segíték a liturgiákon, tartok hittanfoglalkozásokat, és találkozom a közösség tagjaival. Szeretnék úgy jelen lenni a budai közösségben, hogy mások is megtapasztalhassák azt az örömet, amelyet számomra a ferences hivatás jelent.

fr. Quirin

TEOFIL TESTVÉR

- ISTENT SZERETŐ, AKIT ISTEN SZERET

Vallásos, keresztény családban nőttem fel Szegeden, második gyerekként a négyből. Édesapám műszaki végzettségű, édesanyám hittanár és meseterapeuta. Tanulmányaimat az iskolánővéreknél kezdtem, majd a piarista gimnáziumban folytattam. Bár iskoláim más közösségekhez kötődtek, családjunk az Alsóvárosi Ferences Plébániához tartozott, ahol édesanyám hittanárként dolgozott. Szüleim aktív tagjai voltak a plébániai közösségnek: részt vettek a Házashétvége mozgalomban, jegyesoktatásban és az Antiochia közösség

életében is segítő házaspárként. Az akkor még Szegeden működő ferences növendékközösség révén már gyermekkoromban sok szerzetessel találkozhattam. Talán ennek is köszönhető, hogy hamar otthon éreztem magam a plébánián. Bekapcsolódtam a ministránsok csapatába, amelynek később néhány évig vezetője is lehettem. Tagja voltam az Antiochia közösségnek, szívesen vettem részt pásztor- és misztériumjátékokban, valamint önkéntesként szolgáltam a szegénykonyhán is.

Az Istennel való kapcsolat mindig fontos része volt az életemnek. Már gyermekkoromtól fogva éreztem, hogy Isten valamire hív, de sokáig nem tudtam megfogalmazni, mire. Idővel azonban egyre világosabbá vált számomra, hogy a papi hivatás felé vezet az utam. Ez a felismerés ugyanakkor nem volt könnyű. Nem így képzeltem el a jövőmet. Jelentkeztem gépészmérnöki szakra, ahova felvételt nyertem, kollégiumi helyem is volt már, és munkát is kaptam: biztonsági őrként dolgoztam a Szegedi Szabadtéri Játékokon.

Ezzel a dilemmával kerestem fel egy ferences testvért, akitől tanácsot kértem. Ő azt javasolta, hogy először végezzem el az egyetemet, és csak utána döntsék a jelentkezésről. Ennek

akkor nagyon örültem, mert titkon reméltem, hogy az idő majd elcsendesíti bennem a hívást. Nem így történt. Éppen kapóra jött, hogy a ferenceseknél egy egész estés imádságot tartottak. Elhatároztam, hogy elmegyek, és megbeszélem Istennel, mit akar tőlem – vagy talán inkább megpróbálom lebeszélni Őt arról, hogy a papi hivatást adja nekem. Az este azonban egészen másként alakult. Utolsó mentsvárként a szeretetre hivatkoztam, mondván, arról nem tudok és nem is akarok lemondani. Ekkor olyan élménnyel ajándékozott meg, amelynek hatására nemcsak igent tudtam mondani a hívására, hanem örömmel hagytam hátra mindent.

Ezért választottam a Teofil nevet is, hiszen jelentése pontosan azt fejezi ki, ami miatt igent tudtam mondani Istennek. A Teofil görög eredetű név, amely a theosz (Isten) és a philosz (szeretet) szavakból ered. Jelentését többféleképpen is értelmezhetjük. Számomra a két legkedvesebb jelentése: „Istent szerető”, illetve „akit Isten szeret”. Éppen ez a kettősség ragadja meg leginkább azt, amiért ezt a nevet választottam. Érdekes módon addig kizárólag az egyházmegyei papságban gondolkodtam, ezen az éjszakán azonban egyértelművé vált, hogy hivatásomat a ferences közösségben, Szent Ferenc lelkeségét követve kell és akarom megélni.

2017-ben kezdtem meg jelöltségemet Pasaréten. A noviciátus után ugyanitt folytattam tanulmányaimat. A gyakorlati év során előbb Írországból, majd Esztergomban kapcsolódtam be a testvérek szolgálatába. Hazatérésem után egy barátom meghívására elvégeztem a TeenStar képzést is. 2024 szeptemberében Szegeden tettem örökfogadalmat. Ezt követően megszereztem teológiai és hittanári diplomámat. 2025 augusztusában Zalaegerszegre helyeztek, december 6-án pedig diakónussá szenteltek. Jelenleg a papszentelésre készülök, amelyre október 10-én kerül sor Budán.

Amikor a szabadidőről kérdeznék, gyakran nehéz rövid választ adnom. Gyermek- és ifjúkoromban számos területen kipróbálhattam magam. Tagja voltam a szegedi cserkészcsapatnak, szerettem a színjátszást, ezért több évig dráma tagozatra jártam. Kilenc éven át tanultam trombitálni, ferences jelöltként orgona órákat vettem a Járdányi Pál Zeneiskolában, Írországból pedig ukulelét kezdtem. Elvégeztem egy programozói tanfolyamot is, ahol honlapkészítést és egyszerűbb játékfejlesztést tanultam. Mátyás testvér ösztönzésére megismerkedtem a rajzolással, a gördeszkázással, a wakeboarddal és a snowboarddal. Egy hagyományörző közösségben íjászkoztam, tanultam társastáncot, édesapámnak köszönhetően pedig megtanultam teniszezni, falat mászni, evezni, valamint rendszeresen részt vettünk tájékozódási versenyeken. A nagymamámtól tanultam sütni-főzni. Harmadik osztályos koromtól egészen a gimnázium végéig kosárlabdáztam az iskolai csapatban.

Az íreknél tanultam egy mondást, amely jól összefoglalja ezt az időszakot: „Jack of all trades, master of none” – vagyis sok mindenhez értek valamennyire, de egyik területen sem váltam igazi szakértővé (még). Számomra ezek a tevékenységek sohasem a versengésről szóltak, hanem a kapcsolódásról, az örömről és az emberi kapcsolatok építéséről. Talán éppen ezért jelentenek ma is hidat sokféle ember felé: közös élményeket, közös érdeklődési pontokat és találkozási lehetőségeket.

Ahogy a papszenteléshez közeledem, egyre nagyobb örömmel és izgalommal tekintek a rám váró szolgálatra. Hálás vagyok mindazokért az emberekért és közösségeikért, akik eddigi utamon kísérték, formáltak és támogattak. Ugyanilyen nyitott szívvel várom a találkozást azokkal is, akiket a Jóisten a jövőben rám bíz vagy társul ad az úton.

fr. Teofil

Meghívó

Szeretettel hívlak és várlak
2026. október 10-én, szombaton
 az **Országúti Ferences**
Templomba, ahol
 a **11 órakor** kezdődő szentmisén
 Dr. Martos L. Balázs püspök atya
 felszentel a papi szolgálatra.

fr. Novák Ádám Teofil OFM

Cím: 1024 Budapest, Margit körút 23.
 E-mail: teofil@ferencesek.hu

*Tudjuk, hogy az Istent szeretőknak
 minden a javukra válik,
 azoknak, akik
 az ő réggei értelmében
 meghívást kaptak,
 hogy szentek legyenek.
 (Róm 8,28)*

Henrik hívott új előadókat, mi pedig már kifejezetten törekszünk arra, hogy az előadók és a tanúságtevők körének bővítésével minél több plébániához kötődő hívőt, szerzetest, papot, házaspárt szólítsunk meg, hívjunk be ebbe a szolgálatba. Hogy a saját „kincseinkből” dolgozzunk. Talán idén fordult elő először, hogy egyáltalán nem volt „külsős” előadónk. Fontos, hogy ha házaspárok együtt adnak elő, akkor egyformán beletegye magát mind a két fél. Reméljük, hogy nekik már a felkészülés is élmény, közösen töltött idő, amely során felépítik, kitalálják, miről fognak beszélni. A szolgálatuk által erősebben kötődnek a plébániához, és építik a saját kapcsolatukat is. Igazi win-win helyzet.

Mankók a házassághoz

Szelényiék szerint biztos, hogy a Szentlélek is segíti a kurzus létrejöttét, ahogy kéri a plébániai közösség lelki támogatását is. Idén február elején két mise végén kiosztották a kurzusban résztvevők nevét, a jegyeseket és a háttérben tevékenykedőket is, hogy a közösség tagjai tíz héten át imáikba foglalhassák őket.

Felmerül a kérdés: mennyit változtak a jegyespárok az elmúlt évtizedekben?

– Talán változás, hogy többen a harmincas éveik közepén házasodnak – válaszol Zsolt –, de öröm, hogy még mindig sok huszas éveiben járó jegyes érkezik hozzánk. Tendencia, hogy egyre többen együtt élnek, közös a lakcímük – ezt innen tudjuk. Minden évben van egy-két jegyespárunk, akik özvegyen vagy elváltan szeretnének egyházi esküvőre készülni, vagy egyházi házasságot kötni sok év polgári házasság után. Az ő integrálásuk több figyelmet igényel, de mindig sikerült olyan kiscsoportot találni nekik, amelyért hálásak voltak. Szintén fejtörést okoz, hogy a különféle háttérrel érkező párokat miként osszuk kiscsoportba úgy, hogy ne okozzon senkinek belső feszültséget a különbözőség. Általában megpróbálunk homogénebb társaságokat kialakítani néhány szempont alapján, pl. hívők-nem hívők, idősebbek-fiatalabbak, tisztán a házasságra készülők-régóta együtt élők, vegyes felekezetűek-római katolikusok. Az egyik állandó pozitívum, amit a párok az értékelés során visszajeleznek, hogy mennyire jól érezték magukat a kiscsoportban. Ebből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy megéri ennyit gondolkodnunk ezek kialakításán.

– A másik, amit ki szoktak emelni, hogy a tanúságtevő párok történeteiből valóban tudtak építkezni – fűzi tovább Barbara. – Illetve a harmadik, hogy tudtak olyan témákról beszélgetni, amelyekről egyébként nem esne szó köztük, vagy új nézőpontból futottak neki, és ez sokat jelentett számukra – ez pedig a páros beszélgetések létjogosultságát erősíti. Minden évben találkozunk olyan párokkal, amelyeknél az egyik fél csak a másik unszolására jön el, de ők általában néhány hét alatt tartózkodókból lelkes résztvevőkké válnak. Talán az egyházzal kapcsolatban is élnek bennük sztereotípiák, félelmek. Nem szeretnék, ha „felülről” megmondanák nekik a tutit. Amikor viszont látják, hogy itt inkább mankókat próbálunk adni, és minden mást rájuk bízunk, hogy ők találják meg, miben szükséges fejlődniük vagy erősödniük, megnyugodnak és befogadóvá válnak. Itt „emberi” keresztényekkel, papokkal, szerzetesekkel találkozhatnak, ami mellékhatásként azt is magával hozza, hogy néhányan visszatálnak a hitükhöz, és újra elkezdenek misére járni.

Az esküvő után is maradjanak!

Közel ezer házasságra készülő fiatal végzett már az országúti jegyeskurzuson az elmúlt több, mint húsz év alatt. Nagy arányban érkeztek és érkeznek olyan jegyesek, akiknek ismerősök ajánlották a kurzust, mert már ők is kijárták, és nagyon élvezték. Illetve más plébániák is gyakran javasolják az esküvőt tervezőknek. Nyilván a főszervezők kapcsolatát, házasságát sem hagyja érintetlenül ez a munka.

– Kettőnk között is kialakultak szerepek, egy kisebb team-mé váltunk, ami nagyon jó – véli Barbara. – Megtanultunk rugalmasnak lenni. Idén például hirtelen lemondta egy előadó, és Zalán atyával egyeztetve, végül mi ugrottunk be, tettünk tanúságot a saját esküvőnkéről. Idén lettünk huszonöt éves házasság, és nagy élmény volt visszatekinteni az esküvőnk napjára, az akkori megelégedéseinkre. Szeretünk együtt gondolkodni a szervezés közben, és mindig érzem a támogatást Zsolt részéről, ami nagyon megnyugtató. Azt is élvezem, hogy fiatalok között lehetünk, hiszen már a gyerekeinkkel egyidős jegyesek is fordulnak hozzánk. Megtisztelő, ha például meghívunk az esküvőjükre a kurzus végén. A jegyeseket egyébként mindig visszahívjuk egy utótalálkozóra ősszel, ahol néhány fotó kíséretében megoszthatják velünk és egymással az esküvői élményeiket. Másrészt biztatjuk, és a plébánosunk, illetve más csapat-tagok támogatásával segítjük őket abban, hogy alakítsanak házassági közösséget – ebből szerencsére egyre több működik a plébánián. Szerintem óriási előny, hogy nagyjából egyidősek, egy évben házasodtak, a gyerekeik is hasonló korúak lesznek, tehát az évek során a közösségükben folyamatosan meg tudják majd osztani az örömeiket, nehézségeiket, tapasztalataikat.

– Fontos hangsúlyozni, hogy a jegyeskurzus mögött komoly csapat áll – mondja Zsolt. – Mindenki önkéntes munkát végezve szolgál a társaságban, és nagyon örülünk neki, ha fiatalabb párok is jelentkeznek, csatlakoznak. Erre ezúton is biztatjuk az olvasókat: keressenek nyugodtan minket, ha szívesen beszálnának házaspárjukkal a jegyesek kísérésének feladataiba!

Szigeti Hajni

„LEGYEN MEG A TE AKARATOD”

BESZÉLGETÉS BÖHM CSABA ÖTTUSA VILÁGBAJNOKKAL

A vasárnap esti fél nyolcas miséken találkozhatunk Böhm Csaba kétszeres felnőtt világbajnok öttusázóval, aki 2024 júniusában a kínai Csengcsouban két versenyszám, az egyéni és a csapatverseny eredmény-

hirdetésekor is a dobogó legfelső fokára állhatott fel.

- Csaba, öt testvéreddel Zsámbékon nőttél fel, alsós általános iskolás tanulmányaidat a Pest vármegyei község Keresztelő Szent János Iskolaközpontjában végezted.
- Szüleim olyan családból származnak, ahol a rendszeres vallásgyakorlásnak nem volt igazi hagyománya, annak ellenére, hogy mindkettőjüket megkeresztelték kisgyermekkorukban. A hívő léttel fiatal felnőtt korukban kötelezték el magukat. Testvéreimmel mi viszont már olyan légkörben nevelkedtünk, ahol mindannyiunk számára természetes alap volt a hit. Így aztán az iskolaválasztás is magától értődnének tűnt számomra. Valamennyi testvérem és én is Regnum-tagok vagyunk. A „Domus Mariae” (DoM) a Zsámbék és Mátyás környéki gyermekcsoportokból álló helyi Regnum Marianum közösséghez tartozunk.
- A sport sem sokáig hiányzott az életéből.
- Édesapáméknak ezzel kapcsolatban egy elvárása volt, hogy valamennyien tanuljunk meg úszni, így én is nagyon hamar úszóedzésekre kezdtem járni. Ez a Csaba utcai ta-

nusodában, a Városmajor közelében valósult meg. Az oktatók hamar kiszúrták a bennem buzgó versenyszellemet, azt, hogy minden szituációban győzni akartam, és javasolták szüleimnek, hogy vigyenek el a Komjádiba, a Jövő SC-be, ahol Perjámosi Katalin csoportjába kerültem. Az edzések reggel hatkor kezdődtek, ezt megoldani Zsámbékról elég bajosnak tűnt, így amikor tíz éves voltam, a család úgy döntött, hogy nagyszüleimhez költözöm a Nyúl utcába. Hamar önállósodtam... Többnyire rollerrel tettem meg az utat a Frankel Leó utcáig. Nem emlékszem, hogy túl sokat filozofáltam volna a helyzeten, egyszerűen csak csináltam. Egyáltalán nem tartoztam a jobbak közé (egy korosztályos ob hatodik helye volt a legjobb teljesítményem). Nem az eredményesség tartott ott!

- Az öttusa egy, a szintén a Komjádiba járó csoporthoz tartozó példája nyomán keltette fel a figyelmedet, aki akkoriban 13 évesen ott kétfutott.

- Ez a fiú a Kőbánya SC-be volt leigazolva, a város túlsó végéből járt úszóedzésre, vele beszélgetve derült ki, hogy az úzás mellett ő futni is szokott. Viszont ez a szakosztály egy 'védőernyő' volt, néhány sportolója különböző helyszíneken oldotta meg az edzéseit. Így kerültem én a Vasas Pásztortűz Sportcentrumba, ami elég közel volt a Nyúl utcához. Itt működött-működik vívó és atlétika szakosztály is, így az öttusa két ágában is lehetőségem nyílt az edzésekre. Nem lett túl változatos az életem, iskola után délután mentem vívóedzésre, utána ki a pályára futóedzésre, majd vissza a vívócsarnokba. Ennek ellenére kifejezetten szerettem ezt a létformát, de a sportolói identitásom csak jóval később alakult ki.

- A Budára való 'beköltözés' természetesen iskolaváltást is hozott magával, a Szent Angélaiba írtattak be szüleid, a kapcsolatot az Országúti Plébániával és a ferencesekkel ekkortól datálódik...

- Maradandó értékeket-élményeket köszönhetek ennek. Csak egy dolgot kiragadva, nagyon sokat adtak például a Bene Zoli bácsi „szárnyai alatt” átélte FIT-táborok.

- A 'dolgok' csendben haladtak előre, kitartóan végeztél edzéseidet, és tizenhat évesen tagja lettél az angolai ifjúsági Európa-bajnokságon aranyérmes magyar váltónak, még úgyis, hogy a felkészülés során átvészeltél egy fáradásos lábtörést. Ennek ellenére a bizonyosság még ekkor sem szűnhetett meg benned, hogy az élsport, az öttusa a te utad?

- Húszéves korom körül rengeteget tépelődtem ezen, akkor már túl voltam egy kisebb hitbéli válságon is. Az edzésekbe rengeteg energiát beleraktam, és ugyancsak rengeteg sérülésen is átestem. Egyáltalán nem éreztem ekkoriban, hogy sikerül minden sporttal kapcsolatos nehézségen túljutnom. Ezekkel a bizonytalanságokkal úgy gondolom, minden fiatal sportoló szembesül. Kerestem az utamat. A bizonyosság a covid-járvány idején szűnhetett meg bennem. Akkoriban egy keringési problémával és ebből (is) fakadó kétségekkel küzdöttem. A fizikai tüneteinek ennek a szinte folyamatos szédülésben és a legváratlanabb időpontokban rám törő magas pulzussértékben nyilvánultak meg. Emlékszem, feküdtem otthon az ágyban és nyomasztottak a gondolatok – Van-e helyem a sportban? Mit tervez velem a Jóisten? –,

kétségbeesésemben rengeteget imádkoztam, hogy merre tovább. Sikerült akkor valamit megértenem, mélyen megérintett néhány egymást követő szó: „legyen meg a Te akaratod”, rá tudtam bízni magamat a Jóistenre...”

- Ezt követően nem sokkal később összeült egy orvosi konzílium, ami egészségügyi téren is szabad utat biztosított a sportolás előtt, és panaszaid is lassacskán megszűntek.

- Tudom, nagyon banális fordulatként hangzik, de egy jóbarátom javasolta ekkor, hogy nyissam ki a Bibliát. Ez éppen akkor Jób könyvének valósult meg, amiből azóta is nagy erőt merítek, hiszen a próféta minden küzdelem és nehézség között kitart hite mellett.

- Ezt követően – további rengeteg munka után – az eredmények sem maradtak el. 2022-ben tagja voltál az egyiptomi világbajnokságon bronzérmes magyar válogatottnak, majd 2023-ban a krakkói Európa-bajnokságon egyéniben szereztél bronzérmet. Kiemelkedik a 2024-es esztendő, amikor is a tavaszi világkupa versenyek után, a nyár elején két világbajnoki címet (egyéni és csapat) gyűjtöttél be, majd ott voltál a párizsi olimpián is, ahol egy betegség folyamánként „csak” a 13. helyen végzett. A további terveidről hogy gondolkodsz?

- Amíg engedi a testem, engedi a Jóisten, és örömet lelek benne, addig szeretném folytatni az élsportot. Vágy szintjén az él bennem, hogy akár a 2032-es Brisbane-i olimpiáig kitart a karrierem, és az életkorral óhatatlanul együtt járó fizikai korlátokat a technikai-tapasztalati dolgok ellensúlyozhatják. Természetesen szeretnék családot is alapítani, gyerekeket nevelni. Az még nem szilárdult meg bennem, hogy a sportpályafutásom után mivel foglalkoznék majd. Van a TF-ről edzői végzettségem, amit akár szívesen kamatoztatnék, de a mindennapoknál átfogóbb szinten is vannak elképzeléseim a sportággal kapcsolatban...”

- Szóba került már sok minden a hiteddel kapcsolatban, de az is markánsan szembetűnő annak számára, aki követi a sportpályafutásodat, hogy szívesen teszel erről nyilvánosan is tanúbizonyságot, egy a hit és a sport kapcsolatát boncolgató könyvben is szerepeltél ezzel.

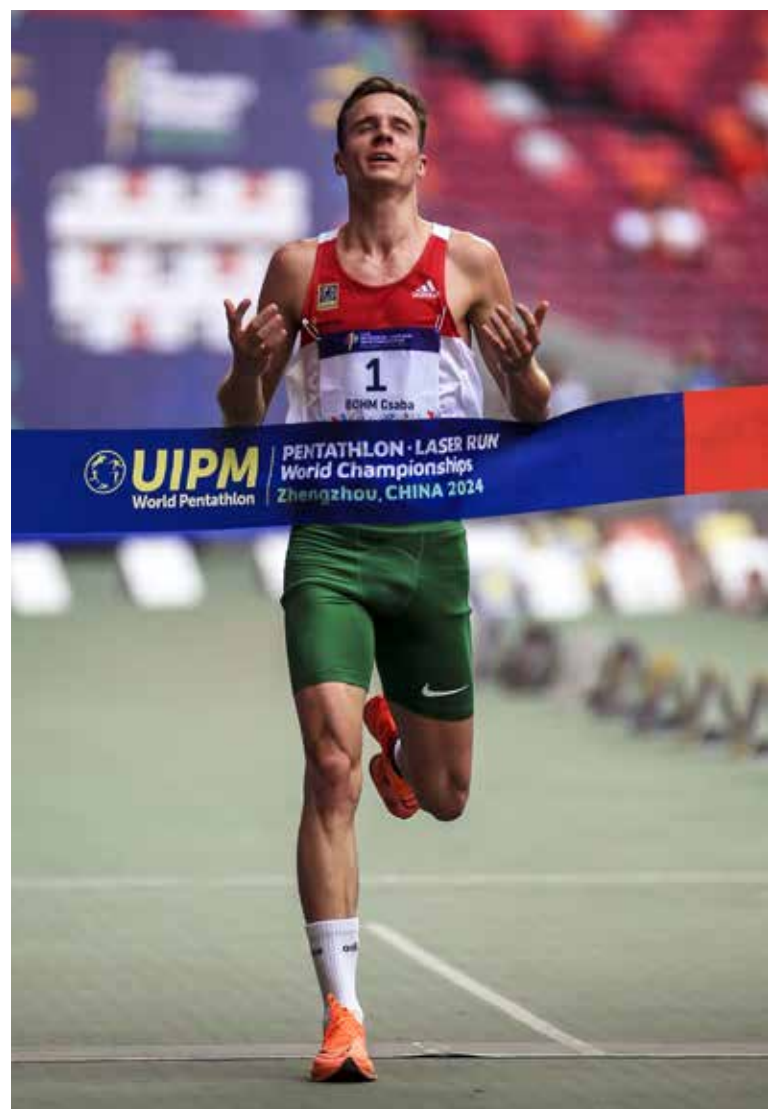
- Ahogy idősödtem, egyre inkább erősödött bennem a vágy, hogy megvalljam a hitemet, és hálát adjak ezért. A 2023-as krakkói Eb-n „tört ki” belőlem kézzelfoghatóan, ahol az olimpiai kvótát is megszereztem. Ahogy beértem a célba, az öröm-boldogság mellett az az érzés hatalmasodott bennem, hogy mennyire szerencsés vagyok, hogy ez megtörténik velem, hiszen a világban annyi, egy Európa-bajno-

ki éremnél sokkal komolyabban és fontosabb dolog zajlik, amelyek rengeteg ember életét befolyásolják. Mennyire hálás lehetek azért a világnézetért, értékrendért, amit magaménak tudhatok, és amit nem csupán a zsámbéki neveltetésemnek köszönhetek, hanem nagymértékben a Szent Angélaban töltött éveimnek is.

- Egy világbajnok sportoló, aki földi értelemben sokat tett le az 'asztalra', ez aztán arra is sarkalhatná, hogy különben vélje magát környezeténél. Ez is egy nagy kísértés.

- Pió atyától olvastam valahol, hogy a keresztény emberek gyakran belefeledkeznek a túlzott szerénységbe, sokáig én is úgy gondolkodtam, hogy akkor élek hitemnek megfelelően helyesen, ha nem gondolok túl sokat a képességeimről. Mostanában azonban úgy vélem, hogy egy eredményes sportolónak az egészséges önbizalma nem azonos a gyakran kárhozottatott egoval. Tisztában vagyok a képességeimmel, de azzal is tisztában vagyok, hogy ezt csak a Jóisten segítségével vagyok képes érvényre juttatni. Ha egy versenyen a legjobbamat nyújtom, és esetlegesen a riválisok esetében is ez történik, akkor cseppet sem igazságtalan, hogy a sok jó teljesítmény közül a legjobb sorolódik legelőre.

Jenkei András

100 ÉVES A RÁKÓCZIÁNUM KÁPOLNÁJA

A KELETI KÁROLY UTCAI KRISZTUS KIRÁLY TEMPLOM

„Apostoli hatalmunknál fogva az Úr Jézus Krisztusnak - mint királynak - ünnepét elrendeljük, amely évenként október hó utolsó vasárnapján, tehát Mindenszentek ünnepét megelőző vasárnapon az egész világon megüendő.”

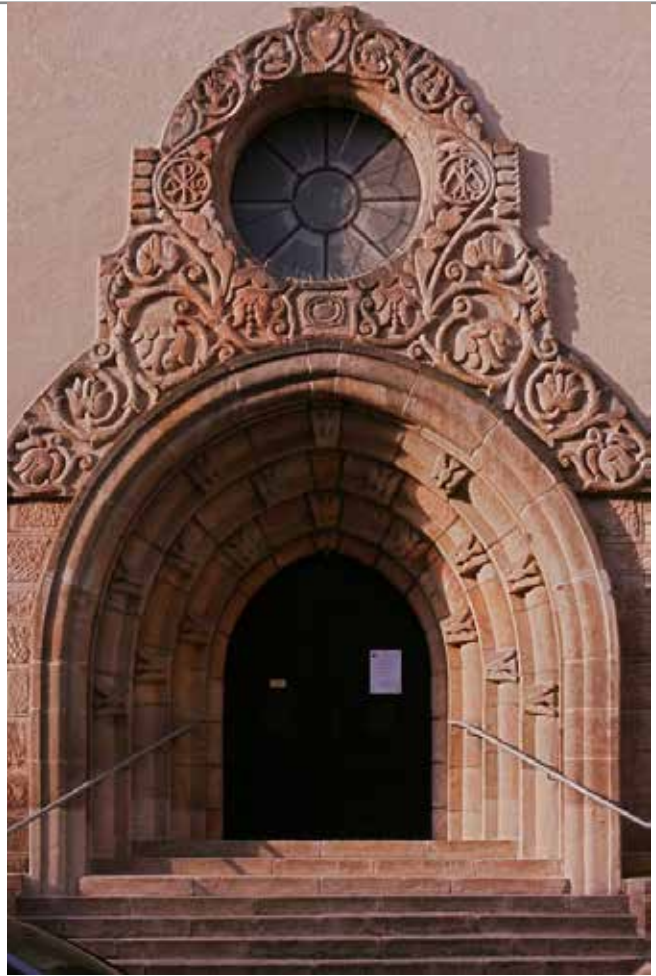
(XI. Pius pápa 1925. december 11-én kihirdetett körleveléből)

Krisztus Király ünnepét az ősi ünnepekkel szemben, mint a húsvét, a karácsony vagy a pünkösd, némi bizonytalanság és óvatosság övezi. Pedig ha belegondolunk, hogy a 20. század első évtizedeiben milyen történeti paradigmaváltás játszódott le a világban, ami nemcsak a boldog békeidőknek vetett véget, hanem elsodorta Európa majdnem összes monarchiáját, szinte szükségszerűnek tűnik, hogy a Római Katolikus Egyház a földi királyságok bukása után meghirdette Krisztus örökkévaló királyságának ünnepét. XI. Pius pápa 101 évvel ezelőtt hirdette meg az új ünnepet, és épp 100 évvel ezelőtt szentelték föl a világ egyik első Krisztus Király-templomát.

A Rákóczi Kollégium és Gimnázium (Rákócziánum), a későbbi Érseki Főgimnázium kápolnáját, más néven a Keleti Károly utcai Krisztus Király-templomot 1924-ban kezdték el építeni Pokorny Emánuel igazgató felkérésére Árkay Aladár tervei alapján. Árkay ekkor a városmajori plébánia közösségének aktív tagja volt, és ezt a megbízást valószínűleg a városmajori kistemplom sikere miatt kapta meg, Árkay a templom tervezését és a kiviteli terveket is díjazás nélkül vállalta.

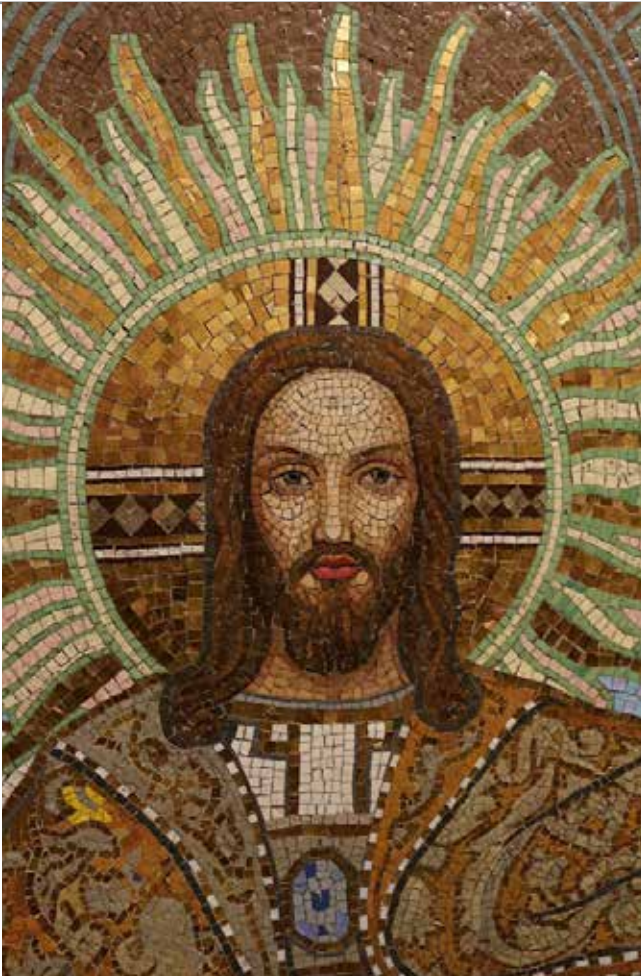
Az alapkölvetétel 1924. október 19-én volt, 1926. március 26-án, II. Rákóczi Ferenc születésének 250. évfordulóján elhelyezték a torony homlokzati részére egy emléktáblát (tehát ekkorra már majdnem biztos, hogy befejeződtek az építészeti munkálatok), és 1926. október 31-én, Krisztus Király első ünnepén szentelték föl.

A templom csúcsíves, bélletes, galambokkal díszített főbejáratához tíz lépcsőfokon lehet följutni. A főhomlokzat fő motívumai az aszimmetrikusan elhelyezett homlokzati torony és a főkaput és rózszaablakot is magába foglaló oromzat. Az oromzat legfőbb dísze a kapu fölött, de a kapu ívére is ráfolyó erős plasztikájú Krisztus- és Mária-monogramot magába foglaló növényi ornemens, amely a nagy rózszaablakot is keretezi. A templom nyeregtetős tömegéhez a főhomlokzaton szélfogó előtér alacsonyabb nyeregtetős építménye kapcsolódik. A templom főhomlokzatán, de az oldalhomlokzatokon is a lábazat terméskő kváderekből áll, amely följebb sarokarmírozásba vált át, de vannak homlokzati falszakaszok, amelyeket összefüggő terméskőburkolat borít. A háromhajós templomot nyeregtető fedí, a tetőszerkezetben a háborús sérüléseket kijavító átépítés előtt három-három háromszögletű „magyaros” világítóablak nyílt. A boglyaíves záródású toronybejáratnak – szintén a háború előtt – „székely” kapuzata volt, illetve a mára befalazott oldalbejáratot kis tornác rejtí. A torony négyzet alaprajzú, fönt egy kis párkány után

nyolcszögűvé válik, és nyolc kis boglyaíves ablakocskával díszíti, az ablakocskák fölött pedig tizenhat kis hengerpillérke tartja a nyolcszögű sisakot. A mellékhajókat egyenes, a karzatot boglyaíves ablakok világítják meg. A hátsó – az utcáról nem látható – homlokzathoz az íves szentélyfaltól balra kis kúptetős hengeres, a karzatra vezető lépcsőt rejtő torony simul. A templomba belépve, ha az alacsonyabb nyeregtetővel fedett szélfogó előcsarnokból a főhajóba lépünk, hagyományos háromhajós, emelt szentélyű bazilikatér tárul föl. Az oldalhajók kétszintesek. Az alsó szinten a négyzetes pillérek között kosárikek hordják a körbefutó karzatot, a karzatsoglyaíves nyílásokon, erkélyszerű mellvédekkel nyílik a főhajóba. A főhajót és a karzatokat sík famennyezet, az oldalhajó-

kat egyszerű betonfödém fedi. A főhajó mennyezete az Árkayra jellemző geometrikus, néhol a Wiener Werkstätte formavilágát idéző, Rákóczi színekbe burkolt bonyolult dekoráció. A mennyezetig futó, és a mennyezetet kis konzolokon tartó falpilléreket és az ívek homlokfelületeit eredetileg dekoratív sötétkék és sötétpiros alapszínű díszítőfestés borította, amelyben az Art deco és a népies neobarokk stíuselemei keveredtek bájos egységben. A falpillérek és a karzatívek között a trianoni békeszerződéskor elszakított magyar városok címerei sorakoznak. Az oldalfalak mélybordó színűek voltak, amelyet a padok díszere hajazó ezüst szalagok díszítettek. A padok, a világítótestek, a csillárok, és a díszítőfestés is Árkay Aladár munkája. A diadalív homlokfalán eredetileg Stein János A nemzet hódolata a Magyarok Nagyasszonya előtt c. falfestménye volt, a diadalíven aranyozott sugaras csipkedísz fából kifaragva, a mellékhajó üvegablakai a keresztút stációit, míg a karzatablakok magyar szenteket ábrázolták. Az íves szentély félkupoláját Nagy Sándor tervezte Krisztus királyságát ábrázoló üvegmozaik díszíti. A szentélynek saját megvilágítása van, a városmajori kistemplomról már ismert „istenszem”.

Az ókeresztény bazilikákat megidéző templomtér szentélymozaikkal, a román kort megidéző kapuzat Árkay eklektikus korszakát juttatják eszünkbe. A diadalív és a főkapu csúcsívei egyértelműen a gótika formavilágát idézik; ezáltal sajátos feszültség érződik a gótikus csúcsívek és a legkülönbözőbb helyeken megjelenő boglyaívek formája között. Bár a mellékhajók kosárivei és a karzat boglyaívei szerencsés ritmusúvá teszik a „kétszintes mellékhajót”, és a kosárivek, mint a

boglyaív sajátos változatának használata finom játékoságot visz a belső térbe, ez a finom játékoság egyben az épületen minduntalan előforduló – Árkay életművébe ezen a ponton ismét betüremkedő – eklektika megjelenése is, hiszen a kosárive Magyarországon (és Budapesten) jellemzően barokk forma, míg a boglyaív a nemzeti szecesszió formakincsére jellemző.

Ami miatt mégis harmonikusnak és figyelemre méltónak kell tekintenünk ezt az épületet, az egyrészt a belső díszítés – mára már csak részleteiben meglévő – szerencsés harmóniája, illetve a teológiai koncepció következetes megvalósítása. Árkaynak a templom kialakításakor komoly feladattal kellett megbirkóznia: egyrészt iskolakápolnát kellett terveznie, másrészt méltó emléket kellett állítania a „vezérlő fejedelemnek”, II. Rákóczi Ferencnek, és az épületnek reagálnia kellett a trianoni békediktátum okozta fájdalomra is, harmadrészt pedig ki kellett találnia az eddig soha nem létező Krisztus Királynak szentelt templom méltó ikonográfiai-építészeti formáját. Mivel Krisztus Király ünnepét 1925 decemberében hirdette ki XI. Pius pápa, számolni kell azzal, hogy Árkay eredetileg nem Krisztus Király templomot tervezett, hanem csak a Rákócziánum iskolakápolnáját; tehát a már majdnem kész templomot kellett festészeti, belsőépítészeti és iparművészeti eszközökkel valamiképpen Krisztus Király templomává tenni.

A körbefutó karzat és a háromhajós, ókeresztény bazilikához hasonló forma nagy befogadóképességével természetesen ideális iskolakápolna. A bazilikát idéző formát valószínűleg ünnepélyessége és minden funkcióhoz illő méltósága mi-

att választotta az építető. A mennyezeten és a falpilléreken lévő geometrikus, a Rákócziánum címerének motívumaiból építkező díszítés a Rákóczi-színeket (vörös-kék) vette alapul, ugyanez a színvilág jellemezte az ívezetek stilizált ornamentikájú növénydíszeit. A színvilág volt tehát hivatott arra, hogy egyrészt a Rákóczi-gondolatot hordozza, a népművészeti formákat megidéző növényi díszek, illetve az épületen tetővén használt boglyaívek hivatottak a magyaros, nemzeti jelleget megidézni – de az 1920-ban elcsatolt városok címerei már egyértelműen a trianoni békediktátummal szembeni kiállást fogalmazták meg.

A mi szempontunkból azonban sokkal fontosabb az, hogy ez a kápolna a Rákóczi-emlék, a megfelelő iskola-kápolna és a magyaros, Trianonnak emléket állító építmény hármasságában hogyan lett a világ egyik első Krisztus Király temploma. Mint említettem, az építészeti munkák már megvoltak abban az időben, amikor a pápa az új ünnepet kihirdette, tehát az ikonográfiai program a meglévő épület átértelmezésével és díszítésével érvényesülhetett csak.

A főbejárat bélésein befelé szálló galambok az Istenhez vágyódó lelkeket jelképezik, ezek a lelkek tulajdonképpen „Krisztus Király királyi fogadócsarnokába”, a bazilikába igyekeznek. Maga a „fogadócsarnok” sötétvörös-bordó alapszínével egyrészt a királyi méltóság bársonyos bíborát, másrészt a vértanúságot idézte föl. A „fogadócsarnok” a fényt a szenvedés stációképein át kapta, amely a sötétvörös oldalfalakkal együtt annak a teológiai tételét fogalmazták meg, hogy Krisztus szenvedése és kereszthalála által vált méltóvá arra, hogy a világ királya legyen. Ezt a dicsőséges uralmat jelzi a szentélyapszis, amelynek középpontja az oltáriszentség, és íves fala fehér, tükrösímára csiszolt márványlapokkal van fedve, a félkupolát pedig aranyfesték illetve csillogó üvegmozaik díszíti; a templom eredeti állapotában a szentély szinte bántóan fényes volt a templomhajóhoz képest, hiszen a fényt egyenesen a „mennyből” kapta. Eszerint a hajó Krisztus földi uralmát, a szentély minden időn és téren túli uralmát, az egész templom pedig e két elválaszthatatlan egységét szimbolizálta.

A második világháborúban azonban a légnyomás miatt a templom összes ablaka elpusztult, az államosítás után pedig lefalazták a gimnáziumot is, az átjáró helyére mosdó került. A templom megszűnt iskolakápolna lenni – templomigazgatósággá vált.

Kaplonyi István templomigazgatónak sikerült renováltatni az épületet az 1970-es években, de – talán az anyagi lehetőségek is belejátszottak döntésébe, vagy kevésbé volt érzékeny a templom teológiai programja iránt, ami biztos, hogy mivel a templomteret túl sötétnek tartották, ekkor festették át a hajó falait fehérrel, sárgával és téglaszínnel, és ugyanekkor hozták meg azt a döntést is, hogy a háborúban megsemmisült stáció-ablakok helyére fehér, maratott ablakokat helyeznek; viszont újrafestették az összes elcsatolt város címerét – egészen paradox helyzet, hogy az 1970-es években egy templom újrafestésekor érintetlenül meg tudott maradni a „revizionista gondolat”, viszont a teológiai program komolyan megsérült.

Bár a templom az elmúlt száz évben sokat veszített eredeti fényéből, szerencsére most is akad benne bőven láttnivaló, a csillárok, a szentélymozaik, a padok, a főoltár, de talán mindennél fontosabb, hogy ez az épület ma is egy eleven közösség otthona, és minden vasárnap megtelek élettel.

Nényei Pál

„AHOL A KINCSED, OTT A SZÍVED IS.” (Mt 6,21)

A 100 ÉVES RÓZSADOMBI KRISZTUS KIRÁLY KÁPOLNA JUBILEUMI PROGRAMJAI

■ szeptember 12. szombat 18.00-20.00

NYITOTT TEMPLOMOK ÉJSZAKÁJA

- Harangjáték
- Ikon és keramikon – Szász Zsombor testvér és Magyar Márta Zsófia **kiállítás megnyitója**
- Templomtörténeti előadás
- Spányi Miklós és a Parafónia zenekar **koncertje**
- Megtekinthető a Krisztus Király Kápolnáról és az Érseki Gimnáziumról szóló emlékkiállítás a karzaton

■ szeptember 20. vasárnap 10.45-11.45

A KULTURÁLIS ÖRÖKSÉG NAPJA

- Harangjáték
- Templomtörténeti előadás
- A csillár leeresztése és bemutatása

■ szeptember 23. szerda 14.00

100 ÉVES ÁRKAY ALADÁR RÁKÓCZIÁNOM TEMPLOMA ÉPÍTÉSZETI KONFERENCIA

az épület történetéről, a templom tervezőjéről

A konferencián nemcsak a templom történetéről, díszítéséről, átalakításáról lesz szó, hanem Árkay Aladáról, a zecesszióról, a Fialokról, Nagy Sándorról, a Gödöllői Művésztelepről, Leszkovszky Györgyről és Schmigelschi Oktávrról is. A konferencia érinti az elmúlt 100 év templomépítészetét, valamint a szomszédos Rákóczi Gimnáziumot.

A program ingyenes, de regisztrációhoz kötött: <https://artifexkiado.hu/termek-cikk/100-eves-arkay-aladar-rakoczianum-temploma-epiteszkonferencia>

■ október 8. csütörtök 19.00

SZABÓ BORBÁLA: PLACID AVAGY JÁTSZMA A HALÁLLAL CÍMŰ MONODRÁMÁJA

■ november 7. szombat 18.00

JUBILEUMI HANGVERSEN

■ november 21. szombat 18.00-19.00

KRISZTUS KIRÁLY ELŐESTI SZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS ÜNNEPI ZSOLOZSMA

■ november 22. vasárnap 9.30

ÜNNEPI SZENTMISE A RÓZSADOMBI KRISZTUS KIRÁLY KÁPOLNA FELSZENTELÉSÉNEK 100. ÉVFORDULÓJA ALKALMÁBÓL

A SZENTMISÉT DR. FÁBRY KORNÉL PÜSPÖK ATYA MUTATJA BE

HISTÓRIA

AZ ORSZÁGÚTI FERENCES TEMPLOM TÖRTÉNETE (4. RÉSZ)

1909. október 1-én ünnepelték meg a plébánián a ferences rend 700 éves jubileumát. Ebből az alkalomból az utcán két árbócon pápai és magyar lobogó lengett, úgyszintén a tornyok ablakairól is lobogókat függesztettek. Az alsó két ablakon két ívlámpa a kapu fölötti transzparentumot világították meg: „1209 Szent Ferenc rendje 1909” (páratlan újdonság volt ez akkor), a főoltáron pedig a Szent Ferenc szobrot villamoskoszorú (villanykörték alkotta kör) világította meg. Talán épp ennek az alkalomnak képét láthatjuk egy korabeli képeslapon.

1912 karácsony vigiliáján Paschal szakács testvér katonának vonult be, s ez meglepő árnyékot vetett az ünnepre. „Képzeltető a karácsonyi ünnepeket hogy töltöttük. Igaz, volt más szakácsunk, de főztével nem nagy dicsőséget aratott” – morgolódott a krónikás.

A plébániához tartozó lakosság száma pedig folyton nőtt. Ekkortájt kezdenek épülni a Vízváros nagy bérházai. 1905 pünkösdjének kapcsán olvasható először: „ilyen ünnepek-kor látjuk, hogy a templomunk kicsiny”. Ez a mondat már nagyobbra törő terveket vetít előre, s egyben az akkor 135 éves templom későbbi kísérteteit. Elsőként 1912-ben születtek tervek, de már tartományfőnöki szinten, „hogy kertünkben bérházakat emelhessünk, templomunkat kibővíthessük és új zárdát építhessünk”. Mindezekre 1912 decemberében Ungváry Antal provinciális engedélyt is kapott Rómából. A bérházak építése új utca kialakításával

járt volna a kert felső részében, a körúttal párhuzamosan (a mai Papkerten át), ezt a főváros is engedélyezte ugyanabban az évben, azzal a feltétellel, hogy az utca kiépítését, közművekkel ellátását a rend magára vállalja. 1913-ban az építendő házak miatt a zárdába érkezett „Venerabile Definitorium” hozzájárult a provinciális által proponált építési tervekhez, melyek szerint „a mostani templomot szélesíteni és a régi kolostort lebontani szándékozunk”. A történelem azonban másfelé terelte az eseményeket.

A nagy háború előszelével először egy újabb szentföldi zarándoklaton találkozott a házfőnök (aki a jelek szerint utazásaira a Historia Domus vaskos kötetét magával vitte). A plébánia vándorai 1914 júniusában az utazás során a horvát Korčula szigeténél mindenütt fekete zászlókat láttak, ebből vették híret Ferdinánd trónörökös meggyilkolásának.

Az I. világháború pár hónap alatt a budai ferencrendiek számára is véget vetett a megszokott életnek.

Hős franciskánus. A napokban hirt adtunk arról, hogy egy franciskánus a harctéren hősi halált halt. Most a budai margitköruti ferencrendi házfőnök azt írja, hogy Hellebrandt Szervác ferencrendi testvér, kit munkássága és szelidsége miatt mindenki kedvelt, a csatatéren szintén hősi halált halt. A harctéren jelenleg 11 Szent Kapisztrán Jánosról nevezett tartománybeli ferencrendi szerzetes harcol.

(Dunántúl, 1914. november 3.)

1915-ben már a hátszági mindennapokban is megmutatkozott a háború: a házfőnök rizst, tarhonyát, gerslit szerzett be, mert liszt nemigen volt kapható, kenyérbe pedig alig került más, mint kukoricaliszt. De nyilván nem a nélkülözéseknek volt köszönhető, hogy május 30-ára Budapestre nagy könyörgő körmenetet hirdettek: a 150.000 fős menet a belvárosi plébániatemplomtól a Bazilikába vonult és onnan vissza, ehhez plébániánkról is körmenettel csatlakoztak. Ahogy a laikus testvéreket katonának, úgy hívták be egymás után az atyákat is tábori lelkésznek. 1917 elején P. Károlyi Bernát vonult be, akivel együtt már 16 páter és 50 laikus testvér szolgálta a hazát.

A ferencesek nem csak kényszerűen vettek részt a háborúban, hanem rájuk is átragadt a kor lelkesedése, hazájuk féltése. Ennek volt jele az is, hogy 1915 októberében hadikölcsönt jegyzett a rendház. A háztörténet írója (1915 júliusától Vénn Jakab) erős szavakkal írt a szerbekről, s végig erős nemzeti átfűtöttséggel közvetítette a lapokon a történelmi, elsősorban háborús eseményeket.

1918-ban „a feltámadáson annyi nép volt, a mennyit még béke idejében sem láttunk sohasem.”

Májusban hallatlan áremelkedések következtek. A tejhiány miatt a kertben 8 kecskét tartottak.

A háború végétével nem enyhültek, inkább fokozódtak a megpróbáltatások: Magyarország szétszakítása, a Károlyi kormány, s végül a proletárdiktatúra. Bár a tanácsköztársaság hivatalos nyilatkozatát kötelező volt felolvasni hűsvét két napján és a rákövetkező vasárnap: „Hogy a szovjetkormány az Istenházát más profán célokra nem akarja lefoglalni, a házasságot is az eddigi rendszer értelmében akarja fenntartani”, de megtapasztalt valóság ezzel éles ellentétben állt: az egyházi vagyon fosztogatása, a papok gúnyolása, üldözése, sőt mártíromsága, az egyházi intézmények sorsa megmutatta a proletárdiktatúra valóságos arcát. Az egyházi javak fő liquidatorává Faber Oszkár volt piaristát tették. A Margit körüti zárdába 5 liquidator érkezett, akik pénzt, kötvényt, bútort, felszerelést és a házat is lefoglalták. Mindössze egyhavi pénzt hagytak meg, a hívek adományát viszont nem tiltották meg, akik hűségesen mindennel ellátták őket. Megszüntették az iskolai vallásoktatást, így a rendházbeliek csak az önként jelentkező gyermekeknek tarthattak oktatást a sekrestyében, plébániarodában, templomban. Szomorú és máig elgondolkodtató tapasztalatuk volt, hogy a korábbi hitoktatásban résztvevő gyerekek 58%-a nem jött el, mert a szülők nem akarták magukat exponálni (eszünkbe jutnak az ókori keresztényüldözések hittagadói). A megfélemlítettek nem csak a hatalom nyílt agressziója készítette lapulásra, hanem a testközérből megtapasztalt keresztényellenes gyűlölet is, mely most bátorítást kapott. „Egyházi körmenetben Úrnapján a Mátyás templom előtt egy ifjú zsidó autóból leköpte az Oltáriszentséget, utána való vasárnap pedig a Krisztina városban a templom ajtón át belöttek a templomba.” Történelemírásunk máig adós e sötét kor rajzával. „Szegény apácákat vegzálta legjobban Fáber. Sokan, sőt mindannyian le kellett hogy tegyék a fátyolt. Az utcán úgy mint mi is, világi ruhába jártak, hogy a fékezetlen tömeg inzultusait kikerülhessék.”

„A zárdá épületének kerti részét már nagyszombaton Vértess József keresk. iskolai tanár exszidó lefoglalta, zárdá ajtajára kitéttette, hogy ez az épület az 'Ifjú fejmunkások otthona'. Ez időtől megkezdődött a kálváriánk. Minden héten új küldöttség jött a közoktatási népbiztosságtól. Az egyik az ifjú fejmunkások (tanulóifjak), a másik romlott lányok, majd hülék, ismét mások aggok, vakok, kiűzött szerzetesek, árvák, elhagyott gyermekek számára akarták lefoglalni”, utoljára a hűvösvölgyi kadétiskolai tanárok családjainak, de mindez elmaradt. Végül a kertet, konyhát, ebédlőt gyermekek nyaraltatására akarták használni, ám ez sem történt meg, „így még gondnokot sem kaptunk”. A könyvtárt, pincét, élelmiszert sem liquidálták, csak folyton ígérték, hogy ekkor meg akkor jönnek. A szerzeteseknek hónapokig az utcai fronton és az udvari helyiségekben kellett meghúzniuk magukat, 2-3 fő szobánként. A hatalom emberei a szerzetesek körében úgynevezett „reverzálist terjesztettek aláírás végett, a melyben kilépnek az egyházi rendből és magukat a diktatúra szolgálatára bocsátják.”

„Tőlünk P. Schneider Vencel 2 szer volt elzárva” – szúrta be utólag egy kéz a diktatúra történetének lapjaira. Egyik alkalommal április 20-án, hűsvétvasárnap tartóztatták le, és ennek okául fogolytörzslapjára ezt írták: „rendelet nem teljesítése”. Valószínű, hogy a diktatúra előbb említett deklarációját nem olvasta fel a misén. Három nap múlva szabadult.

E kifordult idők bőven és híven szerepelnek a háztörténet lapjain. Feljegyzik például azt is, hogy a román hadsereg budapesti bevonulása után a „zsidó asszonyok, lányok együtt kocsikáztak, autóztak kifestett képű, kiélt arcú tisztekkel.” Lelkes szavakkal írnak P. Zdravec István szegedi zárdafőnökről, aki kezdetektől részt vett tanácsköztársaság elleni szervezkedésben, része volt az ott szerveződő nemzeti kormány és hadsereg felállításában („Mustár magot a kath. legényegylet tagjai képezték”), a tábori püspökség szervezője, majd püspöke lett. A nemzeti kormánnyal 1919-ben Budapestre került, és onnantól a budai rendház lakója lett. Így lett a rendháznak saját püspöke.

A végtelennek tűnő lidércnyomás elmúltával fellélegezhetett az egyház is. De a sötét hónapok nem csak gyászos emlékeket hagytak, hanem számos új rügyet fakasztottak az egyházban. 1919. október 12-én tartotta meg alakuló gyűlését a mai értelemben vett egyházközség (ezek megalkutását Budapesten – felismerve, hogy e történelmi helyzetben az egyház csak híveire támaszkodhat – már 1918 novemberétől szorgalmazta Mészáros János érseki helynök, majd maga Csernoch hercegprímás is). Első teendők közt tiltakoztak a városmajori plébánia „területi követelése” ellen. 1920 januárjában választották meg az első testületet, melyben 6 férfi mellett 16 női tanácsos volt! A proletárdiktatúra fájdalmas tapasztalata nem csak egyházzervezeti változásokat gyorsított fel, hanem a hitéletre is – szándékaival ugyancsak ellentétes – hatást gyakorolt. 1920 márciusának lelkigyakorlata a „nagy lelki öröm napjai voltak, mert számosan olyanok is megjelentek az Úr oltáránál, akik évekig elhanyagolták ezen kötelességüket”. Ettől kezdve jól tapasztalhatóan fellendült a plébánia élete, kiemelten a hívek szerepvállalása.

Elsők közt a harangöntést határozták el – egy 2 mázsás harangét. Mivel ezt ilyen sürgősnek tartották a háború utáni elszegényedett országban, arra lehet csak gondolni, hogy a háborúban be kellett szolgálatni a templom mind az öt addigi harangját – fegyvergyártás céljaira (ez 1917 májusában történhetett, ekkortól vonatkozott harangokra is a beszolgáltatási rendelet), s a néma torony megszólaltatására öntették 1921-ben Slezák Lászlóval a máig meglévő két harangot.

1921 januárjában egyházi énekkar alakult a harmadrendi Bárdossy Balbina vezetésével. Februárban életre hívták az Oltáregyesületet. Az egyházközség kezdeményezésére megjavították a toronyórát, az orgonát visszaállították eredeti állapotába, a „Statisztika” előtt álló Nepomuki Szent János régi szobrát pedig a szent új, művészies szobrára cserélték.

(Szoborszentelés Budán.) Az Ország-úti Szent Ferenc rendi plébánia egyházközségének buzgó hívei a székesfőváros tanácsának a gázművek és a GanzDanubius r.-t, igazgatóságának tetemes anyagi támogatásával a szentgyónás vértanújának, Nepomuki szent Jánosnak tiszteletére művészi szobrot állítottak a Heltai Ferenc-utcában a statisztikai hivatal előtt lévő téren. A négy és fél méter magas impozáns hatású szobrot Tóth István neves szobrászművészünk mintázta és a napokban fel is állította. A szobrot 25-én, vasárnap délelőtt 9 órakor, fényes egyházi ünnepségek keretében dr. Vass József kultuszminiszter fogja beszentelni az egyházközség és a szomszédos plébániák körmenetben felvonuló híveinek részvételével.

(Nemzeti Újság, 1921. szeptember 24.)

1922-ben az egyházközség a Kassáról elűzött magyar orsolyita nővérek letelepítését határozza el, mert a II. kerületben nincsenek tanító apácák. Főleg Sípos Lénárd atya tette magáévá az ügyet (a városnál, a vallásminiszternél is járt), hogy ideiglenes iskolát kapjanak. Az elnyert támogatással szeptemberben az orsolyiták már meg is kezdhették működésüket I. és II. polgári osztállyal – ideiglenesen az Áldás utcai iskolában. Nagy érdeklődés kísérte indulásukat. Az iskola plébániával való kapcsolata később sem szakadt meg. Schrotty (ejtsd: srotti) Pál plébános lesz az iskola igazgatója. Ő 1924-ben elég éles szavakkal minősítette az orsolyitákat: „... jól oktatnak, nevelnek is. De azért sok baj van velük – nők-nők, rövidesű nők, hozzá még apácák. Én tudom: igazgatója vagyok a polgárnak.”

1924-ben Martinov Fortunát lemondott a házfőnökségről, helyébe Schrotty lépett: „az idők abnormalitását tekintve nagy keresztnek kell mondanom a budai házfőnökséget”. Ennek ellenére úgy tűnik, hogy az új gvardián nagy lendülettel vetette bele magát a plébánia tevékenységének kiszélesítésébe. Több olyan esemény is volt, mely akkor kifejezetten újszerű volt, még ha ma már nem is mind tűnik annak. A plébánia hitéletében fordulópontnak érzékelték az 1924-es húsvéti lelkigyakorlatot, amit nőknek és férfiaknak külön-külön tar-

tottak. Alig győzték a sok gyónót, utána állandóan tömve volt a templom. Erre a lelkigyakorlatra első ízben iskolás gyerekekkel röpcédula-propagandát tartottak. Ez az első említés a plébánia saját kiadványával való hitterjesztéséről. Júniusban liturgiai heteket szintén ezen az újszerű módon, szórólapokkal népszerűsítették. 1927-ben például bérmacéculát nyomtatnak a bérmálkozóknak, rajta a templom és a püspök képével. E törekvés betetőzéseként 1925. április 11-én megjelent a Plébániánk című lap első száma, 3000 példányban. Ez ma már kevésbé keltene feltűnést, de akkor párját ritkító kezdeményezés volt, hogy egy plébánia önálló folyóirattal rendelkezzen, s példányszáma is igen nagy volt. A lap indítása összefüggésben lehet avval is, hogy P. Borsányi Balázs 1924-ben Budára került, aki kezdetektől a Terciárius Közlöny (innenről Ferences Közlöny, a harmadrendiek lapja) szerkesztője volt, mivel ő lett az új plébániai újság szerkesztője is. Kisebbségi igényű cédulákat az időközben beszerzett stencilgéppel a plébánia is el tudott készíteni.

Újítás volt az is, hogy a májusi elsőáldozások után 1924-ben első ízben tartottak agapét a gyerekeknek „Hollandi kakaóval megvendégelvén őket. A patronessek – mind kiváló uri nő! – szolgálták ki a picinyeket.”

A tevékenységek közül legjelentősebb mégis a filia alapítás szorgalmazása volt. Plébániánk sosem volt kicsiny, de igazi növekedését nem területi gyarapodása, hanem a lélekszám emelkedése hozta magával. A népességnövekedés kezdetben a közeli területekre terjedt ki, de utóbb egyre távolabbi dűlőket, volt szőlőket is elért. Míg a templom környékének ellátása még a bérházak építése hozta ugrásszerű lélekszám növekedéssel együtt sem jelentett gondot, legfennebb a misék számának gyarapítását igényelte, addig a távolos hívek esetében az ide- vagy odajutás az akkori közlekedési lehetőségekkel nagy megterhelést jelentett. Megoldásnak új templom, de legalábbis imahely kialakítása látszott. 1924 tavaszán megtörténtek az ehhez vezető első lépések, ezt bizonyítja a „Lechner tanár“-ral (Lechner Jenő építész) való tárgyalás a Pasaréten építendő templom ügyében. Schrotty Pál ismert elkötelezettségét mutatja, hogy 25 millió koronát kapott a hívektől névnap ajándékkul az új templomra. Egy év múlva májusban találak eladó házas telket, a Weineck villát a Pasaréti út-Szilfa utca sarkán 1 milliárd koronáért, majd az eladó leengedte az árat 800 millióra. Az éjjeli misét, mint első misét már a Pasaréti út 133-ban megtarthatták. Ez a szükségkáporna közel egy évtizedig szolgálta a távoli területek ellátását. A terheket könnyítette, hogy – bár nem a ferencesek alapításaként, hanem a Rákócziánum kápolnájaként épült – 1926. október 31-én felszentelték a Keleti Károly utcában a Krisztus Király templomot.

Kondorosy Szabolcs

„A kedvesem az enyém, s én az övé vagyok;...”

(Énekek éneke 2.16)

KITEKINTŐ

„SZENT FERENC KISNŐVÉREI”

ARLÓ, BÜKKSZENTKERESZT, MISKOLC, DEBRECEN...

• A ferences lelkiségű szerzetes közösségeket bemutató sorozatunkban ez alkalommal a magyar alapítású, „Szent Ferenc Kisnővérei” elnevezésű – női, krisztushívők apostoli társulatának – közösségét ismerheti meg a kedves olvasó. Beszélgetőtársam előljárójuk, Mészáros Judit, szerzetesi nevén Ráhel TORG nővér, aki alapításuk történetéről így mesélt:

Közösségünk a Ferences Családban egy új alapítású, reguláris harmadrendi női közösség. Alapítónk Szöllősy Júlia, aki 1945-ben egészen fiatalon, érettségi után került ki Ausztriába, ahol Christophora szerzetesi néven lett a Keresztesnővérek Kongregációjának tagja. Óvónő képesítést szerzett. A nyolcvanas évek elején nevelési módszertana iránt itthon – civil és pedagógiai körökben egyaránt – sokan kezdtek érdeklődni. Karizmatikus személyisége miatt sok fiatal gyűlt köréje. Missziós tevékenységének gyümölcse és eredménye, hogy Szent Ferenc Szabályozott Harmadik Rendjének Regulája szerint működő két közösség (egy férfi és egy női) alakult. Első tagjainknak 1985-ben még a karintiai Feldkirchenben élő Keresztesnővérek adtak otthont, ahol három magyar nővér titokban kezdte meg a noviciátust.

1989-ben a megváltozott politikai helyzetben lehetővé vált a hazai indulás és ez év őszén Júlia vezetésével – aki egy év szabadságot kapott rendjétől – négy nővér telepedett le a Kapisztrán Szent Jánosról Nevezett Ferences Rendtartománytól kölcsönkapott lakásban Budapesten. Életük és munkájuk középpontjában az Istennel és egymással megélt személyes szeretet állt, és közösségi életünk vezérfonalát ez adja ma is.

Milyen volt a hazai indulás? Ki segítette Júlia munkáját?

Júlia missziós munkáját még Ausztriában a gurki püspök (Klágenfurti Egyházmegye), Egon Kapellari támogatta, akinek segítségével jött létre a Szent Ferenc Kistestvérei, illetve Kisnővérei Közösség, amelyet Rómában, 1990-ben mutatott be II. János Pál pápának és kapott jóváhagyást a hivatalos működéshez június 26-án Tertius Ordo Regularis Gurkensis (TORG) elnevezéssel. Júlia itthon Seregély István egri érsekkel vette fel a kapcsolatot, aki ezt követően a protektorátust is átvette Egon Kapellaritól, Júlia pedig visszatért rendjéhez Ausztriába.

Közösségünk 1991-ben költözött a szomolyai üres plébániaépületbe. 1992-ben a bükk-szentkereszti megüresedett plébánia lett a második otthonunk, majd 1994 őszén Arlón, 2004-ben pedig Miskolcon alapítottunk új nővérházat. Az Egri Egyházmegye határain túlra jutni Palánki püspök úrmeghívásával nyílt lehetőségünk: most nyáron költözött be négy nővérünk legújabb otthonunkba: Debrecenbe. Alapítónk idén 99 éves, nagyon készülünk a 100. születésnapjának megünneplésére.

Ráhel nővér, Te hogy találtál a Szent Ferenc Kisnővérei Közösségre?

Diplomaszerzés után angol-német szakos tanárként dolgoztam. Az első évben óraadóként, aztán teljes állásban. Nehezen ment a fegyelmezés, gyengének tartottam magamat erre a pályára és egyre erősebbé vált bennem egyfajta hiányérzet. 26 éves voltam, amikor hivatástisztázás céljával a Nyolc Boldogság Közösséghez mentem ki Németországba. Ott felismertem, hogy milyen fontos nekem az intenzív közösségi- és intenzív imaélet. Németországból úgy jöttem haza, hogy akár szerzetes is lehetek, és ennek érdekében tegyek konkrét lépéseket, pl. keressek fel nővéreket, közösségeket. A Nyolc Boldogság Közösségnek nagyon gazdag a liturgiája, de engem inkább az egyszerűség vonzott. Továbbá fontos volt számomra a kapcsolat a szegényekkel és a természettel: ezt a ferenceseknél találtam meg. Először Dévára mentem. Két Malldorfi nővér élt ott. A náluk töltött egy hónap alatt tovább erősödött bennem a szerzetesség iránti hívás és az elhatározás. Itt történt, hogy egyik nap, amikor a szegény gyerekekkel mentünk játszani, egy román cigány kislány, amikor meglátott, a nyakamba ugrott, és ezt mondta magyarul: „Te az enyém, én a tied,” – éreztem, hogy ez több a gyermek szavainál: ez Jézus szava... A külső híváson túl a bensőmben is megerősítést kaptam.

A városmisszió alkalmával egy imaórán találkoztam a Kisnővérekkel a Szent Imre templomban. Kis Szent Teréz erekléje is ott volt, ami számomra utólag nagyon fontos jelzés lett, mert a megelőző hivatástisztázó évben, egy rózsaszió imaesten tőle kértem útmutatást. Egy hónapra beköltöztem a kisnővérkehez: ott írtam a szakdolgozatomat. Otthon éreztem magam, és választ kaptam arra is, hogy tényleg erre vágyom, ebben a közösségben érzem magam helyemen.

Mit szóltak a szüleid a döntésedhez?

A szüleim elfogadták keresztény elköteleződésemet, de amikor már látszott, hogy a szerzetesség fele indulok, akkor kicsit „bepánikoltak”. De mindig azt tapasztaltam, hogy igyekeztek megérteni és támogatni. Az apai nagymámmon kívül – aki egy elkötelezett hívő asszony volt –, a szüleim nem gyakorolták a vallásukat. Mégis minden elköteleződési ünnepemre eljöttek; láttam rajtuk, hogy megküzdik, megdolgozzák az elfogadást. Tudatosan keresték az érveket, a pozitívumokat ebben a hivatásban. Amikor jobban megismerték a nővértásaimat, az új otthonomat, és látták, hogy a helyemen vagyok, szép lassan megszűnt bennük az elfogadás. Ma már ki merem mondani, hogy büszkéek rám, én pedig nagyon hálás vagyok ezért nekik.

Mi következett a végső döntés meghozataláig?

Minden rendnek megvan a képzési kerete. Nálunk egy- vagy kétéves a jelöltség. A noviciátus két év, ami a befelé fordulásról, önmagunk és a közösség jobb megismeréséről szól. Ha továbbra is erősödik a hívás, illetve a közösség is azt tapasztalja, hogy itt a növendék helye, akkor egy évre szóló elköteleződés következik: az egyszerű fogadalom. Úgy összegezhetném, hogy ez egy intenzív, átímadkozott képzési időszak. Az én esetemben kilenc év telt el az örökfogadalom letételéig. 2008-ban, 28 évesen léptem be és 2017-ben tettem le az örök fogadalmat.

Milyen külső jelek különböztetnek meg a többi ferences szerzetesnővértől?

Nálunk barna a habitus, a fátyol kék színű: a föld és az ég, illetve Mária jelképe. A habitus része a nyakban hordozott tau is, amit kisebb méretben már jelöltként megkapunk.

Az élethez anyagiak is szükségesek. Ti hogyan teremtik ezt elő? Munkába jártok, mint egy civil ember?

Mi is dolgozunk. Közülünk is többen munkaszerződéssel dolgoznak, de közös kasszából és központi támogatásokból élünk. Több nővértársam önkéntesként dolgozik.

Bükkszentkereszten működtetünk egy Lelkigyakorlatos Házat, Miskolcon pedig egy Imádság Házat. Hátrányos helyzetű fiatalokkal foglalkozunk Arlón; Debreceni működésünk még most van kialakulóban. Az Egyházközséggel mindenhol szoros kapcsolatban állunk.

Karizmánk a szemlélődésből és testvériségből fakadó evangelizáció. Színes és nyitott közösség vagyunk, akik igyekszünk figyelni az idők jeleire. Igyekszünk elérni a

szegényeket és attól függően, hogy ki mihez ért, több minddel foglalkozunk. Én nagyon szeretek lelkivezetéssel foglalkozni, lelkigyakorlatot kísérni. Egyik kedvenc tevékenységem a liturgikus tánc oktatása. Régi álmom, hogy egyszer szervezek majd táncos lelkigyakorlatot.

Jól feltételezem, hogy ez a sportos múltaddal is összefügg?

Igen, mindig fontos volt számomra a mozgás. Fontosnak tartom tudatosítani, hogy a testünk nemcsak egy díszlet, hanem a Szentlélek temploma. Meggyőződésem, hogy a testünkkel is fontos kifejezni az imádságot.

Említetted a Lelkigyakorlatos Házat, úgy gondolod, hogy szükségünk van az elvonulásra, a csendre ebben a zaklatott világban?

Igen. Én a Szent Ignáci lelkigyakorlatoktól nagyon sokat kaptam, ezért örülök, ha a Lelkigyakorlatos Házunkban sokan megtapasztalják ezt az ajándékot, és „merítenek” ebből az erőforrásból. Néha arra is vállalkozunk, hogy meghívásra máshol tartunk lelkigyakorlatokat, lelkinapokat.

Elöljáró vagy. Te irányítod, vezeted valamennyi helyen a közösségeket?

Minden szerzetesi hagyományban fontos a kontroll, hiszen valamennyien sebzett, gyenge emberek vagyunk. Elöljáró vagyok, de háromtagú, ún. nővértanács (káptalan választja őket is) segíti és kontrollálja a munkámat. Kikérjük és kiegészítjük egymás véleményét, amely nagy segítség számomra a döntéshozatalban.

A helyi elöljáróknak, a házfelelősöknek fontos szerepe van a vezetésben. A házak közösségét és tevékenységét ők fogják össze. Én Arlón élek, de természetesen látogatom a többi házunkat. Érsek atyának és Püspök atyának tartozunk beszámolási kötelezettséggel.

Háromévente tartunk választókáptalant. A vezetés egy ciklusra szól. Teljesen függetlenül és más ritmusban működünk, mint a Ferences Család többi tagja.

Hogy látod a jövőt?

Amit az Úr gondol, azt keressük és igyekszünk elfogadni. Célunk, hogy egyházmegyei jogú státusszal rendelkező szerzetesrend legyünk. Jelenleg 18-an vagyunk. Amint említettem, karizmánk a szemlélődésből és a testvériségből fakadó evangelizáció, vagyis – amit építünk – minden az imádságból és a krisztusi közösségből forrásozson. Ahhoz, hogy a munkánk termékeny és fenntartható legyen, nagyon fontos a közösség építése. Az apostoli szolgálataink különfélék: lelkigondozás, szegényekkel való törődés, idősek, betegek szolgálata, kreatív foglalkozások, zene- és táncoktatás, színes paletta...

Szerzetesi életedben mi volt a legmeghatározóbb élményed?

Hogy mennyire személyre szabottan szeret és ajándékozik az Isten!

Amiről lemondtam és azt hittem milyen nagy lemondás, azt a Jóisten visszaadja valamilyen formában, ahogy nekem szükségem van rá. Például civil életemben nagyon szerettem utazni, az idegen nyelvek nemcsak szakmám, de hobbim is. Mi nem vagyunk nemzetközi rend, nem gondoltam, hogy az utazás része lesz szerzetesi életemnek, de az Úr ezt is megoldotta. Már jelöltként utazhattam: egy magánadakozó jóvoltából hivatásmegerősítés céljából Lourdesba zarándokolhattam. Később fél évet tölthettem Rómában egy nemzetközi nevelőképzésen, ahol elkezdtem olaszul is tanulni és a lelkiségemben ez jelenleg nagyon gazdagít. Az elmúlt évben Assisiben igazi ferences családi élményem volt. Részt vehettem a 2025. évi gyékényes káptalanon.

Mindez bizonyítja, hogy az Ő világa sokkal tágabb az én világomnál, és érdemes rábízni az életemet. Érdemes rábízni mindent. Ő gondoskodik!

Ráhel nővér Istenre bízott élete példaértékű!

Hálás szívvel köszönöm Ráhel nővérnek a beszélgetést, köszönöm, hogy a személyes találkozás során megtapasztalhattam a derűs lényén keresztül átható, feltétel nélküli Istenkapcsolatot. Életére és munkájára Isten áldását kérve bátorítom a kedves olvasót, hogy önkéntes segítőként, elcsendesedésre vágyóként vagy hivatáskezesként találjon kapcsolatot Szent Ferenc Kisnővéreivel.

Internetes elérhetőségük:

<https://szfkisnoverei.communio.hu>

Csegezi Mária

RAJTAD MÚLIK

PLÉBÁNIAI, TEMPLOMI FELÚJÍTÁSOK – 2026

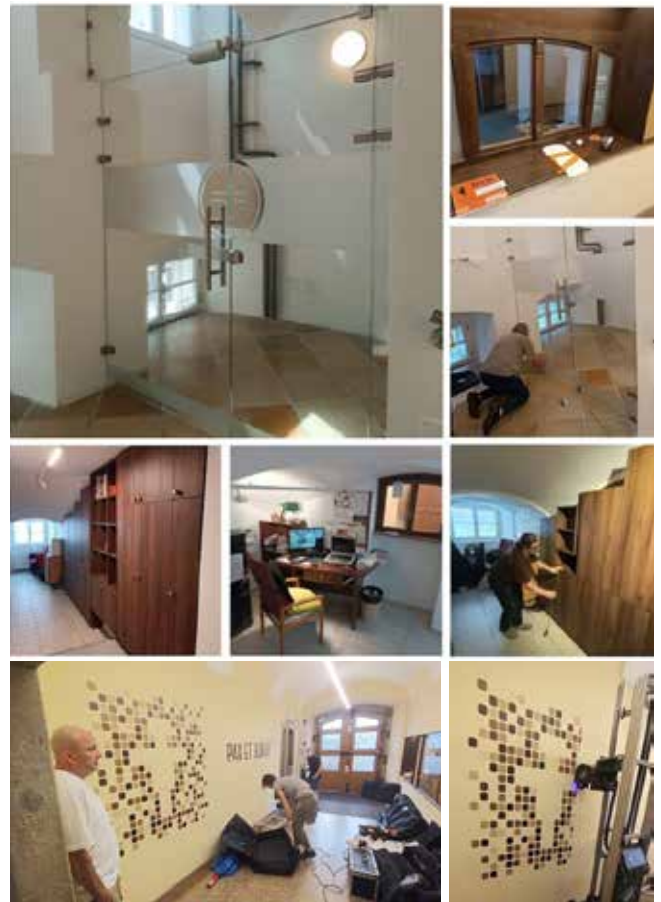
- Az idei tavaszra elkészült a porta, az előtér teljes felújítása. A plébániaépületbe belépő világos, korszerű térbe érkezik, új hirdetőablak készültek, megújult a világítás, új és alkalmasabb a porta felé nyíló ablak kialakítása.
- A portás szoba berendezése is teljesen új, otthonosabb, praktikusabb és rendezettebb a helyiség, emellett korszerű lámpatestekkel lett felszerelve.
- Ezzel egyidőben a lépcsőház első szakaszának felújítása is elkészült, új világítással, a földszinti nagy vasajtó helyett a lépcsőfordulóba üvegajtó került, így világosabb és komfortosabb a közlekedés, a földszinti tér is kinyílt.
- Pályázati forrás segítségével és a Ferences Rendtartomány közreműködésével felmértük a két templomtorny homlokzati elemeinek állapotát, és megtörtént a zsalugáterek és faablakok felújítása, a homlokzati diszparkányok hiányosságainak helyreállítása.
- Az emeleti kápolna tisztasági festése, a világítás és a radiátorok karbantartása és bővítése is megtörtént.
- A templomi padfűtés elkopott ülőfelületeit is felújítottuk, igényes, barátságos belső.

Számos további felújítás vár még ránk:

- A retró hangulatú földszinti folyosó megújítása: ajtók egységesítése, felújítása, a világítás korszerűsítése, a lambéria eltávolítása és egyben a falszigetelés megoldása, a padlózat felújítása, a kiállítás megújítása.
- A kvadrumi kijárat korszerű és gyakorlatias felújításán, az udvar akadálymentes megközelítésének tervein is dolgozunk.
- Hátra van a lépcsőház második szakaszának felújítása, a világítás megújítása.
- A használatból fakadóan a hittantermek tisztasági festése időről időre feladat, most is időszerű.
- Az 1. és 2. emeleti mellékhelyiségek korábban elmaradt felújítását el kell végeznünk.
- A plébániai épület Mechwart lépcső felőli oldala erősen nedves, ezért a fogadószoba, a mellékhelyiségek és a földszinti kiskonyha falának szigetelése, felújítása, a falvizesedés megoldása is feladatot ad.
- A plébániaépület utcai lábazatát az időjárás is megviselte, de a korábbi önkormányzati járdaépítés során is több helyen sérült, így annak helyrehozatala aktuális.
- Mindezekre nyilván csak az anyagi lehetőségek függvényében kerül sor.

A felújítások plébániai költséggrészét döntően saját erőből, a hívek rendszeres adományaiból finanszírozzuk, és a pályázati lehetőségeket is igyekszünk megtalálni. Köszönjük mindenkinek, ha támogatja a közösségi terek korszerűsítését, köszönet minden hozzájárulásért, amellyel akár a templomi persely útján, akár az e-persely vagy banki befizetés, átutalás módján segíti plébániánk felújításait!

fr.Zalán

RAJTAD MÚLIK!

TÁMOGASD TEMPLOMUNK ÉS PLÉBÁNIÁNK FELÚJÍTÁSÁT

- földszinti folyosó korszerűsítése
- kvadrum akadálymentesítése
- lépcsőház felújítása
- emeleti mellékhelyiségek korszerűsítése
- tisztasági festése
- torony karbantartó felújítása
- utcai lábazat rekonstrukciója

orszagutiferencesek.hu/adomanyozas/

FRIEDLER MAGDOLNA

MADÁRLESEN

Cilipp, csuvi, csivivi!

Bravúrosan trilláz, cifráz,
bőbeszédű csevegő,
csapatosan bandázik a
barázdabillegető.

Nyugtalanul, kajlán futkos,
farktollával integet,
a legelő állatokról
lecsipkedi a legyet.

Csek-csek-csek, tikitiki-tikitik!

Koloratúr kerti dalos,
brillánsan szép hangú,
kelő napnak vígan köszön
a félénk **rozsdafarkú**.

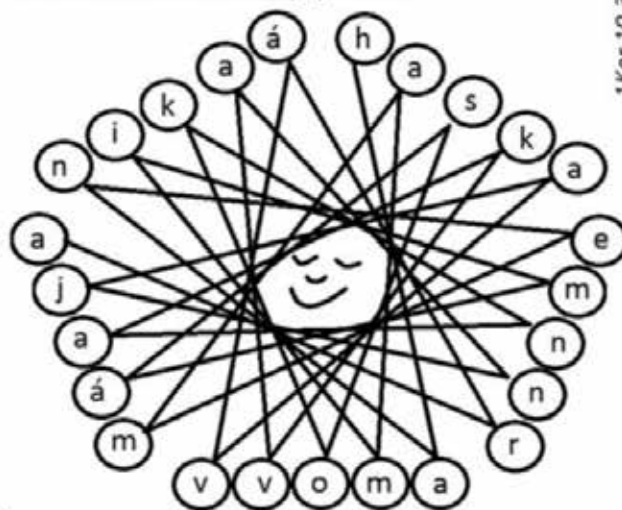
Védett fészket rések közé
fűszálakból építi,
ha bajt érez, helyben lebeg,
mint várvédő kolibri.

„Nem azt keresem, ami nekem hasznos, ...

Keresd meg a fonal elejét, „gombolyítsd fel a fonalat” úgy,
hogy közben elolvasod a betűket is. Ha kell használj
vonalzót! Mi a cím mondat folytatása?

1 Kor 10, 33

GYEREK TOTÓ

MENNYIT TUDSZ ASSISI SZENT FERENCRŐL?

Jelöld be a helyes választ!

1. Hol született Assisi Szent Ferenc?

- ☐ Rómában
- ☐ Assistenciában
- ☐ Umbriában
- ☐ Párizsban
- ☐ Jeruzsálemben

2. Mi volt az édesapja foglalkozása?

- ☐ Halász
- ☐ Posztókereskedő
- ☐ Podesta (Polgármester)
- ☐ Keresztes lovag
- ☐ Pásztor

3. Mit szeretett különösen?

- ☐ A gazdagságot
- ☐ A könyveket és a zenét
- ☐ A természetet és az állatokat
- ☐ Istent és az embereket
- ☐ A lovagi tornákat egész életében

4. Melyik állattal kapcsolatos története a legismertebb?

- ☐ Medve
- ☐ Farkas
- ☐ Kisegér
- ☐ Delfin
- ☐ Dromedár

5. Melyik rendet alapította meg?

- ☐ A jezsuitákat
- ☐ A bencés rendet
- ☐ A Szent Sír Lovagrendet
- ☐ A kisebb testvérek rendjét
- ☐ A kapucínusokat

6. Melyik a legismertebb verse?

- ☐ Az Úristent magasztalom
- ☐ A Benedictus
- ☐ A Szent Mihály ima
- ☐ Az étkezés előtti imádság
- ☐ A Naptestvér éneke

7. Hol halt meg?

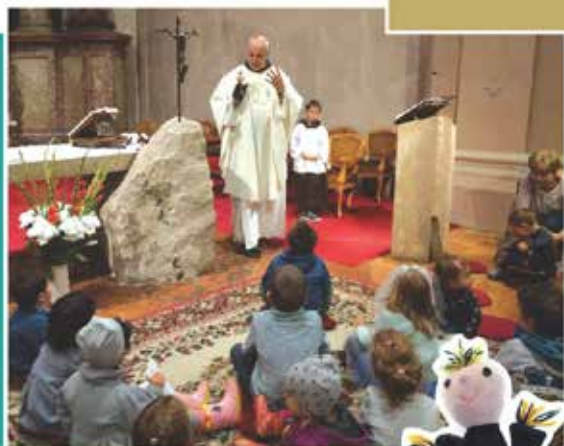
- ☐ Peruggiában
- ☐ A Vatikánban
- ☐ A Porciunkula kápolna mellett
- ☐ Rivotorto templomában
- ☐ Az Assisi püspök palotájában

A totó megoldása:

OVISMISE

AZ ORSZÁGÚTI
FERENCES
TEMPLOMBAN

SZERETETTEL HÍVUNK
minden karonülőt, totyogót, óvodást
és szüleiket

2026. SZEPTEMBER 19.

szombaton 17.00 órától

és minden hónap 3. szombatján

2026. 10.17., 11.21., 12.19.

2027. 01.16., 02.20., 03.20., 04.17., 05.15.

ORSZÁGÚTI MINIKLUB

„ENGEDJÉTEK HOZZÁM A GYERMEKEKET...”

mesék * játékok * mondókák * énekek
bütykölés * közös imádság * beszélgetés

KEDDENKÉNT 10.00-12.00

(iskolaidőben)

„VEGYÉTEK
A SZENTIELEKET!”

(Jn 20,22)

**BÉRMÁLÁSI
FELKÉSZÜLÉS
FIATALOKNAK**

A bérmálás szentsége szükséges
a keresztségi kegyelem teljessé válásához...

Ezáltal a hívek „még tökéletesebben

kötődnek az Egyházhoz,

a Szentlélek különleges ereje tölti el őket,

... hogy Krisztus igazi tanúi legyenek”. (vö. KEK 1285)

**2026. SZEPTEMBER 24.
CSÜTÖRTÖK ESTÉNKÉNT
19.00 ÓRÁTÓL**

Várjuk azokat a 11-12. osztályos
és egyetemista korú fiatalokat,
akik a hitben és a hitgyakorlatban
alapvetően már járatosak és
szeretnének megbérmálkozni!

„JÖJJETEK IMÁDJUK...”

SZENTSÉGIMÁDÁS

Minden hónap 3. péntekjén 8.00-17.45

Hétköznapokon az esti szentmise után 19.00 óráig

KÉTIGEN ALAPÍTVÁNY – TEGYÉL MA IS A PÁRKAPCSOLATODÉRT!

Mindannyian vágyunk arra, hogy a kapcsolatunk ne csak működjön valahogy, hanem öröm, biztonság és otthonosság legyen benne. Mégis sokszor azt éljük meg, hogy a mindennapok lassan elvisznek egymástól: munka, gyerekek, fáradtság, telefon, régi minták és ki nem mondott sérelmek rakódnak arra, ami valamikor könnyűnek tűnt.

A Kétlgen Alapítványban azért dolgozunk, hogy minél többen akarjanak és tudjanak tenni a kapcsolatukért. Nemcsak házaspárokhoz szólunk, hanem minden férfi-nő párhoz, aki komolyan gondolja a kapcsolatát. Ne csak keresd, hanem szeresd az igazit! – figyelemmel, idővel, beszélgetéssel, a sebezhetőség felvállalásával.

A mai világban sokan elakadnak az elköteleződésnél. A fiatalabb generációkban ez egyre gyakoribb tapasztalat. Sokan szeretik egymást, mégsem tudják, hogyan lehet tovább lépni, hogyan lehet biztosabb alapot találni. A párkapcsolat-gazdagításban azt tapasztaljuk, hogy ha egy pár elkezd tudatosan dolgozni azon, hogyan vannak együtt, mi működik köztük, hol távolodtak el, akkor gyakran éppen ezen az úton születik meg a következő igen.

Programjaink – a randiestek, a NégyBakancs párkapcsolat-gazdagító túra, a Párkapcsolati alapozó vagy a Párban az önismeret útján műhelyek – közös élményeken, egyéni és páros önismereten, beszélgetéseken és gyakorlatokon keresztül segítenek. Nem kész recepteket adunk, hanem kérdéseket és kapaszkodókat, amelyeket minden pár a saját életére tud lefordítani.

Fontos szerepük van a mentorpároknak. Ők nem tökéletes mintapárok, hanem olyan házasságban élő, felkészített házaspárok, akik szakmai szupervízió mellett kísérik a résztvevőket. Jelenlétük attól hiteles, hogy nem kívülről beszélnek a kapcsolat ápolásáról, hanem maguk is úton vannak benne.

A nevünkben szereplő két igen sem az oltárnál kimondott nagy igenre utal, hanem a hétköznapi, apró döntésekre: ma is odafordulok hozzád, ma is kíváncsi vagyok rád, ma is próbálom érteni, mi történik köztünk. Rövid ideig talán elbírja a kapcsolat, ha csak az egyik fél dolgozik érte. Hosszú távon azonban mindkettőnk igényére szükség van. Aktuális programjainkról és alkalmainkról az alábbi QR-kódon keresztül lehet tájékozódni.

Kigyóssy-Bozsó Andrea
Kétlgen Alapítvány

ÚJRAHASZNOSÍTÁS ÉS SEGÍTSÉG EGYSZERRE

PALACKBÓL ADOMÁNY – EGYSZERŰEN: ÚJ, EGYSZERŰ TÁMOGATÁSI LEHETŐSÉG A PLÉBÁNIA SZÁMÁRA

A MoHu Repont automaták lehetőséget adnak arra, hogy a visszaváltott palackok, üvegek és dobozok ellenértékét ne csak készpénzben vagy utalványként kapjuk meg, hanem **adományként közvetlenül felajánljuk egy megjelölt bankszámlára, QR-kód segítségével.**

Plébániánk számára is létrejött ez a lehetőség: amikor visszaváltod az üres palackokat, PET-palackokat vagy dobozokat, egyetlen érintéssel, egy QR-kód beolvasásával adománnyá válhat a visszaváltás összege – közvetlenül a plébániaközösség javára.

Ez egyszerre:

- teremtésvédelem
- felelős környezeti magatartás
- konkrét közösségi támogatás
- csendes, mindennapi jótett

Amit eddig aprópénzként kaptunk meg, most szolgálattá, segítséggé, közösségi erőforrássá válhat: a karitászmunkájában, a közösségi programokban, a templom és a plébánia fenntartásában, a rászorulóknak támogatásában.

Kérjük a testvéreket, hogy a visszaváltáskor a QR-kódos adományozási lehetőséget válasszák, és ajánlják fel a visszaváltás összegét a plébánia javára.

Egy palack kevésnek tűnik. Sok palack együtt: valódi segítség. Sok ember egy apró döntése: valódi közösségi erő.

A kevésből bőséges áldás lesz.

Köszönjük a támogatást, a felelős döntést és a közösség iránti elköteleződést.

PLÉBÁNAI PROGRAMOK 2026 ŐSZ-TÉL

- **szeptember 6. vasárnap** – A templom előtt a **Katolikus Shalom Közösség** tart jótékonyági vásárt a fiatalok közti missziós szolgálata támogatására.
- **szeptember 6. vasárnap 10.00** – plébániai **Veni Sancte**.
- **szeptember 6. vasárnap 19.30** – Ifjúsági szentmise, majd „Hívd meg a papodat egy sörrel!” - **agapé és baráti találkozás a belső udvarban**.
- **szeptember 7. hétfő 20.00** – A Családok Jézusban Közösség szervezésében a **hosszabb ideje gyermekre vágyó párokat** hívjuk imádságra, beszélgetésre minden hónap első hétfőjén a kápolnában.
- **szeptember 12. szombat 18.00-20.00** – **Nyitott templomok éjszakája a Krisztus Király kápolnában** (Keleti Károly utca 39.).
- **szeptember 13. vasárnap** – Szent Ferenc Kisnővérei az Elfogadlak Alapítvány tevékenységének támogatására és az arlói rászoruló családok javára tartanak **jótékonyági gyűjtést** a templom előtt – az adakozók számára köszönetképpen egyszerű, saját készítésű tárgyakat ajándékoznak.
- **szeptember 14. hétfő** – **A plébániai hitoktatás kezdete**.
- **szeptember 16. szerda 10.00-12.00** – **Nyugdíjasklub** – szeretettel várjuk az idősebb korosztályt találkozásra, beszélgetésre, teázásra, imádságra.
- **szeptember 16. szerda 19.00** – **Barokk koncert** F. Couperin, M. Marais és Telemann műveiből.
- **szeptember 17. csütörtök 18.00** – **Ünnepi szentmise Szent Ferenc atyánk stigmatizációjának ünnepén**, a szentmise után virrasztás, hódolat és közbenjáró ima a Szent Kereszt ereklye előtt kb. 21 óráig a plébánia ifjúsági csoportjainak vezetésével.
- **szeptember 18. péntek** – **Szentségimádási napot** tartunk a reggeli mise végétől az esti, 17.30-kor kezdődő zsolozsmáig.
- **szeptember 19. szombat 17.00** – **Óvodások szentmiséje**.
- **szeptember 20. vasárnap 11.00** – **P. Kriszten Rafael vértanú ferences atya**, egykori házfnök és plébános földi maradványainak beszentelése és elhelyezése a Szűz Mária kápolnában.
- **szeptember 23. szerda 18.00** – **Ünnepi szentmise a templomszentelés 256. évfordulója (1770) napján**. A szentmise végén templomunk organistái adnak **ünnepi koncertet**.
- **szeptember 26. szombat 19.00** – Lévai Kamilla orgonaművész **koncertje**.
- **szeptember 30.-október 2. 18.00** – az esti misék keretében **szentbeszédekkel készülünk Szent Ferenc atyánk ünnepére**.
- **októberben** az esti misék után a **rózsafüzért** imádkozzuk közösen (a szentségimádás elmarad).
- **október 3. szombat 15.00, Esztergomi Bazilika** – **Szent Ferenc atyánk boldog halálának, Tranzitusának 800. évfordulója** alkalmából a Ferences Család – férfi és női rendek, világi ferencesek és Szent Ferenc lelkiiségének követői – közös ünnepe.
 - **15.30 Zsolozsma, 16.00 ünnepi szentmise Székely János püspök atya vezetésével, 17.00 a Tranzitus szertartása**. Mindenkit szeretettel hívunk az ünnepre! Az előzetes regisztráció a honlapon keresztül a szervezést segíti!
- **október 4. vasárnap**
 - **18.00 órakor ünnepi szentmise Szent Ferenc tiszteletére és megemlékezés boldog haláláról** (Tranzitus), a szentmisén a Kapisztrán Kamarakórus énekel, majd ünnepi agapé a kvadrumban vagy a hittantermekben.
 - **A 19.30-as szentmise elmarad**, kérjük, hogy a 18.00 órai szentmisén ünnepeljünk közösen.
- **október 5. hétfő 19.00** – **Kerekasztal beszélgetés a Biblia egy év alatt** program kapcsán **Fábry Kornél püspök atyával**.

“Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.”
Mt. 16, 16

**BIBLIA
EGY ÉV ALATT**

KEREKASZTALBESZÉLGETÉS
FÁBRY KORNÉL
püspök atyával

2026. OKTÓBER 5.
HÉTFŐ 19.00

ORSZÁGÚTI
FERENCES PLÉBÁNIA

REGISZTRÁLJ ÉS GYERE!
orszagutiferencesek.hu

Gyere el! Egy inspiráló este az Igéről, hitről és mindennapokról.

- **október 9. péntek 18.45-19.45 - Szentségimádás** a másnap szentelendő **Teofil testvérért és új papi, szerzetesi hivatásokért.**
- **október 10. szombat 11.00 – fr. Novák Teofil ferences testvért Martos Balázs Levente püspök atya ünnepi szentmise keretében pappá szenteli.**
- **október 14. szerda – Nyugdíjasklub** – szeretettel várjuk az idősebb korosztályt találkozásra, beszélgetésre, teázásra, imádságra.
- **október 16. péntek – Szentségimádási napot** tartunk a reggeli mise végétől az esti, 17.30-kor kezdődő zsolozsmáig.
- **október 17. szombat 17.00 – Óvodások szentmiséje.**
- **október 18. vasárnap** – a szentmiséken a **misszióért imádkozunk** és a perselyadományokat támogatásukra továbbítjuk.
- **október 18. vasárnap 10.00 – P. Novák Teofil ferences atya újmiséje.**
- **október 18. vasárnap 16.00** – Horváth Márton Levente orgonaművész **koncertje.**
- **október 23. péntek** – Kapisztrán Szent János ünnepe, a **Tövis utcai templom búcsúja** – az ünnepi szentmise 10.00 órakor kezdődik.
- **novemberben** minden hétköznap 7.30-kor, vasárnap 7.00-kor a szentmisét **elhunyt szeretteinkért és kedves halottainkért** mutatjuk be – a testvérek október végétől a templomban megtalálják a borítékba helyezett lapokat, amelyekre felírhatják azok nevét, akikért ezeken a szentmiséken imádkozni szeretnének; a borítékokat a portán vagy a sekrestyében lehet leadni.
- **november 1. vasárnap – Mindenszentek ünnepe,** szentmisék a vasárnapi rend szerint lesznek, a 18.00 órai **ünnepi szentmise után megemlékezés elhunyt szeretteinkről.** A szentmisén elhangzik Josef Gabriel Rheinberger: Missa Omnium Sanctorum op. 197 (Mindenszentek mise) című műve; közreműködik a Kapisztrán Kamarakórus, valamint Schnell Máté orgonaművész, vezényel: Lógó Tibor.
- **november 2. hétfő, Halottak napja** – szentmisék 7.30 és 18.00 órakor.
- **november 7. szombat – Ferences Ifjúsági Szüreti Bál,** Don Bosco Közösségi Ház – a részletek októberben!
- **november 8. és 15. vasárnap** – A szentmisék után lehetőség van az **éves egyházi hozzájárulás** személyes befizetésére a Képviselőtestület tagjainál.
- **november 11. szerda 10.00-12.00 – Nyugdíjasklub** – szeretettel várjuk az idősebb korosztályt találkozásra, beszélgetésre, teázásra, imádságra!
- **november 14. szombat 16.00 – Requiem** az egyházi iskolák elhunyt tanáraiért és diákjaiért, majd találkozó és agapé a 2. emeleti hittanteremben.
- **november 20. péntek – Szentségimádási napot** tartunk a reggeli mise végétől az esti, 17.30-kor kezdődő zsolozsmáig.
- **november 21. szombat 17.00 – Óvodások szentmiséje.**
- **november 21-29. között** az Országúti Karitás **tartósélel-miszer-gyűjtést** szervez a rászoruló adventi támogatására. Köszönettel fogadunk meleg zoknit, kesztyűt a hajléktalanoknak, vagy pénzadományokat is a Lemondások perselye útján.
- **november 22. vasárnap** – A szentmisék perselyadományait Szent Erzsébet ünnepéhez kapcsolódóan a **Katolikus Karitás** támogatására továbbítjuk.
- **november 22. vasárnap** – a Keleti Károly utcai **Krisztus Király templom búcsúja felszentelésének 100. évfordulója alkalmából** – az ünnepi szentmisét Fábry Kornél püspök atya mutatja be 9.30 órai kezdettel.
- **november 22. Krisztus Király vasárnapja 18.00** – A szentmisén közreműködik a **Szent Angéla énekesiskola kórusa.**
- **november 28. szombat 16.00 – Családos adventi készülődés.**
- **november 28. szombat 19.00** – Szilágyi Gyula orgonaművész **koncertje.**
- **november 29.-december 4. – Személyesen kísért ima-lelkigyakorlat** – a részleteket október közepétől a honlapon hirdetjük meg.
- **november 30-tól hétköznapokon 6.30** – adventi **Rorate** szentmisék.
- **december 9. szerda 10.00-12.00 – Nyugdíjasklub** – szeretettel várjuk az idősebb korosztályt találkozásra, adventi beszélgetésre, teázásra, imádságra.
- **december 13. vasárnap** – A szentmisék végén a **Csak Egyet Szolgálat** munkatársai a hajléktalanok karácsonyára gyűjtenek adományokat.
- **december 18. péntek – Szentségimádási napot** tartunk a reggeli mise végétől az esti, 17.30-kor kezdődő zsolozsmáig.
- **december 19-20. szombat-vasárnap – Fenyővásár** az autós udvaron.
- **december 19. szombat 17.00 – Óvodások szentmiséje** – a kisgyermekes családokat a gyerekek életkorához igazodó liturgiával, közösségi ünnepléssel várjuk.
- **december 20. vasárnap 16.00** – Schnell Máté orgonaművész **koncertje.**

- **december 24. csütörtök – szentmise** reggel **7.30**-kor lesz.
- **december 24. csütörtök 16.00 – Karácsonyi pásztorjáték.**
- **december 24. csütörtök 24.00 – Karácsonyi éjféli szentmise.**
- **december 25. Karácsony, Urunk születése** – Az ünnepen vasárnapi miserendet tartunk, szentmisék 7.00, 8.30, 10.00, 11.30, 18.00 és 19.30-kor.
- **december 26. szombat – Szent István vértanú,** templomunk védőszentjének ünnepe. Szentmisék 7.30, 10.00 és 18.00 órakor. A 10.00 órai szentmisén elhangzik Déri András: Missa Pastoralis (Karácsonyi mise) című műve; közreműködik a Kapisztrán Kamarakórus.
- **december 27. vasárnap 10.00 – A Szent Család vasárnapján** a 10.00 órai szentmise végén megáldjuk családjainkat.
- **december 31. csütörtök 18.00 – Évvégi hálaadás.**

- **január 1. péntek, Szűz Mária Istenanyasága, Újév napja** – ünnepi miserendet tartunk: szentmisék 7.30, 10.00 és 18.00 órakor.
- **január 3. vasárnap 19.30** – A szentmise végén a **családokért** imádkozunk közbenjáró imával és megáldjuk őket.
- **január 6. szerda, Vízkereszt ünnepe** – Szentmisék 7.30, 10.00 és 18.00 órakor.
- **január 13. szerda 10.00-12.00 – Nyugdíjasklub** – szeretettel várjuk az idősebb korosztályt találkozásra, adventi beszélgetésre, teázásra, imádságra!
- **január 15. péntek – Szentségimádási napot** tartunk a reggeli mise végétől az esti, 17.30-kor kezdődő zsolozsmáig.
- **január 16. szombat 17.00 – Óvodások szentmiséje** – a kisgyermekes családokat a gyerekek életkorához igazodó liturgiával, közösségi ünnepléssel várjuk!
- **január 17-24.** – Az **ökumenikus imahét** keretében a keresztény egyházak egységéért imádkozunk együtt a különböző felekezetek templomaiban és lelkészeivel.
- **január 22. péntek 19.00 – Ökumenikus ifjúsági istentiszteletet** tartunk templomunkban a Boanergész zene-

kar szolgálatával, melyre minden keresztény felekezet tagjait szeretettel hívjuk.

- **február 2. kedd 18.00, Urunk bemutatásának ünnepe** (Gyertyaszentelő Boldogasszony) – A gyertyaszentelést az esti szentmise keretében tartjuk, egyben a **szerzetesi hivatások világnapján** új hivatásokért imádkozunk.
- **február 3. szerda – Szent Balázs püspök** ünnepén és vasárnap (02.09.) a szentmisék végén Balázs-áldásban részesítjük a híveket.
- **február 6. szombat 16.00-02.00 – Ferences Farsang Bál** a Szent Angéla Ferences Gimnázium épületében – szeretettel hívunk minden hívőt, családot, fiatalot a baráti találkozásra, kötetlen együttlétre: a délutáni programban a gyerekeket és a családokat várja színes program (bűvés, énekes-zenés műsor, kézműves program, arcfestés, jelmezverseny, tombola), az esti programban pedig a felnőtteket (élőzene és tánc, borkóstoló, teaház, tánc ház, társasjáték klub, büfé, tombola, éjféli után pedig disco zene).
- **február 10. szerda 10.00-12.00 – Nyugdíjasklub** – szeretettel várjuk az idősebb korosztályt találkozásra, adventi beszélgetésre, teázásra, imádságra!
- **február 10. Hamvazószerda** – Szentmisék 7.30, 10.00 és 18.00 órakor lesznek, a misék keretében és következő vasárnapi szentmisék végén – a bűnbánatra való felhívás jeleként – **hamvazás** lesz.
- **február 12. pénteken** és Nagyböjt minden péntekén 17.00-kor a **keresztutat** imádkozzuk plébániai csoportjaink vezetésével. Mindenkit szeretettel hívunk a közös imádságra!
- **február 15. hétfő 18.00 – A Házasság hete rendezvény-sorozata** keretében a **szerelmesek miséje:** a Házasság Hete és Szent Valentin, a szerelmesek védőszentje közeli ünnepe kapcsán várjuk a szerelmes párokat, jegyeseket és házaspárokat közös imádságra, áldásra!
- **február 19. péntek – Szentségimádási napot** tartunk 8.00-17.00 között: szeretettel hívunk mindenkit a velünk élő Úrral való csendes együttlétre!
- **február 20. szombat 17.00 – Óvodások szentmiséje.**
- **február 19. péntek – Szentségimádási napot** tartunk 8.00-17.00 között: szeretettel hívunk mindenkit a velünk élő Úrral való csendes együttlétre!
- **február 21. vasárnap** – A szentmisék perselyadományait a **ferences iskolák támogatására** továbbítjuk.
- A **nagyböjti idő péntekjein böjt** (hústilalom) kötelez minden 14 évnél idősebb hívőt. Hamvazószerdán és Nagypénteken szigorú böjtöt tartunk – ezeken a napokon a hústilalom mellett háromszor lehet étkezni, egyszeri jóllakással – ez a 18 és 60 év közötti hívőket kötelezi. A betegek imádsággal vagy jócselekedettel helyettesíthetik a böjti fegyelmet.

Miserend

• VASÁRNAP:

- **Szentmise** 7.00, 8.30, 10.00, 11.30, 18.00 és 19.30
- **Gyóntatás** 8.00-9.00, 9.30-10.30, 11.00-12.00, 17.30-18.30 és 19.00-20.00 között.

• HÉTKÖZNAP (hétfőtől szombatig):

- **Szentmise** 7.30 és 18.00,
- Az esti szentmise után 19.00 óráig csendes **szentségimádást** tartunk,
 - októberben a rózsafüzért imádkozzuk,
 - májusban a Lorettoi litániával köszöntjük a Szűzanyát,
 - júniusban Jézus Szentséges Szíve ünnepéig a Jézus Szíve litániát imádkozzuk.
- **Gyóntatás** 7.20-8.00 és 17.30-18.30 között.

• ELSŐ PÉNTEKEN

- 10.00 órakor is van szentmise,
- gyóntatás 9.30-10.30 között is.

KRISZTUS KIRÁLY KÁPOLNÁBAN

- **Szentmise** vasárnap 9.30, **nagy ünnepeken** 10.00.

Betegek látogatása

Kérjük a testvéreket, hogyha környezetükben idős, a szentmisére eljönni már nem tudó betegekről tudnak, akik szívesen vennék az Oltáriszentséget minden hónapban, jelezzék a sekrestyében, az irodában a plébánia emailcímén vagy a portán *(név, cím, telefonszám)*.

E-Persely

Templomunkban egy egyszerűen használható terminál segítségével immár bankkártyával is be lehet fizetni a perselyadományokat, támogatásokat.

A szentmisék perselyadománya a liturgiában való személyes részvételünk, odaadásunk, hozzájárulásunk kifejezése, egyben ez a templom és a plébánia fenntartásához, működéséhez, felújításához való támogatásunkat is kifejezi.

A készülék a Szent József oltárnál található. Használatára buzdítjuk is a testvéreket!

Adományok, egyházi hozzájárulás, támogatás

A hívek állandó befizetései teszik lehetővé a templom és a plébániaépület fenntartását, a szükséges karbantartásokat és felújításokat, a hitoktatás és a közösségek működésének fenntartását, a plébániai munkatársak fizetését, a közösségi programok megszervezését, a plébánia kulturális, egyházzenei programjait. Ennek befizetése minden jövedelemmel rendelkező felnőtt lelkiismereti kötelessége.

Összegére a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia irányutalása az éves nettó jövedelem 1%-át javasolja kereső személyenként. *(Kiszámításához segítséget nyújthat a honlapon is megtalálható táblázat.)*

Az egyénileg kiszámított összeg az év során bármikor befizethető:

- a honlapon keresztül **bankkártyás fizetéssel**,
- **átutalással** a plébánia számlaszámára: Országúti Ferences Plébánia – **11600006-00000000-67842472** (Erste Bank) – kérjük a befizető nevét és címét megadni, ill. megjegyzésként beírni: „*egyházi hozzájárulás*”,
- a templomban vagy a portán is megtalálható **csekken**,
- **személyesen** az irodában, nyitvatartási időben

Budai Ferences Alapítvány

A templom felújítására, programjaink és plébániai életünk támogatására köszönettel fogadunk támogatásokat a **Budai Ferences Alapítvány** számláján keresztül is: **11600006-00000000-85573657**.

BUDAI FERENCES
ALAPÍTVÁNY

Ferences Rendház

A ferences közösség köszönettel kéri a testvérek anyagi támogatását a rendház fenntartására és felújítására, a szerzetesközösség javára. Számlaszámunk: **11600006-00000000-12449158**

PLÉBÁNAI IRODA FOGADÓÓRA

HÉTFŐ	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK
8.30 - 11.00	-	8.30 - 11.00	-	8.30 - 11.00
-	16.30 - 18.00	-	16.30 - 18.00	-

LELKIPÁSZTORI FOGADÓÓRA

-	16.00 - 17.15	-	16.00 - 17.15
---	---------------	---	---------------

KARITÁSZ FOGADÓÓRA

-	15.30 - 17.00	-	-	10.30 - 12.00
---	---------------	---	---	---------------

Lehetőség van egyes esetekben az adminisztráció online intézésére – pl. keresztlelvi kérése, elbocsátó, stb. esetében – a plébánia **orszagut@ferencesek.hu** címén. Munkatársaink **postán** vagy **emailben** küldik el a szükséges dokumentumokat.

Miseszándék a sekrestyében és az irodában kérhető. **Emailben** vagy **telefonon** szívesen adunk előzetesen tájékoztatást.

2026. szeptember – október

Jubileumi programok

Magyarok Nagyasszonya
Ferences Rendtartomány 3

Dátum, időpont	Helyszín	Esemény
2026. 09. 16. 18:00	Ráth Lépcső Galéria	Il Cantico della Luce – Molnár C. Pál kiállítás
2026. 09. 20. 18:30	Pesti Ferences Templom	Belvárosi Ferences Temp- lom felszentelésének évf.
2026. 09. 25. 19:00	Pasaréti Közös- ségi Ház	Szalóki Ági koncertje
2026. 09. 26. 19:00	Pasaréti Közös- ségi Ház	Ránki Fülöp koncertje
2026. 09. 26. 19:30	Pesti Ferences Templom	Naphimnusz – 800 év dicsérete
2026. 09. 27. 11:00	Szécsényi Feren- ces Templom	Fotókiállítás Polgári Máté képeiből
2026. 09. 27. 19:00	Pasaréti Közös- ségi Ház	Gaál-Wéber Ildikó koncertje
2026. 09. 28. 19:00	Pasaréti Közös- ségi Ház	A Szó szimfóniája – Jézus és Szent Ferenc húsvétja
2026. 09. 29. 19:00	Pasaréti Közös- ségi Ház	Dante: Pokol – Gyabronka József előadástje
2026. 10. 01. 18:00	Pasaréti Közös- ségi Ház	Fioretti – könyv- és animá- ciós kisfilmbemutató
2026. 10. 02. 09:00	Szent Angéla Iskola	Kiállítás ferences testvé- rek természetfotóiból
2026. 10. 02. 19:00	Pesti Ferences Templom	Németh Pál és a Savaria Barokk Zenekar koncertje
2026. 10. 03. 15:30	Esztergomi Bazilika	Ünnepi szentmise és tranzitus
2026. 10. 04.	országszerte	A helyi közösségek ünnepe

A BUDAPEST ORSZÁGÚTI SZENT ISTVÁN ELSŐ VÉRTANÚ PLÉBÁNIA LAPJA

Megjelenik 750 példányban • **Felelős kiadó:** fr. Lendvai Zalán ofm plébános • **Cím:** 1024 Budapest, Margit krt. 23.

Telefon: 06 1 212-5628 (porta) és 06 1 315-0944 (plébánia - irodai időben)

Online: orszagut@ferencesek.hu • **orszagutiferencesek.hu** • facebook.com/orszagutiferencesek/

Fotók: ferenc800.hu, Fábry Ágnes, Ferences Rendtartomány, ferencesek.hu, fr. Lendvai Zalán, Jenkei András, magyarkurir.hu, MFKL archív, ofm.org, Országúti Ferences Plébánia Fotótára, Somogyi András, Szent Ferenc Kisnővérei, vatican.va.

Grafikai tervezés, tördelés: Demjén Bence • demjen@gmx.com

Készült: a Virtuóz Kiadó és Nyomdaipari Kft. üzemében.

FERENCES PILLANATOK 2026

